

Джеймс Хадли Чейс

Подхлъзването

ВЪВЕДЕНИЕ

През отворения прозорец на бунгалото Чад виждаше леките вълни и широкия плаж, горещ и златист под слънцето. Вдясно се виждаха далечните хълмове и виещият се бял път, по който трябваше да дойде Лари.

В бунгалото беше горещо. Вентилаторът бръмчете и изпращаше въздушен поток към лъщицата лице на Чад.

Беше си свалил якето и седеше с навити ръкави; яките му, мускулести ръце бяха отпуснати на масата и между силните му пръсти се мъдреше цигара.

Той беше едър и силен. Дългите часове под лятното слънце бяха дали на кожата му цвят на стар махагон. Компактното му, с едри черти лице, тънкият, сякаш начертан с молив мустак, ясно очертаната му челюст, с дълбока трапчинка на брадичката, решителните му устни и морскозелените му очи го правеха повече от обикновен красавец.

Посегна към бутилката скоч до магнетофона и си наля порядъчна доза сухо уиски. Отпи, като го търкаляше из устата си преди да преглътне и погледна часовника си. Беше три без двадесет. Имаше два часа и половина до появата на Лари. Ако сега започнеше да диктува, без прекъсване, щеше да свърши за два часа и да му остане половин час. Достатъчно.

Изпи половината уиски и стана, прекарвайки пръсти през гъстата си черна коса.

Насила погледна към дивана до отсрещната стена.

Сноп слънчева светлина падаше точно върху мъртвата жена, която лежеше по гръб на леглото. Главата и раменете ѝ висяха от далечната страна, скрити от погледа му. Така беше по-добре и той въздъхна с облекчение. Никога повече не искаше да види подутото, синьо-черно лице с изцъклени очи и ужасно набъбнал език, извиващ се от зейнала уста.

С усилие отмести погледа си и отиде до мястото, където беше оставил тежкия гаечен ключ от комплекта на колата.

Взе ключа и го постави на масата, да му е под ръка. Седна и запали нова цигара.

Известно време стоя така, втрещен в магнетофона, обмисляйки

това, което щеше да каже. Но мисълта му постоянно отскачаше до другия край на стаята; виждаше ясно ужаса в очите на жената докато пръстите му потъваха в меката плът на шията ѝ.

– Е, хайде стига! – изрече той с груб и ядосан глас. – Избий си я от главата! Тя е мъртва. Мисли за себе си сега. Загазил си здравата и трябва да се измъкваш. Хайде, започвай работа!

Чад се пресегна и включи магнетофона на запис. Двете ролки се завъртяха и той се наведе над микрофона. Започна да говори бързо. Думите се изливаха като поток от устата му, докато лентата бавно се придвижваше от едната ролка към другата.

– Лично на вниманието на областния прокурор Джон Харингтън – каза той на микрофона. – Мистър Харингтън, това е самопризнание за убийство от мен, Чад Уинтърс, Литъл Идън, Калифорния. Датата е тридесети септември, часът е два и четиридесет и пет следобед.

Направи пауза, загледан в златните пясъци и синия океан. Вълните нежно заобикаляха далечните скали. Премести стола си по-близо до масата и продължи:

– Много лесно би било да ви разкажа за убийството, как го извърших и защо лейтенант Легит не ме арестува още в момента щом разбра, че се касае за убийство. Но това не е всичко. Бих искал да имате цялата история, за да знаете как започна това, защо започна и защо се стигна до убийство. Имайте малко търпение, господин прокурор, и изслушайте този запис. Ще имате всички факти, които ви интересуват, обещавам, че няма да се отегчите. Просто се отпуснете и слушайте...

ГЛАВА I

Някъде през май миналата година си седях на бюрото в „Пасифик Банкинг Корпорейшън“ и си гледах работата, правейки се, че гледам работата и на банката. По това време бях чиновник, помощник по стоковите операции. Още сега искам да подчертая, че не съм роден за банков чиновник. Да седиш цял ден зад едно бюро и да се грижиш за хорските пари – това беше моята концепция за истински ад.

Та, точно тази майска утрин на бюрото ми бяха пристигнали пет писма със сутрешната поща. Четири от тях бяха от търговци, на които дължах пари и които заплашваха да пишат на банката относно дълговете ми. Петото беше от едно момиче. Пишеше ми, че била бременна и ме питаше какво смятам да направя по въпроса.

Момичето не ме интересувахе – винаги съм се оправял с жените, но четиримата търговци бяха истински проблем. Трябваше да намеря пари от някъде или да бъда изхвърлен от банката.

Страшно бях закъсал за пари и изглеждаше, че трябва да потърся „Шайлокс“ – заемната къща, от която после нямаше отгърване. Тъкмо посягах към указателя за телефона на Лоуенстейн, когато звънна вътрешната връзка.

– Уинтърс – постарах се гласът ми да звучи бодър и трудоспособен. Стараех се да не рекламирам безделието си банката.

– Мистър Уинтърс, бихте ли дошъл в кабинета на мистър Стърнууд, моля?

Поканата означаваше неприятности. Стърнууд викаше при себе си членове от персонала само когато искаше да им поднесе ритник в задника. Е, признавам си, обля ме студена пот и получих аритмия. Дали някой от онези кучи синове не беше отишъл при Стърнууд? Или онази малка курва Пола? Или бях обърнал нещо в работата си?

Докато вървах покрай дългата редица от бюра към кабинета на Стърнууд усещах любопитните погледи на мижитурките. Знаеха къде отивам. Бяха тихи и порядъчни хорица. Повечето бяха женени, с безкраен наниз от дечурлига. Останалите просто изчакваха да се появи мис Подходяща.

С изключение вероятно на Том Ледбийтър, всички те не ме одобряваха. Не им харесваше или кройката на дрехите ми, или начина, по който се закачах с хубавите машинописки, или пък обема работа, която

извършвах. Неодобрието им стърчеше високо като бодли на таралеж и те никога не се държаха приятелски с мен. На мен обаче не ми пукаше. Имах достатъчно приятели и отгоре на това не бяха така тъпи, ограничени и стиснати хапльовци, като колегите ми.

Почуках на вратата на Стърнууд, натиснах дръжката и влязох.

Старият Стърнууд и баща ми бяха дългогодишни добри приятели. Идеята да стана banker беше на Стърнууд и баща ми я беше прегърнал.

Не бях влизал в кабинета му, откакто се бях върнал на работа, след пет годишна служба в армията. Тогава беше доста приятелски настроен към мен. Посрещна ме като герой с приказки от рода на: „Занапред ще имаш всякакви шансове за голям успех!“

Този път изглежда не изгаряше от желание да ме прегърне.

– Влез Чад. – Той остави някакъв топ документи на бюрото си. – Седни.

Седнах, като внимавах да не се прегърбвам. Побутна към мен златна табакера. Запалихме във внушително мълчание, после той каза:

– На колко години си, Чад?

– Тридесет и две, сър.

– С нас си от четири години?

– Да, сър.

– И три години от преди войната?

– Точно така, сър.

– Ледбийтър е с нас от пет години. Как така е вече заместник-директор, а ти все още си чиновник?

– Може би той има по-голям късмет, сър – казах, сигурен, че иска да чуе точно това.

Той поклати глава.

– Причината е, че Ледбийтър се интересува от работата си и работи много, докато ти правиш колкото е възможно по-малко.

– Не е честно, сър... – започнах аз, но погледът му ме спря. Когато поискаше, ставаше костелив и труден, а сега явно искаше.

– Не искам извинения, Чад. Четох месечните ти отчети и наблюдавах отблизо работата ти през последните няколко седмици. Ти не работиш качествено и не се интересуваш от отдела си.

Устата ми пресъхна. Той ми сочеше вратата и аз не си правех илюзии, че ще мога да си намеря работа в друга банка.

– Ако друг член от персонала направеше това, щях да съм се отървал от него преди месеци. Какво става, Чад? Не искаш ли да бъдеш с нас?

Не очаквах загрижения му тон, но отговорих достатъчно бързо.

– Да, сър, разбира се, че искам. Съжалявам, че съм се отпуснал. Ако този път си затворите очите, ще внимавам да не се повтори.

Стърнууд се изправи и закрачи из стаята.

– Баща ти и аз бяхме добри приятели. Заради него ще ти дам още една възможност. Ще имаш коренно различна работа.

Отдъхнах си.

– Благодаря ви, сър.

– Не бързай да ми благодариш – Стърнууд заобиколи бюрото и си седна на мястото. – Работата е много специална, Чад, и ако не си в крак с нея тя ще те задуши. Не е за мързеливци. Ако не се справиш си въвн от играта. Не се шегувам. Това е последният ти шанс. За да те стимулирам, от днес ти повишавам заплатата със сто и петдесет долара. Но не си пра-ви илюзии: ще трябва да работиш за всеки цент.

Седях изтръпнал на стола. Имаше само една работа, отговаряща на това описание, и тя беше последната, която бих си пожелал. Ако банката имаше болка във врата, то това беше тя, кошмарът на Ледбийтър, работата, от която оплешивя за шест месеца.

Стърнууд внезапно се усмихна.

– Виждам, че се досещаш, Чад, от днес следобед ти единствен отговаряш за сметката „Шели“.

Може би знаете всичко за Джош Шели, как направи милионите си от комбиниран фермерски трактор и как ги удвои като преустрои заводите си да произвеждат танкове.

Това, което може би не знаете, е, че когато умря през 1946 година остави цялото си имущество, плюс седемдесет милиона долара, на единствената си дъщеря Вестъл.

Управлението на имотите беше поверено на „Пасифик“ с условие в завещанието, че ако някога Вестъл бъде недоволна от дейността на банката има право да прехвърли сметката си в друга банка.

Имаше много банки и фирми, които биха дали едното си око да притежават сметката „Шели“. „Пасифик“ скоро разбра, че печалбата за банката от сметката на мис Шели трябваше да бъде спечелена по най-трудния начин. Нямаше две мнения по въпроса. Вестъл Шели беше чистокръвна кучка. Дълги години бе живяла под попечителството на стария Джош и не би трябвало да ви напомням що за характер е имал той. До смъртта му животът ѝ е бил доста неприятен. Държал я е без пари, малтретирал я, не ѝ позволявал да има приятели, никога не устроил празненство в нейна чест. Първите двадесет години от живота ѝ минали като на

монахиня.

Ако имаше добър и благ характер и беше поне малко святна всеки би я съжалил. Но тя се бе метнала на баща си. Беше подла, жестока и алчна. Когато старецът хвърли топа и снесе седемдесет милиона в скута ѝ, тя излезе от строгия тъмничен режим като разярен лъв, жаден за кръв. През следващия шестгодишен период не по-малко от петнадесет отлични служители на „Пасифик“ се бяха опитали да се грижат за сметката „Шели“. Някои от тях отчаяно бяха вдигнали ръце, а останалите Вестъл изхвърли от банката за некомпетентност.

Ледбийтър се задържа малко повече от другите: цели осем месеца. Ако го бяхте видели в деня, в който пое сметката и в деня, в който я предаде на мен щяхте да разберете, колко невероятно непосилна задача беше това. Всички в банката знаеха за тази сметка. Шегуваха се по този повод, но нещастникът, който отговаряше за нея не се присъединяваше към веселбата.

Отидох и съобщих новината на Ледбийтър.

Той се изправи и, повярвайте ми, затрепери целият.

– Шегуваш се!?

– Не се шегувам. Поемам сметката от този момент.

– Тогава по-добре да идем в офиса на Шели и да те вкарам в течение на нещата.

Офисът на Шели беше претъпкан от пода до тавана с папки. Всяко листче хартия, имащо нещо общо с имуществото на Шели, беше в тази стая. Петнадесет нещастника бяха робували тук, за да може всичко да бъде така систематизирано, че ако на Вестъл Шели ѝ хрумнеше да вдигне телефона и да попита за някой наем, дивидент или каквото и да е, отговарящият за сметката да може да даде пълна информация с минимално закъснение.

Ледбийтър извади папка „А“ и по всичко личеше, че има намерение да си проправи път до „Z“. Спрях го.

– Ей, почакай малко – казах, сядайки на бюрото. – Не ме интересува всички тези боклуци, така че престани.

Зяпна ме, сякаш току-що съм си признал, че съм убил майка си.

– Но ти трябва да знаеш всичко! – извика той с писклив глас. – Тези папки са основата на цялата сметка. Ти не знаеш какво говориш!

Стори ми се странно, че ми обърна гръб докато говореше.

– Трябва да знаеш кое къде се намира и как да го търсиш – продължи той. Нещо в гласа му ме стресна. – Изглежда, не схващаш огромната отговорност, която поемаш. Мис Шели очаква много висока степен на

компетентност. Сметката е една от най-големите в страната. В никакъв случай не трябва да я изгубим.

Запалих цигара.

– Между нас казано, не ми пука дали ще я загубим или не – отвърнах аз. – Ако вие двамата със Стърнууд очаквате от мен безсънни нощи, няма да я бъде.

Той не каза нищо. Стоеше неподвижен, с гръб към мен, с наведена глава, а ръцете му стискаха здраво чекмеджето, маркирано с „А“. Видях, че трепери.

– Какво има, Том? – отсякох остро. – Не ти ли е добре?

Тогава той направи нещо, което никога няма да забравя, нещо, което обви със студ тялото ми. Закри с ръце лицето си и започна да хълца като истерична жена.

– Какво ти става, Том? Ето, седни и се успокой!

Заведох го стола и той се строполи върху него. Седеше като купчина кокали и хълцаше неудържимо. Беше толкова сломен, че се обезпокоих и изпитах съжаление. Това не беше обикновено безгръбначие. Това беше един човек в края на психическата си издръжливост.

– Спокойно – потупах го по рамото. – Отпусни се, говедо такава. Не се дръж така ужасно.

Той извади кърпичката си и изтри челото и носа си. Тъжно беше да наблюдаваш усилията му да се владее.

– С-съжалявам... Не зная какво ми стана. Предполагам, че нервите ми вече не издържат – отново попи потта от челото си. – Извинявай, Уинтърс. Не исках да правя сцени.

– Забрави това! – седнах на бюрото. – Изглеждаш разбит. Преуморил си се, нали?

– Ти въобще не знаеш какво представлява онази! – избухна той изведнъж. – Толкова се мъчих да ѝ угодя! Робувах ѝ! Исках да запазя работата си. Стърнууд ми обеща повишение в края на годината. Големият ми син тръгва на училище и увеличението щеше да покрие допълнителните разходи. Но мис Шели дочу за повишението ми. Тя винаги дочува това, което не трябва. Започна да се заяжда с мен. Ти просто не знаеш какво беше през последния месец. И сега изведнъж всичко свърши... без дори дума от Стърнууд.

– Но защо не е искала да получиш повишение? – попитах, чудейки се дали не е превъртял от преумора. Той се изсмя кухо.

– Почакай! Сега си доста сигурен, но само почакай. Тя не иска никой да е щастлив. Тя не иска никой да има успех. Ако си мислиш, че ще

можеш да я манипулираш, след време ще видиш, че тя поема целия контрол. Никога не те оставя на мира. Дори нощем се обажда, за да напомни или да попита нещо. Само тази седмица ме измъкна три пъти от леглото между два и три часа през нощта. Два пъти ме вика при себе си и аз трябваше да оставя цял куп работа, да изтърча, за да я чакам с часове и накрая секретарката ѝ да ми каже, че мис Шели с прекалено заета, за да ме приеме. Трябваше да стоя до късно, нощ след нощ, защото постоянно ме затрупваше с безсмислена работа. След няколко месеца ще се чувстваш като мен.

– Така ли мислиш?! – Вдигнах брадичка към него. – Е, грешиш! Нека да ти кажа нещо: зная как да се оправям с жените. Тази кучка няма да ме обзяди. Само гледай и ще видиш.

ГЛАВА II

Бях си отбелязал в дневника да се обадя на Вестъл Шели в единадесет часа на петнадесети май.

През седмицата не се потрудох кой знае колко за срещата. Научих се да се ориентирам в папките, но не се стараех да запомням детайли.

Ледбийтър не беше в състояние да ми помогне много, освен по някои належащи въпроси, но те се оказаха много важни.

Напоследък Вестъл направила три искания и понеже Ледбийтър не се съгласил, тя натиснала Стърнууд да се отърве от него.

Първо, искала някакво палто от норка, струващо двадесет и пет хиляди долара, да бъде прието от данъчните власти като законен разход и да не бъде облагано. Ледбийтър правилно посочил, че данъчните ще обявят банката за луда, ако постави такова искане.

Второ, искала да вдигне наемите на всички апартаменти, принадлежащи на фондацията „Шели“, с петнадесет процента. Ледбийтър й напомнил, че миналата година ги е повишила и е невъзможно ново повишение. С него била съгласна и фирмата „Харисън и Форд“, управляваща недвижимите имоти. Според тях наемите не отговаряли вече на условията в апартаментите и щяло да бъде невъзможно да изцедят допълнителни пари от наемателите.

Трето, искала банката да продаде голям жилищен блок на „Уестърн Авеню“ 334, който баща ѝ купил през 1914 година. На пръв поглед разумно искане, имайки предвид повишението на цените на жилищните блокове. Ами петимата наематели, живеещи там, откакто е бил купен от стария Шели? Банката смяташе, че те трябва да се имат предвид. Вестъл вече имаше предложение от Моу Бърджис, и то доста добро; той искаше да превърне блока в луксозен публичен дом.

Въпреки всички объркващи въпроси, които тя можеше да ми изстреля, считам, че първо трябва да се оправя с тези три точки, ако искам да се задържа и минута на новия си пост.

Сутринта на петнадесети взех такси от банката до скромния си едностранен апартамент и се преоблякох. Ледбийтър винаги посещаваше резиденцията Клифсайд в традиционния тъмен костюм. Аз реших да предоставя на Вестъл пълна смяна на пейзажа.

Облякох си бяла спортна риза, жълто спортно яке и сини габардинови панталони. Сложих кафяв шал на жълти точки и мокасини от

телешка кожа.

Приличах повече на преуспял филмов актьор, отколкото на неуспял чиновник и точно така исках да изглеждам.

Частният път до резиденцията беше изсечен направо в скалата. Извиваше се около три мили, все по-нависоко и по-нависоко, докато накрая свършваше до изящна порта от ковано желязо, висока около пет метра, на триста метра над морското равнище.

Таксито преодоля последния завой и първият поглед към къщата ме изправи на нокти.

Очаквах нещо голямо, но това не беше къща, а дворец, кацнал на огромна тераса; необятна и прекрасна грамада от бял мрамор.

Стоте бели стъпала до входната врата доста ме измориха.

Преди да се огледам за звънец или нещо такова, една от вратите се отвори и Харгис, икономът на Вестъл, застана като в рамка.

Беше голям и дебел, със студено, аристократично лице като на владика. Бледосивите му очи ме изгледаха с хладно неодобрение. Погледът му конкурираше сибирски вятър.

– Аз съм мистър Уинтърс – съобщих. – Мис Шели, моля.

Той се отмести и влязох в нещо с размерите на Пенсилванската централна гара.

– Моля седнете, сър – той излезе с високо вдигната глава и гръб изправен като релса.

Разходих се, оглеждайки рицарските брони, бойните секири, копията и мечовете, които блестяха по облицованите с дъб стени.

Имаше и няколко картини в масло на добре охранени кавалери, които можеше и да са, а можеше и да не са дело на Франс Хале.

Атмосферата на къщата имаше странен ефект върху мен. Започнах да съжалявам за спортния си екип. Изведнъж изпитах страх от срещата с Вестъл Шели.

Представих си Том Ледбийтър в спретнатия си тъмен костюм, стиснал куфарче в изпотените си ръце, чакащ началото на една битка, която знаеше, че не може да спечели.

Харгис се върна след няколко минути.

– Ако ме последвате...

Последвах го по коридор, достатъчно широк за десеттонен камион. Спряхме пред двойна дъбова врата.

Харгис почука лекичко, натисна дръжката и бутна вратата.

– Мистър Уинтърс от „Пасифик Банкинг Корпорейшън“ – прозвуча сякаш обявяваше третокласен номер В четвъртокласно нощно

заведение.

Поех си въздух и влязох.

Стаята беше малка, слънчева и пълна с цветя. Френски прозорци водеха към широка тераса и откриваха прекрасен изглед към градината и далечния океан.

Зад голямо бюро до прозореца седеше момиче с прибрана назад тъмна коса. Сините ѝ очи ме гледаха иззад строги очила без рамки. Не си направих труда да гледам зад прическата и очилата и там ми беше грешката. Познавайки Ив Долън сега ми се струва странно, че тогава не забелязах в нея онова нещо, което след няколко месеца щеше да превърне живота ми в ад. Не ме интересуват очилати жени, така че не се потрудох да я огледам отблизо. Очилата и прическата ѝ я поставяха в категорията „кисели девственици“, а мен те никога не са ме интересували.

– Мистър Уинтърс? – попита тя и забелязах как зяпаше облеклото ми.

– Същия.

– Ой! Аз съм мис Долън, секретарката на мис Шели. Ще седнете ли? Мис Шели може да се забави.

Сетих се Ледбийтър, за това как е чакал часове за да бъде отпратен. На мен тия нямаше да ми минат.

– Когато мис Шели ме повика, ще ме намерите в градината – казах аз и излязох на терасата.

Чух я да казва нещо след мен, но продължих. Слязох по стълбите, седнах на парапета и запалих цигара. Бях доста нервен, но си повтарях, че няма да бъда отпратен без да видя тази жена. Реших да изчакам петнадесет минути и да действам. Наблюдавах как цяла рота китайци грижовно поддържат поляните, алеите и цветните лехи. Изпуших три цигари докато стрелките на часовника ми бавно се влачеха в кръг. Най-после петнадесетте минути изтекоха. Нахълтах обратно в убежището на мис Долън.

– Още ли не е готова да ме приеме? – сложих ръце на бюрото и се наклоних напред, така че да може да улови миризмата на одеколона ми.

– Боя се, че не. Тя може доста да се забави, мистър Уинтърс.

– Бих искал лист хартия и плик.

Това я изненада. След моментно колебание тя ми посочи един шкаф.

– Благодаря – Казах аз. – Ако разрешите... – наведох се, измъкнах пишещата машина под носа ѝ, обърнах я, сложих я пред себе си на бюрото, издърпах си стол и седнах.

Тя понечи да каже нещо, но се отказа. Продължи да пише в бележника си, но личеше, че е изненадана.

Натраках следната бележка:

„Уважаема мис Шели,

Вече петнадесет минути чакам да ме приемете. Сега мис Долън ми съобщава, че може още да се забавите.

Аз съм човек със съвест и, ако разрешите, мой дълг е да ви информирам, че с всяка минута, която прекарвам във вашата прекрасна градина аз губя вашето време и пари – особено парите ви. Има една поговорка, която гласи, че борсата не чака инвеститора да се наспи.

Освен това има един въпрос относно някакво палто от норка, който изисква спешно да бъде разгледан от нас двамата“.

Подписах се, сложих бележката в плика, пресякох стаята и забих пръст в звънеца. След около минута се появи един младеж.

– Занесете веднага това на мис Шели – каза авторитетно аз.

– Да, сър. – Последва дълга и тягостна пауза, през която стоях с ръце в джобовете и зяпах през прозореца. Запалих цигара за да успокоя нервите си. Владеех се, но вътрешно бях притеснен. Минутите течаха. Поглеждах към часовника си и се чудех дали номерът ми ще е успешен. В един момент се почука и вратата се отвори. Някой дискретно се изкашля зад мен. Обърнах се. Младежът стоеше почитателно и ме гледаше в очите.

– Мис Шели ще ви приеме веднага, сър. Насам, ако обичате.

Последвах го до вратата и се обърнах да погледна мис Долън.

Тя стоеше неподвижно и ме зяпаше объркано, може би с леко възхищение. Удостоих я с дълго и бавно намигване, след което последвах младия човек.

Бях на седмото небе.

* * *

Нямах никаква представа как ще изглежда Вестъл Шели. Когато я видях облегната в огромното, издигнато на пиедестал легло с разкошна табла, получих нещо като малък шок.

Беше мъничка. Първото нещо, което се набиваше в очи бе косата ѝ с цвят на морков, подстригана небрежно и неравно заобикаляща главата ѝ като пламъци.

Беше болезнено слаба. Големите ѝ, блестящи очи бяха хлътнали дълбоко в орбитите, заобиколени от тъмни кръгове. Малкият ѝ, костелив нос приличаше на човка. Устата ѝ бе голяма и скрита зад дебел слой кървавочервено червило.

Аз я гледах и тя ме гледаше.

– Вие сте Чад Уинтърс? – попита тя.

Имаше изненадващо дълбок и богат тембър в рязък контраст с размерите си.

– Да, мис Шели. Приех длъжността от Ледбийтър. Несъмнено мистър Стърнууд... – млъкнах, защото явно не ме слушаше. Беше отворила уста да говори.

– Вие ли написахте това? – тя размаха бележката ми.

– Да.

Гледаше ме преценяващо и аз почувствах неудобство.

– Вие сте много привлекателен, мистър Уинтърс. В моя чест ли се облякохте така?

– Разбира се. Изглежда бързо се отегчавате от конвенционалния банков чиновник. Досега сте използвала петнадесет и останах само аз. Помислих си, че една смяна на пейзажа ще ви хареса.

– Умно сте постъпил – тя отново размаха бележката ми. – А и това е умно. Аз имах намерение да ви оставя да ме почакате известно време.

– Помислих си го и затова написах бележката.

Тя наведе глава настрани, проучи ме още малко и посочи края на леглото.

– Не бихте ли седнал?

Изкачих четирите стъпала към площадката и седнах в единия край на леглото.

– Каква е тази история с коженото ми палто? – попита тя, а очите ѝ напрегнато проучваха лицето ми.

Дори и да не бях се потрудил върху папките на Шели през изминалата седмица, аз бях отделил значително внимание на трите точки, които бяха вкарали Ледбийтър в беля. Имах решения и за трите, но не бях сигурен доколко безопасно ще е да ги представя.

– Преди да вляза в подробности, бих искал да получа вашето уверение, че ако не одобрите моите предложения, вие ще забравите, че съм ги направил.

Видях в очите ѝ краткотраен изблик на изненада и интерес.

– Слушам ви.

– Досега, мис Шели, вие сте била недоволна от начина, по който

банката е управлявала вашите дела. Доколкото разбрах, банката е поела грижата да ви дава съвети, които не сте искала да приемете. С други думи, образно казано вие и банката сте били на срещуположните брегове на реката. Аз смятам да пресека тази река и да работя на ваша страна.

Тя ме изучаваше.

– Вие започвате да ме заинтригувате, мистър Уинтърс. Сега кажете за палтото.

– Вие искате то да бъде включено в списъка на разходите. От гледна точка на банката и на данъчните органи, това е едно неоправдано и смехотворно предложение.

Тя продължаваше да ме гледа втренчено, с безизразно лице.

– Случва се понякога – продължих – и аз да подкрепям някои удари върху правителството, особено ако мога да се измъкна невредим. Но не такова е становището на банката.

– Становищата на банката нямат значение.

– Все пак, поне за момента, ние трябва да се съобразяваме с банката, понеже само чрез нея аз мога да превърна средствата в законен разход. Цифрите на банката се приемат от данъчните власти без питане. Разбира се, в подкрепа на цифрите си банката трябва да има фактури, но от опит знам, че такива фактури се изискват от дъжд на вятър.

– Продължавайте, мистър Уинтърс, слушам ви внимателно.

– Единственият начин да вмъкнем това кожено палто в служебните ви разходи е като го преобразим в нещо друго – аз спрях за секунда, две, след това продължих, – и това се нарича извършване на измама.

Настъпи внезапна, дълга тишина.

Много неща зависеха от нейната реакция. Лицето ѝ не ми говореше нищо. Очите ѝ продължаваха да ровят в моето съзнание.

– Бихте ли повторил това, мистър Уинтърс? – Каза тя меко. Поколебах се един миг. Нима сам си натиквах главата? Щеше ли да посегне към телефона и да се обади на Стърнууд?

– Би било измама спрямо бюджетния приход, мис Шели. Биха могли да ви глобят сериозно или дори да ви пратят в затвора.

– А би ли могло да се открие?

С облекчение поех дълбоко въздух. Тя ми беше казала всичко което исках да зная. Останалото беше лесно. Ако бе пренебрегнала внушението за измама, аз щях да угасна. Тя обаче мислеше само дали ще я разкрият или не.

– Начинът, по който бих го третирали, довежда до риск едно на петотин. Това, мисля, е един разумен риск.

– Как ще го решите?

– Доста отдавна, през 1936 година баща ви извършил обширни ремонти на много от своите стопанства. Тези поправки се явявали законни разходи, той предявил иск и му уважили сумите. Данъчните власти не пожелали да видят разписките. Те приели думата на банката, че работата била извършена. Аз имам тези разписки. Изличих им датите и ги заместих с тазгодишни дати. Сега имам комплект от разписки от последно време за обширни ремонти на три ферми, които данъчните власти не са виждали никога, на сума тридесет хиляди долара. Тази сума ще надхвърли покритието на цената на вашето кожено палто, нали, мис Шели?

– Предположете, че данъчните власти поискат да проверят тази работа.

– Това е рискът от едно на петстотин. Ако те сторят това, тогава ще загазим. Но те няма да го направят. Имат да вършат куп други неща. Банковата корпорация „Пасифик“ има висока стойност за тях. Думата на банката няма да бъде поставена под въпрос. Обещавам ви това.

Тя кимна и се усмихна. Имаше много дребни и бели зъби.

– Смятам, че бихме могли да изпием една бутилка шампанско за това, мистър Уинтърс. Струва ми се, че вие сте много умен млад мъж – тя натисна звънеца до леглото си. – Мисля, че вие и аз ще имаме едно дълготрайно и приятно служебно общуване.

Толкова лесно се оказа. Виждах отворени вратите на света, към който се стремях. Всичко, което трябваше да направя беше да вървя напред и да се осланям на себе си.

* * *

Харгис донесе шампанското в сребърна кофичка и я сложи на масата. Отвори бутилката с лек удар на пръстите си, който само дълги години практика биха могли да усъвършенстват. Наля от пенещото се вино в две чаши, предложи едната на Вестъл, а другата на мен.

След това напусна бързо.

– За дълга и изгодна връзка, мистър Уинтърс – каза Вестъл и вдигна чашата си. Отпихме.

Бих казал, че това беше най-лошото шампанско, което някога съм вкусвал: толкова лошо, че едва не изкривих лице. Вдигнах поглед и видях, че тя ме наблюдава.

– Страхувам се, че Харгис се показва лош – каза тя, като остави чашата си – Това е помията, от която давам на слугите за тържества.

Внезапно кипнах от гняв.

– Може би е мислил, че е достатъчно добро за мен – изрекох, преди да успее да се съдържа.

– Би могло, мистър Уинтърс – каза тя, усмихвайки се. – Тези стари домашни довереници могат да бъдат трудни понякога. Но няма значение. Той ще се научи да ви оценява, когато ви опознае по-добре. Сега, след като разрешихме проблема с палтото, какво предлагате да правим с рентите на фондацията?

Не си въобразявайте, че аз хлътнах със затворени очи. Тя беше само любезна и снизходителна с нейното „вие сте един много хубав и умен млад мъж“ и с отвратителното ѝ шампанско. Причината бе само тази, че аз върших това, което Ледбийтър беше отказал. Вестъл щеше да продължава да бъде благосклонна, докато аз ѝ бъда полезен. Не ѝ бе достатъчно отписването на палтото от норки от сметката на разходите ѝ, беше алчна за повече. След като беше получила палтото, тя искаше сега допълнителните ренте, а след като получи и тях, щеше да постави въпроса за продажбата на имота на „Уестърн Авеню“ 334.

– Наемите на фондацията? – казах аз, като че ли изненадан. – Мога да уредя това лесно, ако го желаете.

– Как?

– Като сменя вашата мениджърска фирма. Зная една фирма, която ще получи повишени наеми за вас без шум и безпокойства.

– А тогава какво чакаме?

– Едно писмо от вас до „Харисън и Форд“, уведомяващо ги, че престават да ви представляват от първо число на месеца.

– Те са събрали наемите за моето семейство повече от четиридесет години.

– Когато един слуга престане да бъде полезен, мъдро е да се освободим от него.

Тя ме погледна и внезапно в очите ѝ се появи един израз на обида.

– Внимавайте тези думи да не се обърнат срещу вас.

– Няма такива изгледи – сопнах ѝ се. – Не смятам, че съм ваш слуга. Вашият иконом мисли, че може да ми пробута слугинско шампанско, но това може да има отражения. Аз мога да ви бъда полезен, мис Шели, но не гледайте на мен като на ваш слуга.

– Не се засягайте – каза тя сепнато. – Не обръщайте внимание на Харгис. В края на краищата той е достатъчно стар, за да може да ви бъде баща. Вие и аз, сигурна съм, ще се разбираме отлично.

Не казах нищо. Най-малкото, дадох ѝ да разбере, че не може да си играе с мен. Ако не ѝ харесва може да се върне при Ледбийтър.

Последва дълга пауза, след която казах:

– На излизане ще издиктувам едно писмо за „Харисън и Форд“, ще трябва само да го подпишете.

Облегната назад тя бърчеше гърбавия си нос срещу мен. Не зная дали искаше да изглежда обаятелна, но за мен тя успя да се покаже само като една гримирана малка кукла с разум.

– Това беше една много хубава сутрин, мистър Уинтърс. Не си спомням въобще досега да съм имала такъв успех с банков чиновник.

– Тогава за да завършим, предполагам, че желаете да продадете номер 334 на „Уестърн Авеню“ на Мой Бърджис.

Тя ме погледна твърдо.

– Вие, изглежда желаете да се погрижите днес за всичко. Имате ли решение и за това?

– Не е нужно решение. Бърджис иска да превърне същата в бардак и само от вас зависи дали искате един от имотите на баща ви да стане бардак.

Можех да видя по внезапното ѝ намръщване, че не трябваше да се изразявам така грубо.

– Е добре, съществува и проблемът с наемателите – каза тя. – Мистър Ледбийтър ми каза, че не бива да ги изгонвам. Той изглеждаше много разстроен, като си помисли, че оставали без дом.

– За това не бива да се безпокоите. Аз ще го уредя.

Тя повдигна веждите си.

– Как бихте го уредил?

– Това е моя работа, мис Шели. Аз ще го уредя по мой начин и поварвайте ми то ще бъде уредено.

– Добре. Тогава аз ще продам имота.

– Ще се видя с Бърджис тази сутрин.

– Всичко това е много задоволително, мистър Уинтърс. Не съм предполагала, че ще се окажете такава фурия.

– Станаха много промени и за мен беше очевидно, че нещо не е наред. Банката забравя, че клиентът винаги има право.

Тя погледна часовника до леглото.

– Толкова ли е часът? Аз имам среща след един час, а още дори и не съм облечена.

Това беше едно доста грубо бягство. Вестъл получи всичко, което искаше и сега искаше да се освободи от мен. Изправих се.

– Срещата с вас ми беше приятна, мистър Уинтърс – каза тя и протегна костеливата си ръка.

Почувствах я студена и крехка в моята.

– Мисля, че сте много умен и съм много доволна от промяната. Ще кажа на мистър Стърнууд.

Усмигнах й се.

– Добре! Сега, мис Шели, има две дребни неща, които бихте могла да направите за мен.

– Да?! – гласът й изстина изведнъж. – Какво бих могла да направя за вас, мистър Уинтърс?

– Искам бързо да уредя тези неща за вас, но нямам транспорт. Ще бъде добре, ако можете да ми заемете една кола за ден-два.

– Но това е работа на банката да ви снабди с кола.

– Банката не бива да знае за промените, докато те не са направени – казах аз, – но ако нямате резервна кола...

– Резервна кола? – отвърна тя бързо. – Имам шест резервни коли.

– Тогава вероятно можете да ми заемете една?

Тя прехапа гневно устните си. Виждах, че не обича да се разделя и с една от колите си. Не би искала да се раздели с каквото и да е.

– Добре, мисля, че мога. Само за ден-два. Идете в гаража и Джо ще ви даде една.

– Може би ще бъдете така добра да му телефонирате. Не бих желал лоша кола, както шампанското.

Първо изглеждаше разярена, след това внезапно се разсмя.

– Вие сте страшно нахален, но ми се струва, че започвате да ми харесвате. Без съмнение знаете какво искате и къде отивате.

– Мисля, че зная. Другото нещо, което искам е дреболия. Предполагам, че в бъдеще ще имам да върша за вас куп поверителни неща. Един пример е данъчният проблем. В момента работя в общия офис на банката, където всеки може да надникне през рамото ми и да види какво върша. Във ваш интерес би било ако имах мой собствен кабинет.

Тя загуби своя покровителствен вид. Започваше да гледа на мен, като на човек, а не като на животно-изпълнител, след това внезапно се изкиска.

– Знае ли този стар глупак Стърнууд, що за чиновник си има? Бас държа, че не знае. Аз мисля, че вие ще стигнете далеч, мистър Уинтърс. Във всички случаи разчитайте на мен. Кажете, че настоявам да имате свой личен кабинет.

Ето как сложих ръце на кола и на кабинет. Виждате ли какво мислех, като казах, че вратите към света, към който се стремях, бяха широко отворени.

И това беше само началото.

ГЛАВА III

Моу Бърджис седеше зад едно очукано писалище с угасена пура между гнилите си зъби и с черна мека шапка на темето си. Той беше дребен човечец, тънък, с нос като рибарска кука и с тен като корем на жаба. Една червенокоска, с бюст на примадона, се отдели от една пишеща машина и ми препречи пътя с бедрата си, за да не ме допусне до Моу.

– Какво искате, – попита тя с глас, не по-звучен от захвърлени по стъпалата надолу празни консервени кутии.

– Идвам при него – казах аз, сочейки към Моу. – Смени сценария, сладурче. Това не е нито времето нито мястото.

Заобиколих я и му се ухилих, а след това му казах кой съм.

– Аз съм наследникът на Ледбийгър. Отговарям за делата на мис Шели.

Той ме огледа, обхвана с поглед якето ми с големите джобове и се наведе напред за да изследва обувките ми.

– Извинете ме, мистър Уингърс, но вие някак не изглеждате като човек от банката.

– Да оставим всичко това. Купувате ли още номер 334 на „Уестърн Авеню“?

– Да, но онзи Ледбийгър каза, че не е за продаване.

– Същата цена ли давате все още?

– Разбира се.

– Може би аз мога да го уредя, ако червенокоската излезе навън и се полюбува на гледката за пет минути.

Той изглеждаше малко уплашен, след това обърна глава с гримаса към момичето, което печаташе с един пръст, а върхът на езика ѝ се показваше между боядисаните ѝ устни.

– Хайде, махай се от тук!

След като тя излезе Моу каза:

– Какво сте уредил?

– Можете да получите къщата на вашата цена, ако заедно с нея поемете и наемателите.

– За какво ми са наемателите?

– Мис Шели не иска да се освободи от тях. Те имат къщата от тридесет и пет години и са доста особени. Мислех си, че вие няма да се

покажете толкова сантиментален. Можете да се отървете от тях, след като къщата стане ваша.

Той помисли за момент, внезапно се усмихна и каза:

– Добре, ще подпиша, когато всичко е готово.

– Добре – спрях се да запаля една цигара, докато го изучавах. – Сега за играта.

Очите му се присвиха.

– Говорите като умно момче – каза той, наблюдавайки ме.

– Ще получите къщата след като ми платите възнаграждение от петстотин долара и не преди това.

Той направи една малка гримаса.

– Старото отупване, а?

– Вижте, банката не ви одобрява, мис Шели се страхува от вас, а без мен вие нямате шанс да получите къщата. Таксата е пет стотачки. Ако за вас къщата не си струва тези пари, кажете го.

– Добре – каза той, повдигайки рамене. – Винаги съм бил будала за скубане – той измъкна от вътрешния си джоб един мазен портфейл, натъпкан с пари.

Като видях тази пачка съжалих, че не го чукнах с една хилядарка, но беше късно за съжаление.

– Когато къщата започне да работи, мистър Уинтърс, елате и опитайте момичетата. Изглеждате ми нормален.

– Такъв съм – отвърнах, като поех парите, които той ми подаде. – Ще намина утре за подписа ви и тя ще бъде ваша собственост в най-краткия срок, който мога да уредя.

Когато отидох във външния офис, червенокоската ми хвърли страшен поглед и завъртя предницата си към мен.

Аз дори и не забавих крачка. Не беше време за червенокоси. Чувах мекото шумолене на доларови банкноти, а по-сладка музика от тази, здраве му кажи.

Струваше ми се, че имам голям ден.

* * *

В Литъл Идън имаше пет или шест фирми, занимаващи се с мениджмънт на имущество. „Харисън и Форд“ бяха най-голямата и най-зачитаната, а „Стайнбек и Хау“ – най-малката и с най-лоша репутация. Тази фирма, реших аз, би дала всичко, за да се занимава с делата на Вестъл. Точно те бяха хората, които можеха да измъкнат допълнителната рента за фондацията „Шели“. Събирачите им бяха яки мъже, обикалящи

с парче водопроводна тръба, увито във вестник, един вид подбудител за лесно събиране на наема.

Докато карах кадилака по „Цветния булевард“ се чудех дали да подхвърля примамката на Бърни Хау. Не бях го срещал никога, но репутацията му на нечестен адвокат и хорски изедник беше забележителна. Всичко зависеше от това как ще върви интервюто и какво желание ще покаже той да пусне въдицата си в делата на Вестъл.

Не беше трудно да се видя с него. Щом казах на момичето, че съм от „Пасифик“, тя ме вкара веднага в офиса.

Хау беше извънредно дебел, висок, с кръгло лице като топка, увиснал мустак и святкащи сини очи. Беше в средата на петдесетте, но изглеждаше по-стар. Прати към мен един търсещ поглед, докато пресичах стаята, стана прав и ми подаде голямата си влажна ръка.

– Приятно ми е, мистър Уинтърс. Седнете.

– Виждам, че сте зает, аз съм зает също – казах аз, като сядах. – Ще премина направо на въпроса. Може би знаете, че банковата корпорация „Пасифик“ се грижи за работите на мис Шели?

Той кимна.

– Моя работа е да представлявам банката в нейните вземания и давания с мис Шели – продължих аз. – Едва напоследък поех тази работа и правя някои промени тук и там. Бихте ли се заинтересувал от събирането на наемите за фондация Шели?

Той потри дебелия си нос с масивен пръст. Лицето му бе безизразно като задницата на тролей.

– „Харисън и Форд“ отказаха ли се от тази работа?

– Мис Шели смята да ги откаже – извадих от портфейла си справката за наемите за миналия месец и я бутнах на писалището към него. – Мис Шели иска петнадесет процента увеличение на тези цифри.

Топ погледна справката за момент и вдигна глава към мен.

– Няма да има пречки за това. Моите хора са обучени да събират такива наеми, каквито искат клиентите.

– Тогава вие смятате, че можете да се заемете с тази работа?

– Положително.

Искаше ми се да звучи по-въодушевано. Уговорихме условията за минута-две. За моя изненада неговият дял се оказа по-нисък от комисионата на „Харисън и Форд“.

– Вие разбирате, че тази фондация е капка в кофата – казах аз. – Мис Шели има имоти по цялата страна. Бих могъл да я убедя да повери на вас грижите за всичко. Ще се наемете ли?

– Положително, мистър Уинтърс – повтори той. – Нашата организация е в състояние да борави с всякаква собственост, колкото и голяма да е тя.

Тази липса на ентузиазъм направи това което търсех доста трудно за напипване. Предположих, че той умишлено играе по този начин.

– Аз казах, че бих могъл да я убедя. Това не значи, че непременно ще го направя – казах му, като се придвижвах малко по малко към целта си. Той пак потри дебелия си нос с тлъст показалец.

– Ако предпочитате да чакате и да видите как се справям с фондацията „Шели“, ще бъда щастлив да оставя решението на вас – отвърна той благо.

Тази словесна схватка не ме водеше доникъде. Трябваше направо да изляза на открито. Усмихнах му се.

– Хайде да не хвърчим нависоко. Да слезем на земята и да си разкрием картите. Аз имам едно ценно предложение, за което всяка управленска фирма в града би подскочила до тавана. Предоставям го на вас. Колко има за мен?

Кръглото му лице не промени израза си. Той се втренчи в мен.

– Колко има за вас? – повтори той. – Мисля, че не ви разбирам, мистър Уинтърс. Вие казахте, че сте слуга на банковата корпорация „Пасифик“, нали?

– Аз не съм слуга на никого – Казах рязко, като бутнах брадичката си пред лицето му. – Случайно работя за банката, но наскоро предвиждам сериозни промени. Сигурно ви интересува това, че банката желае да задържи услугите на „Харисън и Форд“. Нека да застанем с лице към фактите, мистър Хау. Вашата фирма не се оценява като най-уважаваната в града. Банката не би ви дала никаква сделка и вие го знаете добре. Аз мога сам да задвижа това. Случайно имам голямо влияние върху мис Шели. Виждате ли някакво основание, поради което да ви предам нейния бизнес срещу нищо?

Той ме заоглежда продължително.

– Да, мога да разбера вашата гледна точка. Какво искате, мистър Уинтърс?

Най-после го бях изкарал на чист въздух.

– Хиляда долара, мистър Хау. Срещу това още сега ще ви дам писмо, което ви упълномощава да поемете цялата собственост на мис Шели.

Той се втренчи надолу в белоснежната си попивателна, после вдигна глава.

– Бих предпочел писмо, подписано лично от мис Шели. Дайте ми такова и ще получите парите си.

Не предвиждах никакво затруднение да склоня Вестъл да му даде писмото.

– Ще го донеса тук утре по пладне.

– Много добре. Щастлив съм да върша делова работа с вас, мистър Уинтърс. Ще успеете ли да се оправите?

– Имайте парите в брой, мистър Хау.

– Разбира се. Приятен ден, мистър Уинтърс.

Вън на улицата спрях, за да избърша изпотеното си лице. Беше лесно да се подхвърли примамката на Бърджис, но сега се чудех дали не направих погрешен ход със същия начин на изнудване на Хау. Разбира се, той можеше само да спечели от тази игра с мен, но ако ме докладваше на банката, работата ставаше сериозна. Не вярвах, че би го направил. Нямахме никакъв шанс да получи бизнеса на Вестъл, ако не играе по моята свирка.

Запалих цигара и прекосих тротоара към „Кадилака“. Трябваше да рискувам. Ако играта излезеше сполучлива, щях да бъда с печалба от хиляда и петстотин долара. Трябваше да съм луд, за да не поема риск за толкова пари.

* * *

В банката намерих на бюрото съобщение да се обадя на Стърнууд веднага щом се върна. За миг сърцето ми подскочи като пъстърва, токущо извадена на суша. Дали пък Хау или Бърджис не са му се обадили? Усетих студена пот да избива по лицето ми, докато влизах в кабинета на Стърнууд.

Той вдигна поглед и се усмихна.

Засякох тази усмивка и разбрах, че всичко беше наред. Прииска ми се едно питие така, както никога по-рано не бях желал.

– Влез, Чад, и седни!

Смъкна ми се бремето и ме обля приятна вълна.

– Мис Шели изглеждаше много доволна от теб, моето момче. Фактически тя си направи труда да ме повика само заради теб – каза Стърнууд, ухилен до уши. – Това не бе се случвало никога досега.

– Вие знаете как е, сър – промърморих небрежно. – Ние просто успяхме.

– Ще кажа, че ти успя. Мис Шели ми намекна, че ще трябва да получиш свой кабинет тук – каза Стърнууд, смеейки се тихо. – Изглежда,

че тя иска да ни посети и да разиска някои неща насаме с теб.

Тази новина ме изненада. Не бях очаквал Вестъл да постави моя проблем вместо мен. Чудех се дали в края на краищата не бях направил по-голям удар, отколкото мислех досега.

– Мисля, че това е чудесно предложение – продължи той. – В действителност, твоят кабинет е вече напълно готов. Аз наредих да го приготвят още щом мис Шели повдигна въпроса. Искам да я насърча да идва тук по-често.

– Съгласен съм, сър.

– Ще имаш канцеларията, съседна на стаята на Шели – обясни Стърнууд. – Има хубава гледка и е що годе добре мебелирана. На мис Пудчайлд съм разяснил подробно как да ти служи като стенограф.

– Благодаря ви, сър – казах аз, като се опитвах да не разбере колко съм изненадан от всичко това.

– Какво ще кажеш по трите проблема, които мис Шели повдигаше? – попита ме топ. – Как се оправя?

По пътя към банката имах време да обмисля как най-добре да отговоря на този неизбежен въпрос.

– Е, добре, сър, успях да я откажа от проблема с палтото от норки. Отне ми доста време, но я накарах да разбере, че ние няма да отстъпим. Бях доста рязък. Казах ѝ, че това е данъчна измама и че може да бъде преследвана за нея. Това я уплаши.

– Добре свършено! Няма защо да крия и да не ти кажа, че ние се страхувахме да се борим по тоя начин с нея – каза Стърнууд, доста изненадан. – Тя има много експлозивен нрав. А какво стана по другите два пункта?

Повдигнах рамене.

– Съжалявам, сър, но тя е действала преди аз да пристигна. Мисля, че Ледбийгър не се е отнесъл правилно с нея. Тя е почувствала, че я подмятат и е показала независимост. Продаде е къщата на Бърджис и е прехвърлила събирането на наемите на „Стайнбек и Хау“, като е повишила последните с петнадесет процента. Хау я уверил, че може да събере допълнителните пари без затруднение.

Стърнууд изглеждаше сякаш бе глътнал пчела.

– „Стайнбек и Хау“?! Но те са измамници! Хау е изпечен мошеник!

– Аз ѝ казах същото, но тя ми отвърна да си гледам личната работа. Хау би могъл да извлече купища пари от нея. С ваше разрешение, сър, предлагам да използвам малкото влияние, което имам върху нея и да се опитам да я убедя да ме остави да се занимавам директно с Хау. Може

би ще успее да му сложа юзда.

Очите на Стърнууд внезапно светнаха.

– Влияние? Какво имаш предвид? Какво влияние имаш ти върху нея?

Осъзнах с малко закъснение, че бях се доверил твърде много. Сега аз нямах работа с Моу Бърджис.

– Зная, че звучи малко прибързано, сър, но мис Шели даваше вид, че ще приеме моите съвети.

Той продължаваше да се вглежда в мен.

– Ние не искаме да сложим юзди на Хау, Чад. Ние искаме да се отървем от него. Мисля, че ще е по-добре сам да поговоря с мис Шели.

Почувствах се твърде зле. Ако той телефонираше на Вестъл за Хау и научеше, че тя дори не подозира за съществуването му, щях да се окажа в страшна бъркотия.

Когато той посегна към телефона, аз казах:

– Един момент, сър. Знаете я каква е. Ако й опонирате и вие, тя може да си помисли, че я подмятаме още повече.

Ръката му се задържа на телефона.

– Мой дълг е да я предупредя за Хау – каза той рязко. Изпаднах в затруднение да контролирам гласа си.

– Когато тя ми каза какво с сторила, аз наистина възнегодувах срещу Хау, сър. Накрая тя се ядоса и каза, че ако чуе още нещо за Хау от нас, ще закрие сметката си.

Той махна ръката си от телефона, сякаш последният заплашваше да го ухапе.

– Ако мога да я убедя да ми позволи да проверявам всички съобщения за наемите, които постъпват, не виждам как Хау може да навреди.

Той потърка брадата си и кимна.

– Мислиш ли, че можеш?

– Така мисля, сър.

– Може би аз по-добре...

– Ще бъда доволен, ако ме оставите да опитам пръв. Ако не успее, тогава поемете вие. Това ще ви даде добро извинение да говорите с нея. Може да кажете, че аз не съм изложил правилно нашия случай.

Изглежда това му се хареса, защото се отпусна назад в стола си.

– Добре. Виж я утре и си поговори с нея. Ако не успееш, аз ще поговоря – внезапно той се усмихна. – Поне си спрял работата с коженото палто. Това ме смущаваше. Там си се справил добре.

– Благодаря ви, сър.

Не ми стигна бързината да изляза от офиса му.

ГЛАВА IV

Бях в новия си кабинет на другата сутрин преди девет часа. Това беше рекорд за мене, но ми предстоеше много труден ден.

През нощта бях мислил сериозно. Имах предвид няколко идеи и се надявах те да ми донесат пари. Разбрах силата на името Вестъл Шели. Ако играех картите си внимателно, можех да вземам пари на нейно име с комисиона за мен. Разбрах също, че бях глупак, дето не притиснах Бърджис за повече пари. Можех да изстискам от Хау до три хиляди. Реших, че в бъдеще няма да бъда толкова скромнен в исканията си. Аз имах нещо за продаване, а те, ако искаха да купуват, трябваше да си платят.

След като бях скицирал едно писмо до Хау за подпис от Вестъл, аз извиках Джек Кер, един млад адвокат, мой познат.

Казах му, че искам да се заеме с продажбата на номер 334, „Уестърн Авеню“ и му обещах, че през деня ще получа необходимите документи. Следващия час преминах в проучване на книгата за инвестициите на Вестъл. Както си мислех, всеки цент беше в държавни облигации, акции с позлатени ръбове и други, сигурни колкото кривогледа девица на ергенски гуляй. Премислих още някои неща, след това избутах назад стола си и си взех шапката.

Отидох на улица „Уест Сити“ и паркирах пред една голяма сграда с канцеларии. Взех асансьора до петия етаж и тръгнах по коридора, докато стигнах офиса на Райън Блейкстоун.

Познавах Блейкстоун от няколко години. Той беше млад и жизнен мъж. Поел от баща си бизнеса с акции и облигации, понастоящем той беше доста преуспяващ брокер.

Той се изненада като ме видя.

– Какво те води насам? – Каза той. – Влез вътре.

След като се настанихме аз казах:

– Как би ти се харесал един дял от сметката на Шели, Райън? Поех сметката вчера. Може би ще бъда в състояние да отклоня някой бизнес към теб?

– Нищо по-добро не бих желал.

– Проверяхах регистрите на акциите на мис Шели. Ледбийтър не е прехвърлял с месеци нито даже десет цента. Аз бих могъл да я убедя да направи един опит с теб, но първо трябва да поставя сценария.

– Какво разбираш под това?

– Знаеш ли някаква стока, която тръгва към повишаване?

– Има няколко неща, които може да се повишат, но разбира се не бих могъл да гарантирам за тях.

– Предположи, че имаш четвърт милион да вкараш в пазара. Това не би ли предизвикало едно повишение?

Той изглеждаше като стреснат.

– Вложи тези пари в подходящи акции и това сигурно би се случило.

– Искам акции които вече се движат. Влагаме четвърт милион и накарваме баламите да си представят, че те ще достигнат тавана. Имаш ли нещо такова?

– Има цимент „Конуси“. Той мръдна с пет цента нагоре през последните няколко дни. Но, Чад, има риск.

– Добре де, има риск. Сметката ще го поеме. Не можем да загубим повече от десет хилядарки, нали?

Той ме зяпна.

– Проклет да бъда, ако ти говориш като банкер. Представи си, че загубим десет хилядарки?

– Какви са рисковете?

– Бих казал петдесет към едно; но почакай една минутка, Чад, имаш ли банковото пълномощно за една такава сделка?

– Не се нуждая от банковото пълномощие. Имам пълномощието на мис Шели. Аз ѝ казах, че ще се опитам да намеря някой преуспяващ брокер и я попитах, дали би ли била готова да загуби десет хилядарки, ако играта не излезе сполучлива. Тя каза, че е готова.

Той ме гледа дълго.

– Ако искаш да вложи тези пари, Чад, искам становище в писмен вид.

– Можеш да го имаш написано. Дай ми лист.

– Подписа ти, Чад.

– Да – оставих писалката, – но трябва първо да уредим нещо.

– Какво?

– Не се прави на дете. Какво, мислиш, ме кара да ти предложа най-голямата сметка в щата? Имаш шанса да боравиш с повече пари, отколкото някога си сънувал. Имаш шанса да се измъкваш от всички установени фирми като брокера на Вестъл Шели. Такса че нека да ти поставя неизбежния въпрос: „Колко ще има за мен?“

Той ме зяпна.

– Какво е това? Ти не можеш да говориш така, докато работим за

банката.

– Не мога ли? О'кей, тогава по-добре да ида и да говоря с „Лоуен & Франке“. Не ми се вярва да отхвърлят толкова голямо предложение, само за това, че случайно работя в някаква банка.

– Почакай една минутка – каза той бързо. – Банката...

– По дяволите банката! Това е между теб и мен. Ако не го желаеш по тоя начин, кажи го и аз ще отида другаде.

– Добре, но се надявам, че знаеш какво вършиш.

– Знам, да. Сега слушай, получаваш сметката, ако, ми дадеш половината от комисионата.

Това го потресе истински.

– За едно отваряне на устата! Половината...!

– Половината от комисионата върху всички сделки за мис Шели. Приемаш или отказваш. Казвай?

Той ме гледа две секунди, после се усмихна.

– Ти си мръсно копеле... Съгласен съм. Сериозно ли е това за цимента на Конуел.

– Разбира се, че е сериозно.

Подписах писмото и го подхвърлих през бюрото.

– Купи за четвърт милион и се измъкни щом се покачи с два или три цента. Можеш да свършиш дори днес.

– А какво да правя ако започне гонитба нагоре на цените? Да остана ли в играта?

– Глупости! Излез от нея веднага, ако можеш. Искам да дам на мис Шели една бърза печалба. Тя е алчна кучка и, ако види, че мога да й доставя печалба веднага, не мога да си представя големината на бизнеса, който ще ми повери.

Аз го оставих, след като поговорихме още малко и отидох до Западната Калифорнийска банка. Като използвах сто долара от парите на Моу Бърджис, аз си открих сметка.

След като свърших това се върнах в банката.

В този момент бях на върха на щастието. Имах кола, лична канцелария, стенографка, пари в банката и изгледи за бързо забогатяване. Бях горе, на върха на небесния свод, в зенита, между планетите.

* * *

Точно си мислех за един хубав скъп обяд в ресторанта на Флориан, когато телефонът иззвъня. Вдигнах нетърпеливо слушалката.

– Мистър Уинтърс? – Каза женски глас. – Тук е мис Долън.

– Мис Долън? А, да, дясната ръка на мис Шели. Как сте, мис Долън?

– Мис Шели иска да дойдете тук незабавно.

Мис Шели нямаше да има късмет в случая. Бях гладен, а освен всичко друго бях решил да не подскачам при всяко нейно щракване с пръсти.

– Ще намина след два часа, мис Долън. Ще нося някои документи за подписа на мис Шели.

– Тя каза незабавно – наблегна секретарката.

– Предайте й моите извинения, моля. Прикован съм тук за два часа. Настъпи пауза и тя каза меко:

– Мисля, че не разбирате добре. Става дума за мистър Хау.

Един невидим юмрук ме удари като ковашки чук.

– Хау? Искате да кажете Бърни Хау?

– Той току-що излезе от тук. Мис Шели каза да ви извикам веднага. Не съм я виждала никога толкова бясна.

Кучият му син ме бе предал! Изведнъж изпаднах в такава паника, че ми се скова челюстта и не можах да проговоря.

Чак когато стигнах половината път до вратата се посъвзех. Трябваше да се досетя, че мошеникът нямаше да си прави труд да ходи при Стърнууд. Трябваше просто да отиде при Вестъл, която от своя страна, трябваше да ми причини много печал.

– Там ли сте, мистър Уинтърс? – ми каза спокойният глас в ухото.

– Да – успях да се съвзема, но гласът ми звучеше като жабешко квакане.

– Слушайте, мистър Уинтърс – продължаваше спокойният глас. – Моля ви, вземете под внимание това, което ви казвам. Има само един начин да се разправите с нея, когато е разгневена както сега. Не се оправдавайте. В никакъв случай не се извинявайте. Трябва вие да викате по-силно. Трябва да върнете топката по-добре, отколкото ви е подала тя. Разбирате ли?! Няма какво да губите. Всеки, който има нахалството да вика по-силно, отколкото е в настроение тя в момента, ще я победи. Познавам я добре. Тя с само вик и бяс, но й липсва смелост. Слушате ли какво ви говоря?

Слушах добре. Слушах, сякаш животът ми зависеше от това.

– Не се ли шегувате?

– Разбира се, че не се шегувам. Господи, та това е единствената ви надежда. Не казвам, че това ще ви спаси, но друг изход нямате. Каквото и да правите, не търсете спасение в извиненията. Мога ли да й кажа, че

идвате веднага?

– Кажете й, че ще бъда там след четвърт час. Мис Долън, не зная защо ми давате този съвет, но аз го оценявам по достойнство...

Осъзнах, че тя беше затворила телефона. Оставих слушалката на вилката, избърсах потното си лице и ръце и бутнах стола си назад.

Не се зальгнах. Дори ако можех да намеря смелост да викам така, че да вдигна покрива във въздуха, все пак Вестъл имаше последната дума.

Колата, офисът, пъргавата мис Пудчайлд, хилядата долара на Хау, половината комисиона на Блейкстоун и хубавата ми работа бяха на път да се изпарят.

Напуснах офиса, добрах се по коридора до задния изход, където бях паркирал „Кадилака“ и отидох бързо до най-близкия бар. Спрях, влязох вътре и хвърлих три двойни уискита в гърлото си с бързината, с която барманът пълнеше чашите. Уискито ми възвърна увереността.

Успях да стигна до Клифсайд за малко повече от седем минути. Начинът, по който шурмувах този скалист връх, по всяко друго време щеше да ме ужаси. Докато стигна Желязната порта, аз се сетих за Хау и започнах да го ругая гласно. Може би алкохолът си казваше думата.

Харгис отвори вратата и пое шапката ми. Лицето му приличаше на маска, но все пак аз бях сигурен, че знае за какво са ме повикали. Предполагах, че на излизане той ще ми подаде шапката обратно. Ако тогава се усмихнеше или покажеше тържеството си по някакъв начин, щях да натъпча зъбните му мостове дълбоко в гърлото.

– Мис Шели ще ви приеме, сър – Каза той и ме поведе по широкия коридор към голяма приемна, отворена навън към терасата. – Ще намерите мис Шели на терасата, сър.

Поех си дълбоко въздух и излязох навън. Тя се беше облегла на перилата, облечена в бутилково зелена приемна пижама. Откъм гърба изглеждаше като дете, но в стегнатото, бяло, разкривено от гняв лице, което се обърна към мен нямаше нищо детинско.

– О-о, умният мистър Уинтърс! – извика тя, като се поклащаше на перилата с груб глас и святащи очи. – Хайде, мистър Уинтърс, какво ще кажете за себе си?

Мръднах по-нататък по терасата с ръце в джобовете, с блъскащо се в ребрата сърце и с учтиво питаща физиономия.

– Какво трябва да кажа?

– Не се преструвайте, че не знаете нищо. Само се опитайте да ме излъжете!

– За какво е всичко това? Да допусна ли, че съм ви разсърдил, или нещо подобно?

Тя видимо трепереше от гняв и костеливите ѝ ръце се отваряха и затваряха, като че ли се съпротивляваха срещу изкушението да ми издерат очите.

– Познавате ли Бърни Хау? – попита тя със сподавен глас.

– Да, защо? Той е умен криминалист и адвокат. Щях да ви говоря за него, мис Шели. Смятах, че точно той би могъл да бъде човекът, който да събира наемите на фондацията за вас.

– Това са глупости! – изкрещя тя срещу лицето ми. – Вие предложихте ли му или не тази работа срещу хиляда долара за вас?!

– Защо, естествено, че му предложих. Това е обичайната практика, когато се работи с шмекер като Хау. Той очаква да плаща комисиона за сделките, които му се предлагат. Но сигурно не това е нарушило самообладанието ви, мис Шели?

Тя се плъзна от парапета и се приближи към мен. Главата ѝ не достигаше до рамото ми, но това неблагоприятно за нея обстоятелство едва ли ѝ правеше впечатление.

– И вие възнамерявате да задържите тези пари за себе си?! – попита тя.

Това беше един шанс за излизане от ямата. Можех да ѝ кажа, че имам намерение да ѝ предам парите. Тя сигурно щеше да се окаже достатъчно алчна да ги вземе и вероятно да се успокои. Може би тези три уискита ме бяха направили безразсъден, но аз реших, че ще съм последния глупак, ако ѝ ги предложа.

– Какво очаквахте да направя с тях? – попитах с усмивка. – Да ги дам на някое бабешко благотворително дружество?

– И така, вие поискахте подкуп, а в замяна на него щяхте да дадете на Хау моето пълномощие да събира наемите на фондацията, така ли е?

– Подкуп е погрешна дума, мис Шели. Взех комисиона, която ми се полага.

– Полага ви се, значи... Ах ти, евтин мошенико! – изкрещя тя ненадейно. – Как смееш да си стоиш и да ми се хилиш като маймуна! Как смееш да използваш моето име, за да пълниш мръсните си джобове!

Сега беше моментът. Направих една внезапна крачка напред и заврях лице в нейното.

– Мошеник ли ме наричат?

– Да, наричам те! Не си нищо повече от мръсен измамник! Гаден, долен мошеник! – гласът ѝ се повиши една октава, трябва да е кълтял из

цялата къща. – Още в момента, когато погледа ми се спря на теб, на блестящите ти дрешки и лигави обноски, разбрах, че си мошеник!

– Крещите като луда! Излагате себе си! Трябва ли да викате като някоя от уличниците на Бърджис?

Тя отстъпи малко, а тънкото ѝ, пълно с омраза лице посиня.

– Как ме нарече? – отрони тя с внезапно стихнал глас.

– Казах да спрете да крещите като уличница – казах аз, като също понижих гласа си.

– Добре, ще направя така, че да си платиш за това. Ще ги накарам да те изхвърлят от банката! Ще те прогонят като куче от този град! Ще се погрижа да не получиш никаква друга служба, докато си жив!

– Не драматизирайте толкова – казах презрително. – Защо си мислите, че можете да ме уплашите? Сега вие нямате работа с безгръбначна оплаквачка като Ледбийтър. Въобразявате ли си, че ме е грижа за вашите гръмки фрази и беснеее? – направих още една крачка напред, а лицето ми стана грубо, доколкото можах да го направя. – Въобразявате ли си, а?

Стори ми се, че видях изненада под гнева ѝ.

– Ще се погрижа за това! – изкрещя тя. – Махни се от пътя ми! Аз ще говоря с шефа ти и ще видим какво ще каже той.

Тя профуча като хала през мен към приемната. Това беше то. Ако я оставех да говори със Стърнууд, бях свършен. Какво имах да губя? Сега и аз самият кипях от гняв. Тръгнах след нея и я достигнах точно когато вдигаше слушалката. Ръката ми се спусна върху нейната.

– Само един момент!

Тя се изви, лявата ѝ ръка замахна нагоре и ме удари по носа. Малките ѝ кокалести ставички ожулиха кожата ми. Не мога точно да си спомня какво се случи в следващите няколко секунди. Изведнъж се видях да я разтърсвам за раменете, друсайки главата ѝ и гледайки надолу към нея, сякаш всеки момент смятам да я убия. Тя се опитваше да пищи, но в тялото ѝ не бе останал въздух. Устата ѝ бе отворена, а очите ѝ, изхвъркнали от орбитите, изразяваха смъртна уплаха. Тръшнах я на един стол толкова силно, че тя почти рикошира обратно от него. Държейки ръцете си на раменете ѝ, с лице близо до нейното, оставих думите ми да се изливат като бавен, но мощен поток.

– Слушайте ме! Седмици наред вие удряхте като с чук върху Ледбийтър, за да приеме проклетото ви палто от норки като иск за признаване на законни разходи, да ви повиши наемите и да продаде къщата. Въпреки, че го направихте една нервна развалина, вие не успяхте да се

докопате до целта си. Аз уредих палтото ви, наемите и къщата. Всичко оправих само за един ден. Чувате ли? За един ден след като вие се бяхте борили с Ледбийгър седмици наред! Добре, и какво стана? Вие очиствате тридесет хиляди долара чрез палтото! Вие печелите пет хиляди долара годишно от увеличенията на наемите! Вие се освобождавате от пет наематели, от които не ви стискаше да се отървете! Вие продавате къща с печалба! И всичко това благодарение на мен! – аз я разтърсих отново. – Чувате ли? – наведох се напред и ѝ викнах – Благодарение на мен! Аз го направих! Представяте ли си за какво го направих? За да имам вашето благоволение? Защото искам да ви завлека в леглото си? По дяволи те! Аз съм в тая афера по същата причина като вас. От това аз искам да изкарам пари. Същото го искате и вие. И какво правя? Мамя ви? Взимам ваши пари? Така ли? – разтърсих я отново. – Правя пари за вас и си взимам моя пай от баламите, които плащат на вас. Тогава защо крещите? Откраднал ли съм нещо от вас? Изгубила ли сте някой цент заради мен? – пуснах я и отстъпих назад. Треперех и по лицето ми се стичаше пот. – Хайде, вървете и извикайте Стърнууд. Кажете му! Плачете му на рамото! Добре, аз ще си загубя службата, а вие какво ще спечелите? Помислихте ли как ще извършите тази данъчна измама без мен? Правете каквото искате и се оправяйте сама. Ще видите колко бързо ще се приземите в затвора. Вие да се откажете от тридесет хиляди долара!? Да го видя, не го вярвам! О'кей, правете каквото знаете и се откажете от тях! Не си въобразявайте, че ме е грижа!

Обърнах гърба си към нея и излязох на терасата. Чувствах се, като че ли бях участвал в битка и сега не давах пет пари за изхода ѝ. Седях в един плетен стол и гледах навън. Може би след пет минути разбрах, че тя стоеше до мене. Имаше нещо твърде патетично около нейната мъничка, тънка, костелива грозота.

– Ти ми причини болка – каза тя жалостиво. – Ти ме натърти.

– А виж ти какво ми направи – казах аз, като докоснах носа си с носната си кърпа. Кожата ми се беше смъкнала и сега там слабо се процеждаше кръв. – Имате късмет, че не ви извих врата.

Тя седна до мен.

– Мисля, че ми се иска нещо за пиене. Много ли си зает с твоите себични чувства, за да ми вземеш нещо?

Влязох в приемната и натиснах звънеца. Бях се борил с нея и я бях победил. Аз го знаех, а и тя го знаеше. Това означаваше, че аз бях преминал през вратата и нищо не би могло да ме спре. Това беше най-големият триумф в моя скучен живот!

Харгис влезе. По изражението му разбрах, че очакваше да му нареждат да ме изхвърли навън. Когато ме видя с палец, забит в звънеца, се спря рязко.

– Донеси бутилка от вашето най-добро шампанско! – казах аз.

Той погледна навън към терасата, където Вестъл беше отворила жакета на пижамата си, за да изследва контузиите си. Тананикаше си някаква мелодийка.

– Да, сър – каза той с безизразно лице.

– И гледай този път да е от най-доброто ви шампанско – продължих аз. – Ще счупя проклетата бутилка в главата ти, ако не е.

Очите му се спряха на лицето ми. В тях имаше много омраза.

След като той излезе, аз отидох до телефона и набрах номера на Блейкстоун.

– Някакви новини за „Конуси“, Райън?

– Разбира се. Тъкмо излязох. Има печалба от тридесет и пет хиляди долара за мис Шели, а за теб – деветстотин долара комисиона. О'кей?

Хвърлих поглед към терасата. Вестъл все още преглеждаше натъртванията си. Тя се беше полуизвила на стола си и от където аз стоях, можех да виждам белия ѝ изтощен гръден кош и плоския ѝ неоформен бюст. Преместих погледа си. Там нямаше красота, само нещо изтощено и грозно.

– Отлично – казах аз, – напиши чека за мис Шели на мое име.

– Но, гледай, Чад...

– Чу ли какво ти казах? – попитах троснато. – Ти работиш за мене, не за нея. Аз ще ѝ дам моя чек. Разбираш ли ме?

– Добре, о'кей, Чад, но не е обичайно.

Пуснах слушалката на вилката. Никой не можеше да ме удари по носа и да не си плати за това. Мис Шели щеше да получи само двадесет хиляди. Другите петнадесет щях да консервирам в моята банка за компенсация.

Сега виждате ли каква е мисълта ми? Аз вече бях преминал вратата и се намирах в един нов и чудесен свят.

* * *

Докато вървах към терасата, Вестъл набързо си затвори жакета на пижамата. След това тя направи нещо, което никога не бих очаквал от нея, нещо, което ме шокира. А повярвайте ми, аз не се шокирам лесно.

Тя ми отправи един плах малък поглед и една плаха малка усмивка.

– Не трябваше по този начин да се промъквате насам – каза тя. –

Вярвам, че не надничахте.

Да надничам! Ако такова предположение не беше отвратително за мен, то щеше да е страхотно смешно. Въобразявахте ли си, наистина, това загадъчно, плоскогръдо, грозно и дребно съзнание, че аз бих желал да надничам заради нея? Дали имах вид на толкова закъсал за жени? Не можеше ли тя да види, че аз трябваше само да щракна с пръсти и цяла тълпа жени щяха да се втурнат към мен?

Успях някак си да измъкна една изкуствена усмивка.

– Вие ме обърквате, мис Шели. Имах нещо на ум. Току-що изкарах за вас двадесет хиляди долара.

Тя веднага забрави да бъде стеснителна и опули очи.

– Извърших една спекулация от ваше име – продължих аз като седнах до нея. – Тази сутрин дадох на моя брокер инструкции да закупи цимент „Конуси“ за четвърт милион долара. Покачил се е с четири точки и той е излязъл с печалба от двадесет хиляди долара.

Тя се втренчи в мен.

– Ти... ти си използвал четвърт милион от моите пари без да искаш разрешението ми? – ахна тя.

– Аз не съм използвал вашите пари – Казах нетърпеливо. – Използвах вашето име, което случайно струва повече от пари. С други думи, аз използвах вашия кредит.

– Никога не съм чувала такова нещо! Предположи, че акциите бяха паднали. Не си въобразяваш, че бих поела отговорност, нали? Ухилих й се.

– Акциите не можеха да паднат. Ако вложите четвърт милион долара в един концерн, стойността на акциите му трябва да се качи. Не е ли очевидно това?

– Но ти не се консултира с мен. – Тя ме изгледа остро. – Колко каза, че съм спечелила?

– Двадесет хиляди, но ако се колебаете дали да ги вземете, кажете ми. Аз мога да ги използвам.

Тя се втренчи в мен за дълго. В очите й се появи един израз на смайване и на възхищение.

– Изглежда, мистър Уинтърс, че вие сте наистина един много умен млад мъж.

– Въпреки, че съм един евтин мошеник и проклет изнудвач?

Тя се засмя.

– Тогава бях сърдита.

– Добре, продължавайте и се извинете – казах аз, като се вирах

право в нея. – Освен ако, разбира се, не мислите все още така.

Тя ми направи една гримаса.

– Сега не мисля така. Извинявам се – тя повдигна раменете си с печал. – По-добре и вие да бяхте се извинил. Причинихте ми болка.

– Не ми изглежда така. Като че ли е време някой да ви оправи по мъжки. Получавала сте всичко според вашето желание. Трябва да сте доволна, че не ви набих здравата.

Едно леко покашляне се чу зад мен и аз се обърнах. Харгис стоеше до мен, държейки бутилка шампанско в кофичка с лед и две чаши на табличка. Той ги постави на масата, отвори бутилката и наля виното. Когато се готвеше да си тръгне, аз казах:

– Почакайте един момент да опитам това вино – отпих, кимнах и погледнах нагоре към него. – Това е много по-добро, Харгис. Можеше да е малко по-добре изстудено, но и така ще свърши работа. Добре, върви си.

Топ си отиде суров и мълчалив. Вестъл се изкикоти.

– Не мога да си представя какво си мисли той. – Тя пое стъклената чаша, която ѝ подавах. – Не трябваше да му говорите така.

– Време е някой да го постави на мястото му. Хайде да го забравим. Той не е важен – казах аз, – да говорим делово, мис Шели. Какво уредихте с Хау?

– Не съм уреждала нищо. Бях толкова сърдита, че не желяех да слушам какво искаше да ми каже. Разбрахме се да се видим по-късно.

– Добре, тогава аз ще се оправя с него. Хау е полезен човек. Той може да събира наемите ви без смущения, но има нужда да го контролирам.

Тя ме погледна твърдо.

– Знаете ли, мистър Уинтърс, аз съм доволна, че вие сте на моята страна. Нали сте на моята страна?

– Аз съм ви дал достатъчно доказателства за това, нали? На ваша страна съм, но също и на моя. А пък случайно вашата страна и моята страна са на една страна. Сега след като прочистихме въздуха, искам да ви поговоря за вашите инвестиции. Банката не се е опитала да завърти вашите свободни пари в течение месеци. Предлагам ви да ми дадете пълномощие да извърша промени. Също искам да ме упълномощите да изтегля четвърт милион в брой, за да мога да ги разигравам. – Тя започна да говори, но аз продължих бързо: – Само по себе си се разбира, че ако изгубя повече от двадесет хиляди в който и да е месец, ползването на парите от мен се оттегля. Ще ви представям двуседмична справка, за

да знаете точно какво върша с парите ви, ако не ви давам месечния минимум от пет хиляди долара необлагаеми, парите се връщат обратно в акции.

– Но аз не желая да губя двадесет хиляди – каза тя, – не мога да се съглася с това.

– Аз току-що ви спечелих двадесет хиляди срещу нищо – казах не-търпеливо. – В действителност аз ви снабдих с пределната сума, върху която играя. Тогава за какво се безпокоите? Но, ако вие не искате необлагаеми пари, кажете така и аз слагам край.

Тя се колебаеше.

– Тогава искам седмична справка.

– О'кей. Не ме е грижа. Ще имате седмична справка.

– Вие наистина ли мислите, че можете да ми изработвате по пет хиляди месечно без данъци?

– Съвсем сигурен съм.

– Много добре. Можете да имате парите. – Тя ме изучаваше със съмнение. – Предполагам, че ще изкарате нещо и за себе си?

Аз се разсмях.

– Разбира се, че ще изкарам. Аз имам твърдо споразумение с моя брокер. На вас няма да струва нито цент, но на него – много. – Аз бутнах стола си назад и станах. – Така, имам много неща да върша, мис Шели. Трябва да вървя.

Тя седеше и гледаше нагоре към мен. Смаяното ѝ, възхитено изражение беше още в очите ѝ.

– Може би ще желаете да вечеряте с мен, тук, днес?

Поклатих главата си.

– Съжалявам, но имам среща тази вечер.

Тя се нацупи внезапно.

– О, някоя жена, разбира се.

– Отивам на мачовете. Няма жена тази вечер.

– Мачове? Какви мачове?

– На „Парксайд стадион“.

– Винаги съм искала да видя боксов мач. Не бихте ме взел със себе си, нали?

Тъкмо се готвех да ѝ откажа, когато изведнъж се сетих, че изключителната, важната, супербогатата мис Шели, притежаваща седемдесет милиона долара, всъщност хвърляше въдицата си за покана. Нямах желание да я взема. Имах на линия за тази вечер една блондинка, но тук съзрях един важен и удобен случай, твърде важен за да го изпусна.

Щеше да придаде на кредита ми сила и да направи голямо впечатление на спортните момчета, като ме видят с Вестъл Шели, увиснала на ръката ми.

– Наистина ли искате да дойдете? – попитах аз, така сякаш ми беше безразлично.

– О, да моля! – тя скочи на крака, тънкото ѝ стегнато малко лице внезапно се оживи. – Ще ме вземете ли?

– Добре, щом искате да дойдете. Какво ще кажете, ако дойда да ви взема в седем? Можем да вечеряме на стадиона.

– Ще бъда готова в седем.

– Чудесно! Добре, довиждане, мис Шели. – Стигнах до стъпалата, водещи към градината и се спрях. – Аз все още карам оная ваша кола. Може ли да я задържа по-дълго?

– Защо, разбира се – тя ме гледаше по начин, който ме изненада. Очите ѝ бяха весели, лицето ѝ порозовяло и изведнъж ми се стори като дете, отивашо на първото си парти. – Задръжте я колкото искате, мистър Уинтърс.

– Благодаря!

Докато карах бавно надолу по скалистия път, назад към Литъл Идън, си направих сметка. За два дни бях изкарал чисто двадесет и четири хиляди долара! Изглеждаше невероятно, но беше факт. Моето сработване с Райън Блейкстоун щеше да ми носи най-малко по хиляда на месец. За какво имах да се безпокоя? Най-после имах успех. Ако боравех правилно, а аз имах такова намерение, парите, които можех да спечеля, нямаше да имат край.

Прескочих до ресторанта на Флориан, чувствайки, че зад гърба си имам твърде добре свършена работа за една сутрин.

ГЛАВА V

Последната от предварителните схватки беше вече започнала. Когато напускахме ресторанта на стадиона и слизахме по слабо осветената пътека към нашите места до ринга, бързо открих, че вземането на Вестъл Шели навън за вечерта беше царски случай.

Тя носеше свободно падаща бяла вечерна рокля, с бял тюл, за прикриване на кльошавите ѝ рамене. Беше в блясък от диаманти. Имаше диамантена якичка около шията си, диаманти в косата, диаманти отпред на корсажа на дрехата ѝ, и диаманти на китките. Ефектът беше смайващ. Всяко нейно движение изпращаше великолепие от светкавици, които ме заслепяваха.

Отидохме на стадиона в един „Ролс Ройс“, голям колкото боен кораб. Джо, шофьорът, беше разкрасен с гладка, лъскава, бяла униформа, кожени ботуши до коленете, ръкавици и бяла островърха шапка с черна катарамата на нея.

Чувствах се, като че ли съм хванат да участвам в някакъв холивудски епичен филм. Когато мениджърът дойде надолу по стъпалата, постлани с червена пътека, да я поздрави за първото ѝ посещение на стадиона, тогава си помислих, че тази вечер е изключително събитие.

До средата на вечерята пристигаха журналисти, оставайки до края ѝ, като постоянно насочваха светкавиците към нас. Изглежда, че мис Шели рядко се е явявала на обществени места и посещението на боксовите срещи причини голям фурор.

Нямахме голяма възможност да говорим помежду си по време на вечерята, тъй като вестникарските фотографии, репортери и метр-дотелът ни тормозиха и в известен смисъл това беше добре. Но аз видях, че тя направи голям удар с излизането си, както и аз.

Странно е, но тогава не ми се стори, че нейният успех се дължи на това, че е в моята компания, а по-късно разбрах, че моето присъствие беше повдигнало духа ѝ. Докато пиехме кафе с бренди, един снажен мъж със сурово изражение на лицето, в сив омачкан костюм, с късо подстригана коса, посивяваща леко на слепоочията, дойде до масата ни. Той се поклони на Вестъл, като ѝ се усмихна сдържано.

– Това е нечувано, мис Шели. Вие на боксови мачове?

Очаквах да го отблъсне хладно, но тя се оказа твърде доволна, че той я е забелязал.

– Мистър Уинтърс ме убеди – каза тя, като ме погледна свенливо. – В края на краищата, човек трябва да опита всичко поне веднъж. – Тя докосна ръкава ми. – Това е лейтенант Сам Легит от градската полиция. Лейтенанте, това е мистър Уинтърс, банкерът.

За пръв път се виждах с Легит, но веднага забелязах, че той не ме хареса, както и аз него.

– Не съм ли ви виждал в „Пасифик“, мистър Уинтърс? – попита той, като ме пронизваше с твърдите си сиви очи. Интонацията на „мистър Уинтърс“ означаваше, че той знае, че съм само един чиновник, който може да бъде подритван от началника си, както и той от своя.

– Не зная – казах безразлично. – През банката минават толкова хора!

– Да, прав сте – той погледна от мен към Вестъл и обратно към мен. – Приятно ми е да се запознаем, мистър Уинтърс.

Не ми беше ясно защо и двамата трябва да се лъжем, затова не казах нищо повече.

– Знаете ли, ще накарам някого да наблюдава тези диаманти, мис Шели – продължи той. – Това заведение не е от най-добрите. Вие не се безпокойте. – Той ѝ даде своята сдържана малка усмивка, кимна ми леко и се смеси с тълпата.

– Значи ти си имаш ченге да се грижи за теб?

– Лейтенантът и аз сме твърде добри приятели – каза тя като дете, което се хвали, че някога някакъв генерал го потупал по главичката. – Познавах го още когато участваше в патрули. Понякога се отбива при мен за вечеря и ми разказва полицейски случки.

– Сигурно ви действа добре – забелязах саркастично. – Ако искате да видите голямата битка на ринга, по-добре е да тръгваме.

Седнахме на местата си, когато осведомителят представяше главната двойка. Следваше бой в петнадесет рунда между Джек Слейд, шампионът от средна категория и Дарки Джоунс, един почти неизвестен претендент за титлата.

Двамата мъже вече бяха на ринга и Вестъл бе вперила очи в тях. Казах ѝ, че фаворит е Слейд и я попитах дали желае да заложи.

– Ще заложи за черния – отсече тя. – В него има нещо, което ме очарова. Виж тези мускули и тези очи. Сигурна съм, че той ще спечели.

– Няма никакъв шанс. Слейд не е нокаутиран от двадесет срещи насам. Той е в най-добрата си форма. Джоунс има хубав прав удар, но едва ли ще има случай да го нанесе.

– Не ме интересува. Ще заложи сто долара за черния.

– Добре, но да не ми кажете после, че не съм ви предупредил.

Промуших се през няколко дузини колене до пътеката и я прекосих до мястото, където седеше Лефти Джонсън.

– Добър вечер, мистър Уинтърс – каза той, като ми отправи похотлива усмивка. – Виждам, че тази вечер хвърчите нависоко.

– Сто за Джоунс, Лефти? О'кей?

– Разбира се. Изморихте ли се да си държите мангизите?

– Залогът не е мой. Аз ще сложа петдесет за Слейд.

Върнах се на мястото си и седнах точно когато удари гонгът. Джоунс изскочи от ъгъла си като изстрелян от оръдие. Последва един вихър, черна сянка и той се оказа в ъгъла на Слейд преди последният да е успял да се повдигне от стола си. Всичко се случи толкова бързо, че само зрителите покрай ринга успяха да видят подробностите. Юмрукът на негъра удари съкрушително челюстта на Слейд със силата на снаряд. Рингът беше точно над нас. Успях да видя как очите на Слейд се замъгляват и поленете му омесват. В следващият миг Джоунс замахна с ляв ъперкът. За негово нещастие беше с един миг по-бърз, отколкото трябва и юмрукът му пропусна челюстта на Слейд. Удари върху скулата, като успя да причини само кървене.

Слейд се смъкна на ръце и колене. Лицето му беше обърнато към нас, челюстта му увиснала, очите пусти, а сетивата – парализирани. Забелязах, че Вестъл се навеждаше напред с отворена уста, а пръстите ѝ стискаха китката ми. Около нас се вдигаше толкова шум, че аз не можех да чуя нейните невротични писъци, но бях убеден, че тя пиши.

Половината от тълпата беше на крака, викаща до скъсване. Стадионът се тресеше от възбуда. Реферът избута Джоунс назад, като му показа един неутрален ъгъл. Джоунс едва ли го разбра. Беше превъзбуден. Съдията трябваше да му викне, за да го накара да се подчини. Забавянето даде на Слейд няколко ценни секунди. Наблюдавах го внимателно и забелязах в очите му искрица живот. Реферът се наведе над него, като отброяваше силно, а ръката му в такт се вдигаше.

– Подъл удар! – изкрещях в ухото на Вестъл. – Мръсник! Гадняр!

Не мисля, че тя чу думите ми. Беше все още наведена напред с горещи очи, а лицето ѝ представляваше жестока и сурова маска, докато следеше броенето на рефера.

Слейд беше на крака при отброяването на девет. Когато Джоунс се стрелна през ринга, Слейд се вкопчи в него, висейки отчаяно и притискайки към себе си черните ръце, докато се бореше да приведе в действие разсъдка си.

Съдията трябваше да раздели двамата мъже, при което във възбуда-та си Джоунс пусна в ход градушка от удари, вместо да отстъпи назад. Прицелваше се в противника си и подготвяше завършващия си удар. Слейд се прикри, отстъпи край ринга, преследван неотстъпно от негъра.

Тълпата, превъзбудена, му ревеше да го убие, но негърът нямаше опита да завърши с един удар. Гонгът удари точно когато Джоунс бе успял да вкара своя клатушкащ се противник в ъгъла и се готвеше да пусне нов див бараж от удари.

– Добре, това е то – казах с отвращение, когато черният се втурна сърдито назад към своя ъгъл. – Челюстта му е строшена! Какъв глупак! Да падне от един мръсен удар още в първия рунд! В следващият рунд вече няма да го бъде!

Вестъл още стискаше китката ми.

– Никога не съм се възбуждала така! – задъхваше се тя. – Това е чудесна гледка! Смяташ ли, че той има счупена челюст наистина?

– Ами погледни я! Виж начина, по който виси. Джоунс трябва само да го чукне с пръст по нея, за да падне на земята.

Вестъл се облегна назад. Очите ѝ проблеснаха кръвожадно, докато фиксираше Слейд, немощно лежащ в своя ъгъл. Големият му гръден кош се повдигаше спазматично, а челюстта му висеше грозно отпусната.

Гонгът удари и Джоунс подскочи като пружина. Лицето му представляваше свирепа и ръмжаша маска. Слейд държеше ръцете си високо, за да предпазва счупената си челюст. Когато Джоунс се втурна към него, лявата ръка на Слейд се мушна напред, над гарда на противника и го улучи в лицето, изпращайки го със залитане назад. Слейд се потътри към него. И двете му ръце се движеха с точността на бутала, докато удряха Джоунс.

Вестъл крещеше пак, а и цялата тълпа около нея. Секундантите на Джоунс му викаха да довърши противника си, но той се беше объркал. Винаги, когато се готвеше да пусне покосяващ удар, лявата ръка на Слейд го подпираше в лицето и го караше да губи равновесие. Слейд успя да се задържи така до последните секунди на рунда, но тогава негърът успя да го улови в момент на невнимание и му нанесе ужасяващ ляв удар по бузата. Агонизиращият вид на шампиона накара Вестъл да закрепчи като луда. Слейд се свлече на едно коляно. Изглеждаше като ранен, но опасен лъв, безпомощно ръмжаш към черния боец. Последният се отдалечи триумфално.

От лицето на падналия се стичаше кръв: окото, носът и устата му бяха разцепени.

Гонгът спря броенето и секундантите на Слейд нахлуха в ринга за да му помогнат да се добере до ъгъла си.

– О, това е нещо сериозно! – извика Вестъл, гърдният ѝ кош се повдигаше високо и бързо. – Не съм си и въобразявала, че един бой може да бъде толкова възбуждащ! О, Чад, така съм доволна, че дойдох с теб!

„О, Чад!“

Взкликанието ѝ се беше изплъзнало неволно, но зрелището на двама биячи, които се мъчеха да си изкарат мозъците ме беше притъпило достатъчно, за да не обърна внимание на това което каза.

Третият рунд беше последен. Секундантите на Джоунс бяха успели накрая да набият в главата на негъра своите напътствия: не бързай, подготви си удара и му прикови главата.

Краят дойде през втората минута на рунда. Лева кука, последвана от дясно кроше: и двата удара експлодираха върху разбитата челюст на Слейд. Той издаде едно смразяващо кръвта грухтене, падна на ръце и колене, а лицето му побеля призрачно. Опита се да се отдалечи с тътрене, но усилието се оказа непосилно за него. Претърколи се по гръб, може би още в съзнание, но довършен.

Вестъл бе скочила на крака. Трябваше да я дръпна назад, иначе щеше да се залепи за престилката на ринга.

– Успокой се! – извихах ѝ аз.

Тя се дръпна със сила от мен с призовани в ринга очи, но аз успях да я задържа. Не беше единствената, която се държеше като луд за връзване. Шумът би бил достатъчен, за да спуска тъпанчетата ви.

Когато броенето свърши и вече бяха завлекли Слейд в ъгъла му, Вестъл колабира. Трябваше да я подхвана, иначе щеше да се срути.

– Изведи ме оттук, Чад – измънка тя. – Чувствам, че припадам.

През репортерите около ринга внезапно изскочи лейтенант Легит.

– Нужна ли ви е помощ, мистър Уинтърс? – извика той.

– Искам бързо да изляза оттук.

– Последвайте ме.

Той тръгна отпред, проправяйки си път така, както само ченге може. След него ходех аз, почти носейки Вестъл. Легит ни заведе до помещенията на персонала и съблекалните, далеч от тълпите, които се трупаха към изходите.

– Вие чакайте тук – каза той. – Ще докарам колата ви.

Стоях в слабо осветения коридор, усещайки горещия задушен въздух от арената върху лицето си. Мъчех се да поддържам Вестъл в отвесно положение.

– Как се чувстваш? – попитах я.

– Оправих се. Беше от горещината и възбудата. Никога не съм се чувствала така.

Тя повдигна лице и се вгледа в очите ми с поглед, който ме отхвърли назад като удар. Достатъчно дълго съм се въртял между жени, за да оценя правилно този поглед. В този момент тя ме желаше така силно и така много, както въобще жената може да пожелае мъж.

Това ясно се виждаше в очите ѝ, в начина, по който лицето ѝ се беше отпуснало и по начина, по който кръвта пулсираше в гърлото ѝ. Можех да я имам така, както можех да взема всяка улична проститутка след като си платя. Но повярвайте ми, това беше последното нещо на света, което желях.

Видът на това разголено желание обаче ме шокира. Тя беше толкова изсушено, грозно, малко нещо, че аз никога не бях мислил по този начин за нея. Не можех да повярвам, че тя притежава такъв вид чувства, не и това мършащо, чупливо вързопче с кокали! Не само че изглеждаше невъзможно, струваше ми се даже неприлично.

– Твоето приятелче, ченгето, отиде за колата – казах, като отстъпих крачка назад, все още държейки ръката ѝ, но спазвайки прилична дистанция помежду ни. Погледнах над рамото ѝ по коридора, като търсих Легит. Не исках да види отвращението по лицето ми.

Тя се дръпна от мен.

– Сега съм добре. – Гласът ѝ беше дрезгав и треперещ. – Горещината тук не се търпи.

– Хайде тогава да отидем и да намерим лейтенанта.

Направих движение да хвана ръката ѝ, но тя ме отбягваше.

– Забравихте моите печалби. Няма ли да ми ги вземете?

– Лефти няма да избяга. Първо ще ви закарам до колата.

– Моля, вземете ги сега.

В гласа ѝ се беше появила рязка нотка. Погледнах остро към нея. Тя обърна бързо глава, но не достатъчно бързо. Никога не бях виждал някого да изглежда толкова нещастен. Лицето ѝ олицетворяваше отчаяние и мъка.

– О, моля те, върви си! – извика тя и гласът ѝ изразяваше желание да се облее в сълзи.

Аз я оставих, като се чудех за какъв дявол беше всичко това.

Чак когато се връщах по коридора, след като прибрах печалбите ѝ, ме осени едно възможно обяснение за нещастieto ѝ. Идеята дойде така внезапно, че ме накара да се спра на място. Нима тя е очаквала, че ще я

любя в този невероятно неподходящ момент? Дали този поглед на крайно нещастие означаваше, че тя знае колко грозна е, и че е почувствала моето искрено отвращение към нея?

„Ти си луд, казах си аз, луд си да мислиш така. Това, че повечето жени си падат по теб не е основание да мислиш, че и тя ще увисне на врата ти. Не и тя, с нейната сила и седемдесет милиона под дюшек. Не може да е толкова празноглава, че да се влюби в един банков чиновник...“

Върнах се нагоре по пътеката бегом, но когато дойдох до коридора, от Вестъл нямаше и следа. Слязох до изхода, бутнах вратата и пристъпих в тихата, гореща нощ. Легит се появи пред мен.

– Мис Шели си отиде у дома – каза той, като ме наблюдаваше пронизително изпод ръба на периферията на меката си шапка. – Изглеждаше доста разстроена.

– Предполагам възбудата и горещината... – казах аз и не доизрекох края на мисълта си.

Би ли могла да се влюби в мен, питах сам себе си. Или пък е било едно внезапно животинско желание, което я бе обзело. Един физически подтик, възникнал у нея при вида на двама мъже, нанасящи си удари.

– Голямо трепане беше – каза Легит, като все още ме наблюдаваше.

– Голямо подхлъзване. Не бих повярвал, че Слейд може да падне от баламски удар – отвърнах аз. – Човек с неговият опит...

Легит извади пакет цигари и ми подаде една.

– Така е, когато някой се изпълни с увереност в себе си. Той се отваря широко за удар като този – каза той. – Често съм виждал да се случва така в моя бранш. Да вземем за пример, че някой извършва убийство. Създава си много неприятности и мисли как да се прикрие: фалшифицира си алиби или пък прави така, че да изглежда, сякаш е извършено от другото. Тогава той решава, че е в безопасност. Но той не е, мистър Уинтърс. Този който реши, че се е подсигурил е крайно нестабилен и има голяма вероятност да се подхлъзне, както вие казахте. Точно когато най-малко очаква удар – бам! – и виж го паднал по гръб. Лошото е, обаче, че идва нещо много по-неприятно от счупена челюст.

– Да, мисля, че е така – казах аз без да обръщам внимание на казаното. – Е, добре, лейтенанте, аз ще мърдам. Лека нощ.

Чак до днес сутринта не бях си припомнял този разговор, Сега ми стана ясно, че Легит бе говорил твърде смислено. Убиец, който мисли, че е в безопасност, е широко открит за едно такова подхлъзване. Трябвало е да го знам по-рано. Точно когато мислех, че съм опаковал всичко

без хлабави краища и – бам! Точно така както той го каза.

* * *

Когато се върнах в апартамента си след бокса, намерих Глория (няма значение другото ѝ име), моята блондинка, която бях оставил да ме чака. Бях я забравил, след като Вестъл се самопокани за боксовите битки.

Тя седеше в едно кресло по червени бикини, сутиен и чорапи като рибарска мрежа, поддържани опънати нагоре от набрани небесносини жартиери. Ако вие харесвате заоблени жени, такива като Джейн Ръсъл, тогава ще харесате и Глория. Русата ѝ копринена коса беше подстригана късо като на паж, дребното ѝ дръзко личице не бе по-хубаво от това на кое да е момиче, леко безлично и леко привлекателно.

– Чакам те вече часове, миличък – измънка тя жаловито. – Страх ме е, че изпих всичкото ти уиски.

– Нищо, дай каквото е останало – казах аз, – а ти влез в кревата и мирувай. Трябва първо да свърша една работа.

Отидох до телефона и набрах номера на Вестъл. Докато чаках да ми се обадят, Глория отвори гардероба и избра от половината дужина найлонови ношници, които винаги държах на разположение, една червена. Тази ношница беше прибавила към колекцията самата тя.

– Не тази, за Бога – казах ѝ, – в нея изглеждаш като пожарникар.

Тя ме погледна похотливо през рамо.

– Точно за това ще я сложа. Тази нощ имам намерение да действам като пожарникар.

В слушалката някой се обади:

– Домът на мис Шели.

– Тук е мистър Уинтърс. Свържете ме с мис Шели.

– Почакайте един момент, сър.

Докато чаках, наблюдавах Глория, която прекоси стаята и се затвори в банята. По линията се чу пукане и гласът на мис Долън.

– Да, мистър Уинтърс?

– Аз поисках мис Шели...

– Съжалявам, но мис Шели се оттегли.

– Не може ли да поговоря с нея за момент?

– Опасявам се, че не.

– Жалко. Нищо, няма значение. Ще ѝ кажете ли, че съм се обаждал?

Исках да зная дали е преодолела разгорещаването и възбудата от боя.

– Ще ѝ предам.

– Благодаря – спрях за момент и продължих – и, мис Долън, не съм ви благодарил още за...

Линията беше прекъснала.

Това беше вторият път, Когато тя ми затваря телефона. Аз треснах слушалката върху вилката и навел глава, пийнах още малко уиски, като се мръщех срещу килима. Мис Долън започваше да ме интересува.

Глория излезе от банята, облечена в ярката червена нощница.

– Вестъл Шели ли търсеше сега? – попита тя, докато се изтягаше на леглото.

– Точно нея – отговорих и набрах домашния телефон на Блейкстоун.

– Тя ли беше тази, която взе за боксовите мачове вместо мен?

– Точно тя.

– Ало – изръмжа гласът на Блейкстоун.

– Тук е Чад – Казах му. – Слушай, Райън, можем да започваме. Уреждам четвърт милион в бонове да се вземат в брой утре и откривам специална сметка на името на мис Шели в Западнокалифорнийската Банка. Твоята работа е да въртиш тези пари и да й даваш месечна печалба. Границата ни за загуби е двадесет хиляди. Премини я и губиш сметката.

– Със сигурност няма да мина над пет хиляди загуба – отговори Блейкстоун. – Ще третирам сметката, като че ли е моя. Струва ми се, че ти и аз ще изкараме някой и друг долар.

– Това е идеята ми. Още нещо, Райън. Искам седмични сведения от теб, показващи точно какво вършиш в момента и какво възнамеряваш да вършиш. Ще оставя ходовете на теб, но искам сводната всеки понеделник сутрин. Ясно ли ти е?

– Разбира се. Ще я имаш.

– Добре. Започвай утре. Когато се нуждаеш от пари, обади ми се.

– Остави на мен, Чад.

Когато свърших, Глория прошепна:

– Чад, миличък...

Въздъгнах.

– Бях те забравил, какво има?

– Сценка ли разиграваше или това беше Маккой?

Погледнах към нея и се усмихнах. Тя беше полулегнала, малкото ѝ лице стоеше нащрек и бебешко сините ѝ очи изпъкваха възбудено.

– Не трябваше да слушаш какво говоря.

– Нима искаш да кажеш, че имаш четвърт милион?

Глория можеше понякога да бъде отегчителна. Важното беше, че можеше да си държи езика зад зъбите. Изведнъж изпитах остра нужда да разкрия на някого всичките си машинации с Вестъл.

– От последния път, когато ти беше тук – казах аз, – настъпиха някои промени. Аз станах финансов съветник на мис Вестъл. С малко късмет мога да понатрупам пари.

– Чувала съм, че тя е един малък ужас – каза Глория, като мързеливо се излегна на кревата.

– Така е – казах й, – но видимо моят мъжки чар, в комплект с нейния имидж, направиха голям хит. Тя почти ме прелъсти тази вечер.

Глория вдигна главата си и ме зяпна.

– Нали не се шегуваш?

– Сигурно не. Направих всичко възможно да не бъда груб, когато я отблъсквам. Ако не беше толкова отвратителна, сега щях да съм в нейния копринен диван, но за щастие не съм така закъсал.

– Ах ти, тъпо мъжленце – възкликна Глория, като се изправи внезапно. – Мислех, че имаш поне малко мозък в красивата си глава.

Толкова бях изненадан от тази декларация, че едва не изтървах чашата си с уиски.

– Какво искаш да кажеш?

– Ако един мъж, притежаващ милион, се опитва да ме прелъсти, не бих го отблъснала – каза Глория. – Не бих го спряла, дори да имаше дървен крак и еленови зъби. Знам, че тя е слабичка, но не е чак толкова лоша. Колко точно притежава?

– Не зная. Най-малко седемдесет милиона, а е възможно и повече.

– Седемдесет милиона!? А ти каза по телефона, че си я убедил да ти даде на разположение четвърт милион?

– Да, какво лошо има в това? Хайде сега, направи ми място! Идвам в леглото.

– Не още. Нека не прекъсваме тази тема, Чад. Тя ме интересува – каза Глория, като смъкна крака от леглото и започна да се разхожда безцелно из стаята. – Какво точно се случи тази вечер? Разкажи ми с подробности.

Аз й разказах за бокса, за реакциите на Вестъл. Разказах й какво се случи в слабо осветения коридор и как тя избяга от мен. Глория седна на масата и склочи ръце около коленете си. Слушаше съсредоточено и не ме прекъсваше. Накрая ме попита:

– И ти й се обади сега?

– Не. Не можах да заобиколя секретарката й.

– Но ти не беше достатъчно упорит.

– Не. Оставих ѝ едно съобщение. Според мен това беше достатъчно.

– Съобщение? За Бога! Кога ще се научиш, че едно момиче не иска съобщение? Тя иска нещо по-осезаемо от съобщение. Няма значение. Ти трябва да ѝ изпратиш цветя. Точно така! Една кутия с бели виолетки преди ставане сутринта ще свърши работа.

– Мислиш, че това е добра идея? Не съм на същото мнение. Тя може да си въобрази, че съм физически привлечен от нея, а, Бога ми, не съм!

– Какво ти става, Чад? – попита тя, като се втрени в мен. – Ти чалдиса ли се, или какво?

– Какво се мъти в глупавия ти мозък?

– Не е толкова глупав, миличък! – Тя се пресегна за цигара и я запали.

– Бих могла да използвам малко от парите ѝ. Ще ми бъде приятно да имам луксозен апартамент на „Парк Авеню“, където ще можеш да почиваш от време на време, когато пипнеш милионите ѝ.

– Ти да не си откачила? – попитах, като се вгледах в нея.

– Не разбираш ли, Чад, когато една жена достигне нейната възраст, грозна, самотна и необичана, както е тя и в един момент се появи едър, красив, елегантен млад мъж, като теб, тя пада вътре. Изиграй си правилно картите, миличък, последвай моя съвет и след един месец ще бъдеш женен за нея.

– Женен за нея! – извиках. – Тя е последната жена на земята за която бих се оженил. Да я взема за жена! Не, ти просто си се побъркала. Представи си да бъда обвързан с тази изсушена, злонравна, миниатюрна маймунка за остатъка от живота си! Ти наистина си луда!

Глория ме гледеше сериозно.

– Добре. Представи си да си женен за седемдесет милиона долара за остатъка от живота си – каза тя меко, сякаш говореше на дете. – Представи ли си това вече?

Започнах да говоря нещо несвързано, но тя ме прекъсна.

– Мисли, мисли! Представи си, че си неотлъчно вързан за нея! Това съвсем не значи, че не можеш да си получиш удоволствието някъде другаде, нали? Аз ще те чакам непрекъснато в луксозния апартамент, за да ти бъда разтуха. Погледни нещата по този начин: Колко дълго мислиш, че ще имаш контрол над този четвърт милион? Ако не правиш любов с нея, тя ще стане кисела и свадлива. Тогава ще създаде един ад около

теб. Ще измъкне парите си когато ѝ скимне. Но ожени се, Чад и ще бъдеш с двата крака в меда. Бъди любезен с нея, гали я по главата и няма нищо на света което ще ти откаже. Аз те познавам. Щом веднъж започнеш обсадата, никоя крепост няма да ти устои.

– Млъкни! – прекъснах я. – Искам да помисля върху това.

Глория послушно седеше мирна, без да говори, но напрегнато ме наблюдаваше. Аз стоях в средата на стаята, вторачен в тавана в продължение на няколко минути. След това се обърнах и я погледнах.

– Какво реши, Чад?

– Май ще опитам – отговорих ѝ и се ухилих. – В тъмното няма много разлика между една жена и друга, но седемдесет милиона долара са си толкова, откъдето и да ги погледнеш.

ГЛАВА VI

Няма да губя време да обяснявам с подробности как уредих женитбата си за Вестъл. Общеизвестно е, че стана точно така, както Глория беше предрекла, т.е. до един месец след като ми напъха тази идея в главата.

Вестъл сама влезе в ръцете ми. Беше самотна и се нуждаеше от любов. Случи се аз да бъда първият млад мъж, с що годе прилична външност, с когото тя е имала личен контакт. Фактът, че аз не се страхувах от нея и милионите ѝ, също натежа на везните в моя полза.

Успях да измисля достатъчно много делови въпроси, за да намеря повод да я виждам поне веднъж дневно. За първите четири или пет дни ставаше дума само за бизнес. Разбира се, с лек отдых след свършването на деловите въпроси – някакво питие или кратко блуждаене в градината с нея, преди да ѝ кажа, че имам работа и да изчезна.

По-късно, много внимателно и почти неосезаемо аз започнах да увеличавам натиска си. Заведох я на ресторанта на Джо на Кейп Пойнт – един малък локал, специализиран за морска храна. Явно не беше стъпвала никога на такова място и успях да забележа, че ѝ достави голямо удоволствие.

Заведох я у дома ѝ по лунна светлина. Радиото в колата свиреше нещо задушевно от Шуберт. Все още бях много внимателен и се отнасях с нея като със сестра.

Струва ми се обаче, че никога никоя сестра не е гледала брат си по начина, по които тя ме гледаше, когато ѝ пожелах „лека нощ“. Можех още тогава да прегазя всички прегради и условности между нас, но се въздържах.

Десет дни се влачеха бавно. Бяха десет от най-неприятните дни в живота ми. Излизахме заедно всяка вечер. Сега тя ме наричаше Чад, а аз нея Вестъл. През тези десет дни не видях в нея никакъв признак на възбуда или разгорещаване. Тя беше съвсем сдържана: опитваше се да се издигне над грубите си физически пориви.

Нямаше смисъл да бързам да се женя за нея. Глория и аз разисквахме действията ми двадесет дни по-късно.

– Утре вечер ще подпаля огъня – казах ѝ аз. – Ще я заведа на някое ресторантче за открита скара и по пътя за дома ѝ, Бог да ми е на помощ, смятам да я целуна.

– Иска ми се да те видя как ще събереш смелост да го направиш.

На другата вечер Вестъл изглеждаше седемнадесетгодишна. Глория беше казала, че когато дойде моментът тя ще падне вътре и струва ми се, че стана точно така.

Спрях до скалата, на около двеста-триста метра от високата желязна порта на имението. Бяхме яли приятна, лека вечеря, но през цялото време аз бях обръщал само двойни уискита. Луната огряваше морето и очертаваше светла пътека. Нямаше никакъв шум около нас, който да ни смущава.

Вестъл беше весела и възбудена. Чувствах, че не искаше да си отида.

Обвих с ръка талията ѝ и когато тя повдигна глава нагоре, аз я целунах. Беше едно усилие от моя страна, но все пак беше целувка. Тя държеше ръката ми в студените си, малки и костеливи пръсти, като ме гледаше, сякаш бях гръцки бог.

– Не можем ли да останем тук и да гледаме луната цяла нощ? – пита тя.

– Утре имам много работа. Ти нямаш проблеми, можеш да лежиш в кревата цяла сутрин. Аз трябва да си изкарвам прехраната.

– Ти нямаш нужда от това! – каза тя пламенно. – Имам достатъчно пари и за двама ни, Чад. Ти ще напуснеш тази мрачна, стара банка. Искам да те опозная по-отблизо.

Ето, аз успях, и то точно по тоя начин, по който Глория беше предрекла.

– Ти не знаеш какво говориш – ѝ казах нежно аз. – Сега спри, преди да си казала нещо, за което после ще съжаляваш. Може би не трябваше да те целувам.

– Но аз го исках – Крехките ѝ ръце се плъзнаха по шията ми. – Бъди мил към мен, Чад. Аз съм толкова самотна.

Обърнах лицето ѝ към моето.

– Луд съм по теб. Ако имах положение и пари, сигурно щеше да е различно, но аз нямам – отблъснах я от себе си. – Нека да спрем с това. Ще те заведа у дома ти.

– Трябва да говоря с теб, Чад – каза тя трескаво.

– Добре, но няма да стигнем до никъде. Въобще не трябваше да започваме.

– Трябва да ми кажеш истината. Значи ли аз нещо за теб?

– Не зная какво си ми направила – казах аз без да я гледам. – Не мога да мисля за нищо и за никого, освен за теб, ти си в кръвта ми. Луд

съм по теб – повторих.

Трябваше да спра. Сепнах се от лиготиите, които дрънках, но за нея това не бяха лиготи. Тя седеше и ме гледаше. Очите а блестяха, а стегнатото ѝ малко лице се преобрази пред мен. Казват, че любовта може да направи човек да изглежда красив. Е, Вестъл не можеше да направи нищо за да изглежда красива, но в този момент, в меката светлина на луна-та тя успяваше поне да не изглежда грозна. Това беше голямо постижение.

– Искаш да кажеш... че искаш да се ожениш за мен? – каза тя дрезгаво.

– Как мога аз да ти кажа това? – отвърнах рязко. – Хайде да приключим с това, Вестъл – стартирах двигателя. – За женитба помежду ни въобще не може да се говори. Няма значение колко те обичам, проклет да бъда, ако живея на твой гръб.

Бях научил тая линия на поведение от едно рекламно радиопредаване, което Глория и аз обичахме да слушаме. Спомням си как се задъхвахме от смях, когато от него изкарахме голямата печалба.

Но Вестъл не се задъхваше от смях. Тя сложи ръката си в моята и я стисна силно и с любов.

– Надявах се да кажеш това. Толкова съм горда с теб, Чад. Ти наистина ме желаяш, нали?

– Хайде да спрем да говорим за това, Вестъл.

Тя поклати глава.

– Няма да развалим нашето щастие заради това, че моите пари стоят на пътя ни – каза тя. – Ще измисля някакъв изход. Ела да ме видиш утре. Остави това на мен.

Сигурно щях да го оставя на нея, докато не сложи нейните седемдесет милиона долара в една торба и ги потопа в океана.

– Добре, разбрах. Ще дойда да те видя утре – казах, като свих рамене.

– Ще дойда, понеже не мога да стоя далеч от теб. Но нека да забравим за това, Вестъл. Можем поне да бъдем приятели.

И това беше казано по радиото.

– Трябва да оставиш всичко на мен, Чад – пророни тя и се наведе към мен. – Целуни ме, мили. Хайде!

* * *

До другия следобед всичко беше уредено. Вестъл не поемаше никакви рискове. Цялата работа беше опечена, когато отидох при нея

преди обяд.

Няма да кажа, че успях напълно, но не можех да се натискам за повече, без да събудя подозренията ѝ. Ако не беше фактът, че сега бях обхванат от фикс-идеята да получа пълен контрол над тези седемдесет милиона долара, щях да считам, че съм се справил добре.

Но аз отивах към апартаментата си доста неудовлетворен и с чувството, че не съм изиграл картите по най-добрия начин. Опънах се на кревата си и премислих всичко. Тя трябва да е била много нетърпелива да се ожени за мен. Познавайки репутацията ѝ на стисната жена сметнах нейното предложение за щедро и както вече казах, ако нямах наум ония седемдесет милиона долара, които ме преследваха денонощно, би трябвало да съм преодолел от щедростта ѝ.

Тя предложи да ми даде цялостния контрол върху четвъртината милион долара, които ми бе дала на разположение с цел инвестиции. Тя разбираше, както ми обясни, че аз няма да искам да приема пари като подарък. За да заобиколи това затруднение, тя ми ги предложи като заем. Спокойствието на съвестта ми, (това бяха нейни думи), изисквало да ѝ плащам обикновената банкова лихва върху заема. Всякаква печалба обаче, която бих направил инвестирайки парите, щеше да бъде моя, а не нейна.

Това беше справедливо. Тя се мамеше малко, като си въобразяваше, че съм толкова възвисен в мислите си, че не бих приел безлихвен заем от нея, но това е!

Четвърт милион не беше лошо като начало. След това тя ми предложи да открия бюра и да поема всичките ѝ дела. Тя не желаше аз да работя в точни часови рамки или нещо подобно. Аз трябваше да ангажирам компетентни служители и само да ги надзиравам по два-три часа дневно. Останалата част от времето, (Бог да ми е на помощ), трябваше да прекарвам с нея. Имайки контрол върху имуществото ѝ щях да припечелвам добър доход лично за мен. Този контрол значеше и това, че макар да не съм сложил ръка на тези седемдесет милиона, би било възможно да ги използвам под формата на акции или облигации, Като гаранции срещу заеми.

С помощта на Блейкстоун щях скоро да започна да печеля много пари.

Като начало не беше лошо.

Вестъл бързаше до скъсване да се жени. Може би се страхуваше да не си променя намерението. Тя определи датата на церемонията за след две седмици. Исках една тиха и скромна сватба, но тя не желаше и да

чуе за това. Сватбата беше върховният миг в живота ѝ.

Беше решена да покаже на света, че се е спряла на един фин, красив, млад съпруг и планира венчавката в един фантастично разточителен мащаб.

Щяха да присъстват повече от хиляда гости. Откъде беше изкарала всички тези имена, няма да узная никога. Трябваше да се проведе бал с маски, щяха да свирят четири оркестъра, балет на поляната и фойерверки. Декорациите погълнаха хиляди долари, а меденият месец, (Бог да ми помага), щеше да бъде на моторната ѝ яхта във Венеция.

Яхтата беше изпратена веднага за Италия, а ние трябваше да я последваме по въздуха след приема. Щяхме да поемем яхтата в Неапол и да тръгнем за Венеция.

Мисълта да прекарам с Вестъл на една яхта шест седмици беше нещо, което не ми даваше сън, но не можех да намеря никакъв начин да го избегна.

За мой късмет Вестъл беше толкова заета с уреждането на сватбата, че аз почти не я видях през следващите четиринадесет дни. Разбира се, ако тя имаше да върши много неща, то аз имах не по-малко.

Намерих един комплект канцеларии на „Краун булевард“, където бяха устроени всички изтъкнати фирми. Убедих Том Ледбийтър и мис Пудчайлд да водят счетоводството вместо мен.

Като поставих тези двама да отговарят за бюрото, аз си осигурих свободно време, колкото ми бе нужно да се грижа добре за моите собствени интереси.

Ето, това беше обстановката. Бъдещето ми се очертаваше твърде розово. Аз щях да бъда съпруг на една от най-богатите жени в страната. От зле платен банков чиновник внезапно бях скочил в йерархията.

В този момент няхах никакви грижи. Бедата беше, че моментът не трая достатъчно дълго.

ГЛАВА VII

Ще прескоча подробностите по сватбата. През цялото време чувствах, че гостите ме наблюдаваха, като се чудеха как бях успял да уловя на въдицата Вестъл и парите ѝ. Знаех, че те ме възприемат като един излъскан и шлифован авантюрист. Прекрасно чувствах атмосферата около мен, макар че всички бяха хладно учтиви.

Напуснахме Клифсайд след полунощ, тъй като Вестъл държеше да види фойерверките. Добрахме се до летището и хванахме специален чартърен самолет, които трябваше да ни отнесе в Париж, а от Париж в Рим.

Мисълта да прекарам шест седмици сам с Вестъл не ми даваше покой. Освен екипажа, един прислужник за мен, слугинята на Вестъл и Ив Долън, чиято функция беше да се грижи за посещенията на забележителностите, нямаше кой да отнеме Вестъл от ръцете ми.

Ив Долън бе пристигнала по-рано и ни чакаше на летище Орли.

Беше уредила всичко и ние веднага бяхме настанени в един от най-хубавите апартаменти на хотел Риц.

Успях да отложа неизбежната първа брачна нощ, като изведох Вестъл следобед и вечерта и ѝ показвах забележителности. Не се прибрахме в хотела до четири часа сутринта и аз настоях тя да спи сама, за да може да почине пълноценно преди полета за Рим. Вестъл бе толкова съсипана, че не направи никакви възражения. Спечелих още една нощ, преди задължението да се срещна с физическата прелест на брачния живот с нея.

Напуснахме Париж малко след обед и отлетяхме за Рим. От Рим отидохме в Неапол: там оставихме Ив да се качи на моторната яхта, а ние продължихме за Соренто. Там щяхме да прекараме три прекрасни дни и да се любуваме на природата. Вестъл искаше да види Везувий, Помпей, Капри и, разбира се, сините и зелените пещери.

Хотелът беше качнал на планинската верига. От него се откриваше изглед към залива на Неапол и към пристанището. От този изглед ми спря дъха. Успях да видя дори Везувий и в далечината красивия остров Капри.

Това би било чудесно място, ако до мен бе примерно Глория, но имах лошата участ да държа за ръка Вестъл и да бърбя глупости. Тя се държеше като всеки прост американски турист, с непреодолим

ентузиазъм да види и да се добре до всичко.

След обяд слязохме на частния плаж на хотела и прекарахме около час в морето. След плуването лежахме на горещия пясък, пиехме айс-кафе и си разговаряхме щастливо. Не ме питайте какво приказваше тя. Обръщах твърде малко внимание на онова, което ми казва. Внезапно обаче тя излезе с едно заявление, което направо ме вдърви.

– Чад, скъпи, тази нощ ще се приберем в стаята си рано. Женени сме вече от три дни и-и...

Насила се усмигнах.

– Зная, но имаше толкова много да се види и свърши. Добре, ще се качим рано.

Рано или късно това трябваше да се случи. Нямахме как да увъртам и да отлагам. Спомних си какво казах на Глория. В тъмнината няма голяма разлика между една жена и друга. Тогава вярвах в това, но сега открих колко съм грешил. Нощта се влачеше едва, едва. Нито единият от двамата ни не можа да спи добре. Лежахме един до друг като чужди и аз започнах да се проклинам, че се ожених за нея. Казах си, че това е изпитание, което нямам намерение да повтора. Щях да ѝ правя компания, но да си спя сам. На следващия ден Ив пристигна с „Ролс“ и отидохме до Помпей. Вестъл беше потисната, такъв бях и аз. Не си говорихме по пътя. Минахме през развалините на Помпей бързо. Туристическите разходки винаги са ми били скучни, а и Вестъл изглежда бе загубила ентузиазма си. Когато се връщахме към хотела, аз казах рязко:

– Още ли си така запалена да видиш Капри, Вестъл? Знам, че рекламата му е много пресилена, а и ще бъде претъпкано с туристи. Не би ли предпочела да отидеш на яхтата и да избягаш от тълпите?

Тя кимна, без да ме погледне.

– Добре. Нямам нищо против.

Бях изненадан, че се съгласи с такава готовност. Дотогава непрекъснато говореше с какво желание очаква да види Капри. Мислех, че тя бе разбрала колко ме отегчават тези туристически разходки и гореше от желание да ми угоди.

Ив беше отпред с шофьора. Наведох се и ѝ казах, че сме решили да отидем направо на яхтата. После я помолих да уреди сметката в хотела и да ни прибере вещите. Тя кимна без да се обърне: чудех се, какво ли си помисли за тази внезапна промяна на плана ни.

Спряхме пред хотела и тя слезе. Погледнах с любопитство към нея когато колата започна да се отдалечава, оставяйки я под горещото слънце. Носеше гладка сива копринена дреха, бяла шапка с широка

периферия и слънчеви очила. Изглеждаше спретната и елегантна и аз чак сега забелязах дългите ѝ, красиви крака, с малки тънки стъпала. Бях изненадан. Досега си бях въобразявал, че на яхтата няма да има интересна жена и че времето ми ще трябва да минава в слушане на блудкавото бърбрене на Вестъл. Сега изглеждаше напълно възможно и вероятно това момиче да се окаже интересен компаньон. Тя поне не беше кльощава и грозна, макар че можеше да се окаже вкисната стара мома.

Яхтата беше петстотинтонно парче, блестящо бяла, със слънчеви навеси и всякакви луксозни добавки. Нашият апартамент се състоеше от голяма спалня с двойно легло, две тоалетни, стая за обличане с едно легло и една луксозна каюта.

– Харесва ли ти? – попита Вестъл, като ме погледна неспокойно.

– Чудесна е – казах. Надникнах в стаята за обличане. – Аз ще спя тук, Вестъл. Спя ужасно неспокойно и няма защо да те безпокоя. Можем да оставяме вратата между стаите отворена, за да си говорим докато лежим.

Правех се, че разглеждам сервираните прибори на масата, докато говорех. Гърбът ми бе обърнат към нея, но я наблюдавах в огледалото. Тя буквално рухна, когато казах последното. Лицето ѝ увисна като на булдог. Изведнъж тя остаря. Изглеждаше по-изтошена и по-грозна от всякога.

– Аз... аз мислех, че сигурно ще ти хареса да спиш тук.

Обърнах се с лице към нея. Това трябваше да се спре. Да се спре окончателно.

– Оценявам дружеската страна на женитбата много повече от секса. Харесвам те, Вестъл. Мисля, че физическата страна на любовта е много надценена. За щастие ти и аз нямаме нужда се безпокоим за това.

Тя почервеня, после побеля.

– Но, Чад...

– Мисля, че е по-добре да извикам Уилямс и да го накарам да разопакова куфара ми – казах невъзмутимо, като се движех из спалнята. – Къде ще се срещнем? Предлагам в бара след половин час за да прием по чашка.

– Да.

Гласът ѝ бе спаднал толкова, че едва я чух. Влязох в стаята за обличане и затворих вратата. Уилямс, моят прислужник, вече подреждаше дрехите. Съблякох се, взех душ, премених се в бяла риза и бели плетени панталони и се качих на палубата. Наведен над парапета, запалих цигара. Чувствах се неудобно. Знаех, че се отнасям зле с нея. Но тя беше

толкова грозна и тънка, че ми бе невъзможно да имам физически контакт. Видях малкото корабче да пресича залива. Ив Долън стоеше до кормчията. Наблюдавах я като изтича по късата стълбичка до главната палуба и отидох да я поздравя.

– Някакви затруднения? – попитах.

По-безизразно лице не бях виждал. Големите слънчеви очила скри- ваха напълно очите а.

– Целият багаж е тук, мистър Уинтърс. Потегляме ли за Венеция?

– Утре сутринта.

Тя кимна и се обърна.

– Не си отивайте още. Елате да пийнем нещо.

Тя се спря полуобърната.

– Съжалявам, мистър Уинтърс. Нямам време.

Тя прекоси палубата Към вътрешната стълба. За пръв път забелязах, че бедрата ѝ се движат с плавно полюшване. Точно това завъртващо се движение обичах в женската походка.

Стоях, гледайки след нея, когато изведнъж осъзнах, че пулсът ми се ускори. Сякаш нещо в мен се събуждаше.

* * *

След вечеря двамата с Вестъл излязохме на палубата. Тя сложи някаква танцова плоча на грамофона и предположи нервно, че може би ще поискам да танцувам. Не беше добра танцьорка и след две плочи аз казах, че е твърде горещо за да продължаваме. Седнахме в плетените столове. Извиках на прислужника да ми донесе едно бренди.

Беше великолепна нощ. Звездите бяха диаманти на пурпурното небе, а светлините покрай залива бяха запомняща се гледка.

С подходяща девойка това щеше да бъде най-романтичното място на света, но с Вестъл то представляваше само вода, небе, светлини и горещина.

Разговорът съвсем ни убягваше и аз започнах да мисля за Ив Долън. Чудех се какво ли прави в момента. Съвсем сама на един такъв кораб, не мисля, че е приятно преживяване. Почувствах внезапно и силно желание да я намеря и да говоря с нея. Исках да се опознаем по-добре.

Оставих чашата си с бренди и станах.

– Ще се поразтърпча малко – казах. – Няма да се забавя.

Вестъл започна да става от стола, но изтърва чантата и табакерата си.

– Господи, не се смущавай! – казах рязко. – Почивай си тук. Трябва

да си доста уморена.

Вдигнах чантата и табакерата ѝ, сложих ги на масата и се усмигнах. Тя се отпусна обратно в стола си и погледна към мен.

– Не съм уморена.

– Разбира се, че си. Имаш толкова изтощен вид. Защо не се прибереш и да си направиш една добра почивка през нощта? Откакто напуснахме Клифсайд, всяка вечер си лягаш късно.

Когато казах, че изглежда изтощена, тя се дръпна назад и бързо обърна лицето си в сянката.

– Да. Сигурно ще си легна.

– Аз няма да се забавя. В случай, че си заспала, когато вляза, ще ти кажа от сега „лека нощ“ – потупах я по рамото и се отдалечих по палубата.

Щом излязох от светлото се обърнах и погледнах към нея. Тя седеше неподвижна и гледаше надолу към ръцете си. Ядоса ме отчаяно нещастният ѝ вид и аз направих гневна гримаса. Изведнъж, годините, които трябваше да прекараме заедно изникнаха пред мен като непрекъснатата, безкрайна и потискаща угроза.

Опитах се да убедя себе си, че всичко ще се оправи, щом се върнем в Клифсайд. Тя ще си има своите приятели, своя бридж, своите лекции и социални занимания. Аз пък ще си имам работата и Глория. Беше грешка да правим това дълго пътешествие, без никой да облекчи еднообразието ми и да ми помага в непосилната задача да развличам Вестъл.

Слязох на долната палуба. Там беше тъмно, светеше само луната. Чух гласове от бара и през прозорчето забелязах капитана и касиера, които играеха на карти, а прислужникът ми ги гледаше. Чудех се дали да се присъединя към тях, когато забелязах някакво движение пред мен.

Ив излезе от приемната и за миг застана в осветлението като в рамка, след това прекоси към палубата. Когато тръгнах напред за да я поздравя, от приемната излезе и фигурата на някакъв мъж и се присъедини към нея.

Отстъпих назад в тъмното. Познах мъжа. Беше Ролинсън, вторият офицер. Наблюдавах ги няколко минути, осъзнавайки едно силно и необяснимо чувство на ревност. Бях си я представял самотна. Бях планирал да ѝ правя компания. А ето, че самотникът бях аз.

Ролинсън се приближи към нея, като говореше. Видях го да се пресяга и да я хваща за ръката. Тя рязко се отдръпна. След дълга пауза той каза:

– Хайде да танцуваме. Няма никой в приемната. Капитанът е в

бара.

– Не искам да танцувам.

– О, Ив, бъди добра – помолете я той. – Не съм танцувал от седмици.

Тя повдигна рамене.

– Е, добре. Но не желая да закъсняям.

Наблюдавах ги, когато се върнаха в салона. След малко радиото завири някакъв суинг. Чувствайки се ревнив и в лошо настроение, аз се прибрах в кабината си. Отворих лекичко вратата, влязох без палене на светлина и се запромъквах дебнешком през стаята към междинната врата, която стоеше отворена. Стигнах до там и останах неподвижен. Ослушвах се. От тъмнината дойде един хленчещ звук, който ме накара да замръзна. Беше Вестъл. Плачеше.

Затворих вратата беззвучно, пипнешком се съблякох и влязох в леглото. Дори и през затворената врата можех още да чувам приглушеното ѝ хълцане.

Заспах след ужасно много време.

* * *

Събудих се около шест часа. Слънцето нахлуваше през прозорчето и аз реших, че трябва да ставам. Обръснах се, сложих банските си и изтичах горе на палубата.

Морето изглеждаше синьо и привличащо. Не се поколебах и скочих от парапета. Докато плувах забелязах една глава с бяла шапка на около тридесет метра от мен. За момент помислих, че е Вестъл, излязла на ранно плуване, но плувкинята се обърна по гръб и видях, че беше Ив.

Увеличих скоростта си и я изпреварих.

– Ало, мис – извиках, – много рано сте станала.

– Добро утро, мистър Уинтърс. Тъкмо тръгнах обратно.

– Правете ми компания. Хайде да плуваме до оня сал.

Гледах я любопитно. Беше без очила и изглеждаше почти красива. Тя поклати глава.

– Съжалявам, но трябва да закусвам. Тази сутрин имам да върша много работа.

Заплува към яхтата. Обърнах се и тръгнах след нея.

– Добре. Можем да закусим заедно.

– Мисис Уинтърс няма да одобри това. Аз съм член от персонала ѝ.

– И какво от това? Вие сте член и от моя персонал. Освен това мисис Уинтърс спи. Аз не обичам да се храня сам.

– А аз обичам! – каза тя късо и ускори темпото.

Плувахме до яхтата, без да кажем нещо повече. Тя се изкачи по вължената стълба, която висеше отстрани на борда. Беше облечена в цял бански костюм и аз видях приятната гледка на тялото ѝ с капеща вода от него, докато се изкачваше. Видът на очертанията ѝ под мокрия, прилепнал бански накара устата ми да пресъхне. Спрях да се изкачвам и се върнах. Лежах по гръб във водата и я зяпах. Тя се наведе под парапета и премина през палубата бързо, без да погледне назад. Изчезна в една кабинка недалеч от салона на долната палуба. Осъзнах, че сърцето ми блъска в гърдите. Изведнъж я пожелах силно. Никога досега не бях желал така някого.

* * *

Следващите три денонощия бяха мъчение за мен. Бях до гуша обсебен от това момиче. Беше ми в ума през целия ден и почти през цялата нощ. Не зная дали усети промяната в мен, но тя ме избягваше така изкусно, че аз я виждах само за къси мигове и то когато Вестъл бе с мен. Що се отнася до Вестъл, тя почти ме подлуди с патетичните си опити да ме заинтригува. Държеше се за мен като сянка. Винаги, когато ставах да се разходя по палубата, ставаше и тя. Исках да я удуша, но знаех, че тя само се опитва да върши най-доброто за мен.

На втората вечер аз успях да се откача от нея и слязох на долната палуба, надявайки се да срещна Ив. Забелязах я да седи в един стол, с Ролинсън и касиера, седнали на палубата до краката ѝ. Всеки от тях бе зает да затъмни другия с някакви безумни истории.

Когато се върнах на горната палуба, ревнив и разярен, от тъмнината се появи Вестъл.

– Къде беше, Чад, скъпи? Търсех те навсякъде.

– Не можеш ли да ме оставиш сам поне за секунда? – изръмжах аз. – През целия ден си мотала пръсти из косата ми – шмугнах се край нея, влязох в кабината си и се заключих.

Знаех, че не трябва да ѝ говоря така. Нервите ми обаче не издържах. Не можех вече да я понасям. Съблякох се, сложих си пижамата и легнах на кревата. След няколко минути чух Вестъл да влиза в кабината си.

Ако можеше само този досаден меден месец да свърши и да се върна в Литъл Идън, помислих си и се присегнах за цигара. Веднъж да се върнем там и може би щях да хвана здраво в ръце положението.

– Чад!

Вдигнах глава и се намръщих. Вестъл ме викаше от другата стая.

– Какво има?

– Искам те.

Колебаех се, след това сбих рамене, станах от леглото и отворих вратата. Тя седеше пред тоалетката. Лицето ѝ бе сериозно. Гледаше право в очите ми и аз се обърках, като разбрах, че не мога да издържа на директния ѝ поглед.

– Влез, Чад. Искам да ти говоря.

– Почти бях заспал – промърморих, но влязох вътре и седнах на леглото. – Какво има?

Тя завъртя лице, така че да гледа пак в очите ми.

– Ето какво искам да зная – каза тя, като сви ръцете си в юмруци. – Не си ли щастлив, Чад? Съжаляваш ли вече, че се ожени за мен?

Не бях очаквал такава фронтална атака и се сепнах. Бях се оженил за нея заради седемдесетте ѝ милиона и бях загубил от зрение този очевиден факт. Въпросът ѝ ме разтърси.

– Щастлив? Защо? Разбира се, че съм. Какво те кара да мислиш, че не съм?

Тя потопа погледа си в моя.

– Начинът по който се отнасяш с мен. Постъпваш, като че ли ме... ме мразиш.

– Но, Вестъл...

Станах от леглото и отидох при нея. Играех опасна игра. Проклинах се, че показах картите си така открито.

– Не, не ме докосвай – извика тя, като се сви и отдръпна. – Ти развали нашия меден месец. Аз си отивам у дома. Не желая да идваш с мен. Особено ако ще се държиш, както досега. С мен не можеш да се отнасяш така! Няма да го позволя!

– Какви безсмислици говориш?! – казах остро. – Разбира се, че не съм развалил медения месец! Какво мога да сторя, когато цялото това проклето разглеждане ме отегчава до смърт. Това е най-глупавият начин за прекарване на меден месец. Когато двама млади се обичат, те нямат нужда да се ровят из разни развалини по цял ден.

Тя погледна крадешком към мен.

– Ти не се държиш като влюбен в мен – извика буйно тя. – Ти даже не спиш с мен!

Сега вече започнах да се страхувам. В дъното на коридора виждах един развод. Трябваше да се измъкна някак от това положение.

– Как... Вестъл... по начина, по който ти се държеше, аз реших, че ти не желаяш да спиш с мен – извиках на свой ред аз.

– Как можеш да кажеш такова нещо? – възкликна Вестъл и скочи на крака. – Ти беше тоя, който каза, че физическата страна на брака не значи нищо за теб. Нима ме лъжеш непрекъснато?

– Слушай сега, Вестъл, не желая да говориш глупости. Имаше някакво недоразумение. Онази нощ се провалихме и ти го знаеш. Провалихме се, понеже ти действаше така, сякаш те отблъсквам. Какво тогава се чудиш, че се преместих в друга стая?

– Ти да ме отблъскваш? – Каза тя като се обърна настрана. – О, Чад, как можеш да кажеш такова нещо! Аз те обичам!

– Такова беше впечатлението, което остави в мен. Смятах, че се съобразявам с желанията ти, като отивам в другата стая. Искаш да кажеш, че искрено желаяш да споделя тази стая с теб?

Беше толкова загрижена да уреди нещата между нас, че не искаше да остави никакво съмнение.

– Разбира се, Чад – започна да трепери. – Искам да бъдем всичко един за друг. Нали и ти го искаш, Чад?

Дали го исках? По дяволите!

– Искам го естествено. Проклятие! Държим се като чифт глупаци! Мислех, че си се разочаровала от мен. Мислех, че искаш да останеш сама. Съжалявам, Вестъл, но ти наистина създаваше такова впечатление.

– О, Чад!

Тя започна тихо да плаче. Насилих се да се приближа към нея и да я прегърна.

– Всичко е наред, Вестъл. Не се разстройвай.

Мислих си за проклетите й пари. Какъв дявол ме бе накарал да си въобразя, че мога да ги спечеля, без да мина по този тежък път.

– Наистина ли ме обичаш, Чад?

– Обичам те.

Вдигнах я и без усилия я занесох до леглото. Усетих кокалестите й пръсти да се впиват в раменете ми.

Първата ми работа беше да изгася осветлението.

ГЛАВА VIII

От тази нощ нататък започнах да си печеля правото на тези седемдесет милиона долара по трудния начин. Също започнах да мразя Вестъл така, както не съм смятал за възможно да мразя когото и да е било.

Всяка минута на деня и нощта беше пресметната за мен. Трябваше да се наблюдавам през цялото време. Тя ме отвращаваше и аз не трябваше да и давам повод отново да ме подозира. Знаех, че щом веднъж тази нейна алчна любов към мен умре, тя ще стане отчаяна, злобна и опасна. Може би щеше да е по-лесно, ако Ив не беше на борда. Мислех постоянно за нея, но няхах никаква възможност да я доближа до мен. Вестъл беше като оплетена в косите ми от момента, в който ставах, до времето на заспиването ми. Беше мъчение да съм принуден да седя на горната палуба с нея, и да чувам Ив да говори с офицерите на кораба. Плуваха заедно в гумения басейн, който бяха монтирали на долната палуба. Можех да си я представя в белия плувен костюм, но не можех да слеза долу и да я наблюдавам.

Стигнахме Венеция два дни след предполагаемото ни помиряване, и яхтата пусна котва в Канала на Сан Марино.

Вестъл, аз, Ив, прислужницата на Вестъл и Уилямс, моят прислужник, взехме моторницата нагоре по Канале Гранде до прочутия хотел „Грити“. Имахме апартамент с изглед към Канале Гранде: две спални, една обширна дневна, две бани и стаи за хората ни.

Аз ползвах втората спалня като дрешна стая. Взех си душ и се преоблякох. Присъединих се към Вестъл в дневната. Тя стоеше на балкона, гледайки надолу към канала. Беше възбудена като дете на карнавал.

– Не е ли чудесно, Чад! – възкликна тя. – Виж гондолите! Гледай тия красиви палати! Никога не съм виждала такова нещо! Чудесно е!

Ако не беше тя, наистина щеше да е чудно.

– Ще вземем ли гондола след обяда да поразгледаме? – попита ме тя, като ми отправи една усмивка.

– Разбира се – казах. – Хайде да ядем и да тръгваме.

Прекарахме целият следобед и вечерта в изучаване на Венеция. Посетихме църквата Сан Марко, Палата на Дожите, затвора и минахме по Моста на въздишките. Взехме гондола за Сан Джорджия Маджоре и Вестъл се прехласваше по рисунките на Тинторето, които за мен бяха чисто и просто рисунки.

Върнахме се в хотела един час преди вечеря и докато Вестъл се преобличаше горе, аз седнах на балкона на главния хол и наблюдавах вечерното движение по Канале Гранде.

Забелязах Ив да влиза в хола, станах и отидох при нея.

– Е – казах, – какво правихте днес следобед?

Тя ме погледна през силните очила без рамки. Имаше най-сините очи които бях виждал някога. Носеше своята гладка, строга, сива рокля. Тогава разбрах, че тя беше скроена нарочно така, че да скрива фигурата ѝ. Не бих разбрал никога каква линия на тялото имаше под тази дреха.

– Уреждах за мисис Уинтърс посещението на стъкларската фабрика в Мурано.

– О, по дяволите! Това пък какво е?

– Ще ходим утре след обяд. Приближих се към нея.

– Вие ще дойдете ли?

– О, не – тя се обърна рязко и тръгна към изхода.

– Ей, чакайте – извиках зад нея и я хванах за китката. Тя се отскубна и погледна назад през рамо. Взирахме се известно време един в друг. За частица от секундата видях в очите ѝ нещо, което накара сърцето ми да подскочи и кръвта ми да запулсира в слепоочията. Беше същото настойчиво и разголено желание, което бях видял в очите на Вестъл. Стори ми се обаче, че сегашното беше по-настойчиво и по-разголено. Това не беше измислица на въображението ми. То беше там; погледът, който се проявява понякога в очите на една жена, за да каже на някой мъж, че той може да я притежава.

Изчезна така бързо, както беше дошло.

– Стойте далече от мен! – каза тя. Думите ѝ звучаха като през стиснати зъби.

Излезе бързо от хола и тръгна нагоре по стълбите. Аз стоях неподвижен, сърцето ми биеше и онова раздиращо, разкъсващо желание за нея ме разяждаше.

Но аз знаех, че не бях сам. Чувството беше взаимно. Убеден бях, че и тя го изпитваше.

* * *

Вестъл се присъедини към мене в бара.

– О, Чад, скъпи – Каза тя, когато седнахме. – Мисля, че ще е добре ако вземем с нас Ив тази вечер. Ще бъде удоволствие да отидем с гондола до Лидо. Но, ако не искаш, няма да я вземем.

Трябваше ми голямо усилие, за да задържа лицето си безразлично.

– Нямам нищо против, ако ти желаеш да е с нас. – Пресегнах се напред и потупах ръката ѝ. – Добре е от твоя страна, че си помислила за нея. Това ми хареса.

– Но това няма да е голямо удоволствие за Ив – каза тя покровителствено. – Аз я обичам, но тя е ужасно скучна. Често съм ѝ казвала да се издокарва, но изглежда тя няма фантазия как да се облича.

Погледнах диамантите и неподходящата бяла рокля, която излагаше на показ тънката кожа на шията и раменете ѝ. Станеше ли въпрос за мнение за начин на обличане, тя беше в свои води.

След вечеря отидохме до станцията за гондоли, където Ив ни чакаше.

Тя беше в черна вечерна рокля с ръкави и висока яка. Изглеждаше почти сякаш я беше избрала за случая. С опъната назад коса и очила, тя изглеждаше като бедна роднина до блясъка на Вестъл.

Наехме гондола с кабинка. Вестъл и аз седнахме един до друг, но Ив седна на една странична седалка, отдалечена от нас.

Започнахме дългото, бавно пътуване към Лидо. Вестъл бърбореше, но нито аз, нито Ив казахме нещо. Чувствах я в полумрака през цялото време. Скрытата ѝ чувственост се излъчваше от нея като радиовълна. Бях готов да дам десет години от живота си да се отърва от Вестъл и да имам Ив за себе си. Не можех да го разбера. Не, че Ив беше жената-мечта. Чувството беше нещо остро и физически стигащо до мене, събуждащо за живот спомена ми, когато се изкачваше по стълбичката от морето. Слязохме от гондолата и взехме карета до хотела. Вестъл искаше да танцува. Тя забрави за добрите си намерения спрямо Ив, щом като влязохме в бара и я остави сама докато танцуваше с мене. Искаше ми се да я удушя, понеже беше и лоша танцьорка, но знаех, че е опасно да ѝ припомним за това, че Ив е сама.

Върнахме се на масата след двадесет минути танцуване. На Вестъл ѝ стана ясно, че на Ив не и е било приятно да бъде толкова време сама.

– Чад, скъпи, трябва да потанцуваш с Ив.

– Благодаря Ви, мисис Уинтърс, но аз не танцувам. Много съм доволна да седя тук и да ви наблюдавам как танкувате.

– Не танкувате? – каза Вестъл презрително. – Мое мило момиче, ще трябва да се научиш. Е, добре, щом не знаеш – след това се обърна към мен. – Харесва ми това, което свирят. Нека не го изпускате.

Така мина следващият час. Стрелките на часовника ми се въртяха бавно. Накрая, малко преди полунощ, тя реши, че е време да се върнем в хотела.

Пътуването ми се стори безкрайно. Вестъл дърдореше през цялото време. Ив не каза нищо. За мен оставаше да запълвам оскъдните пролуки с тъпи забележки.

След като Ив благодари на Вестъл за приятната вечер, се оттегли. Вестъл отиде до отворения прозорец и се загледа надолу в тъмните води на канала.

– Мъчно ми е за това момиче – каза тя. – Тя е извън всичко.

– Защо се безпокоиш? – отвърнах ѝ като започнах да се събличам. – Тя е добра в работата си, нали?

– Чудесна е. Преди да дойде бях почти откачила от неспособни глупаци.

– От колко време е при теб?

– Около три години. Мисля, че в известен смисъл е добре, че не се облича с вкус. Ако изглежда добре, може да се ожени и тогава ще я загубя.

– Добре, но рано или късно, все пак, ще я загубиш.

– Не мисля така – каза Вестъл, като се отдалечи от прозореца. Казах ѝ, че няма да я забравя в завещанието си. Слугите винаги се държат за тебе, ако си им казал това. По едно време Харгис искаше да напусне. Казах му, че ще получи наследство и той си промени становището.

Внимавах да прикривам нарасналия си интерес.

– Какво оставяш на мис Долън?

Тя ме погледна остро, но аз бях задал въпроса си като че ли случайно.

– Само няколко стотачки.

– Знае ли тя количеството?

Вестъл се изкикоти.

– О, не! Тя сигурно си въобразява, че ще получи много повече, отколкото ще ѝ оставя. Те винаги си мислят така.

– По-добре си лягай. Късно е.

Дълго след като Вестъл беше заспала, аз лежах в тъмнината и мислех.

Значи тя беше направила завещание. Чудех се, колко от парите си беше планирала да даде като наследство, и колко за благотворителност. Чудех се, колко ще получа аз.

До този момент правех план, как да убедя Вестъл да ми предаде контрола на своите седемдесет милиона долара. Знаех, че ще бъде дълъг и сложен процес, а накрая да не излезе нищо... Но сега, при споменаването на нейното завещание, внезапно ми стана ясно, че може да дойде

време, когато аз ще получа парите без ограничения и без Вестъл да наблюдава какво върша с тях. Не бързайте да идвате до заключението, че в този момент планивах да я убия. Никога не съм мислил за убийство, но като светкавица ми мина през ума, че тя може да се разболее, може да ѝ се случи нещастие, може да умре. Колко лесен изход за мен, ако стане така! Без планиране, без увещаване, без разочарования, без напакоствания и без по-нататъшно актьорство.

Ако тя умре...

* * *

Прекарахме следващия, жестоко горещ следобед в една стъкларска фабрика в Мурано. Наблюдавахме как изпотени мъже оформят чудеса от стопено стъбло. Бяхме много доволни като се върнахме в приятният хлад на нашата дневна.

– Мисля да взема един душ – казах аз. – Тази фабрика беше ужасно гореща.

– Да, горещо беше – отвърна Вестъл, като седеше отпуснато в един стол. Държеше глава между ръцете си. – Причини ми главоболие.

– Ще пийнеш ли нещо?

– Не, не искам. Само ще поседя малко и ще си почина. Ще се оправя. Какво ще правим довечера, Чад?

– Каквото ти се иска. Желаш ли гондола?

– Хайде да решим след вечеря.

Влязох в банята и взех душ. След като се преоблякох се върнах в дневната. Вестъл я нямаше. Потърсих я в спалнята. Намерих я да лежи на кревата с бяло и хлътно лице.

– Какво ти е? – попитах я и се наведох над нея. – Не се ли чувстваш добре?

– Зле ми е. Имам ужасно главоболие.

Огледах я внимателно. Не можех да намеря в себе си съжаление към нея. Тя изглеждаше просто отвратително.

– Съжалявам. Мисля, че горещината те е разстроила. Защо не се съблечеш и не си легнеш?

– Взех веганин. След малко ще ми бъде по-добре.

– Отлично. Аз мисля да си пийна нещо. Ти се успокой. Ще се върна след няколко минути.

Отидох до стаята на Ив и почуках на вратата. Тя отвори и ме изгледа въпросително. Беше без очила и, въпреки че пригладената назад коса пак ѝ даваше вид на стара мома, намекът за хубост присъстваше и аз

усетих желание.

– Мисис Уинтърс има главоболие – Казах. – Вижте дали може да ѝ се помогне нещо.

– Ще отида веднага.

– Знаете ли, може да ѝ се спи – добавих, като установих, че гласът ми бе малко неустойчив. – Ако иска да спи, ще ми правите ли компания тази нощ?

Очите ѝ останаха празни.

– Тя няма ли да иска ли да остана при нея?

– Може и да не поиска – отговорих аз. – Ако не желае, ще се срещнем ли пред Сан Марко в девет часа?

– Не мисля, че ще бъда в състояние – каза тя и, като мина бързо покрай мен, изтича по коридора към спалнята на Вестъл.

Слязох в бара и си поръчах двойно уиски. Ръката ми трепереше. Изненадах се, че барманът не забеляза как бие сърцето ми.

Никоя друга жена не ме беше карала да се чувствам така. Усещах инстинктивно, че Ив ще ме чака в девет часа. Картината се очертаваше. Тази нощ трябваше да сложи началото на съвместната ни съдба. Чувствах това.

По-късно се качих до стаята на Вестъл. Прислужницата ѝ ме посрещна на вратата.

– Мисис Уинтърс спи. Не желае да я смущават.

– Грижи се за нея. Ако попита за мен, кажи ѝ, че съм излязъл да се поразходя.

В девет без десет излязох от хотела и тръгнах по кея, по моста Палма, покрай Палата на дожите, към площада Сан Марко.

Площадът беше пълен с хора, които гледаха блестящо осветените магазини или седяха по кафенета, слушайки живописните оркестри.

Стоях пред грамадните порти на Сан Марко. На фона на звездното небе виждах четирите бронзови коня, които стояха на стража на покрива на базиликата.

Бях един от многото, които седяха на това място и се оглеждах нетърпеливо на всички посоки за Ив. Не се виждаше никаква, но аз чаках, сигурен, че ще дойде.

Бронзовите гиганти на часовниковата кула удряха камбаната за девет часа, когато почувствах една ръка да докосва моята. Обърнах се бързо. Сърцето ми пропусна един удар.

Едно момиче в бяла вечерна рокля, поддържана горе от тясна презрамка с брилянти, стоеше близо до мен. Една тъмнокоса красавица,

чийто сини очи горяха сякаш зад тях пълзяха огньовете.

– Ив... Не те познах.

Гледах я вторачено.

Косата ѝ бе сресана така, че заобикаляше бледото ѝ лице като рамка, достигаше до раменете ѝ и краищата ѝ се завъртаха навътре.

– Там има една чакаща гондола – каза тя, хвана ме под ръка и тръгна през тълпата към водата.

Слязох с нея по стъпалата към гондолата. Завесите на кабинката и бяха затворени. Изведнъж се озовахме в един приятно движещ се тъмен, малък свят, принадлежащ само на нас двамата. Дебели възглавници бяха разпръснати по пода. Тя легна долу, с ръце зад главата си и ме погледна. Коленичих до нея.

– Чаках този миг откакто те видях да плуваш – казах ѝ аз. – Беше дълго чакане.

– Не говори нищо – прошепна тя с леко пресипнал глас и ме притегли към себе си. – Моля те, не говори сега.

Над водата се понесе звукът от бронзовите гиганти, отбелязващи половиния час.

Гондолата подскачаше леко по бръчките на водата, причинени от парното корабче, което отиваше от Сан Марко към Лидо.

– Девет и половина – каза Ив, като се надигна. – Не ни остава много време – тя повдигна една от завесите и извика нещо на гондолиера на италиански. – Трябва да се връщаме.

– Имаме цялата нощ пред себе си – казах възбудено като я придърпах към себе си. – Не е нужно да се връщаме толкова скоро.

– Трябва. Ти можеш да останеш, ако желаш, но аз трябва да се върна. Познавам жена ти много по-добре от теб. Когато се събуди, ще ме потърси веднага. Няма да спи повече от час.

– Но аз искам да говоря с теб. Има толкова много неща, които искам да зная.

Тя се обърна и ме погледна.

– Нямаме време за приказки. Може и никога да нямаме. Има време само за любов набързо. Не искаш тя да научи, нали?

Помислих си за седемдесетте милиона долара.

– Не.

– Нито пък аз. Слушай, Чад, ако не вършиш точно това, което ти казвам, тази работа ще свърши твърде бързо. Нямам намерение да си губя службата заради някаква любовна афера. Разбираш ли ме?

– Това е повече от любовна афера. Аз съм луд по тебе.

Тя докосна лицето ми с хладните си елегантни пръсти.

– Да, и аз съм луда за теб, но няма да рискувам. Ще намеря друг удобен случай. Разбираш ли?

– Е добре, аз намерих този случай – казах остро. – Щом тя получи това главоболие, аз си помислих за теб. Аз бях този, който уреди срещата ни.

– Така ли? – тя се засмя леко. – Но кой й причини главоболието, Чад? Без главоболието нямаше да можеш да направиш нищо.

Втрених се в нея. Едно студено, ужасно усещане полази нагоре по гръбнака ми.

– Какво искаш да кажеш?

– Това, което казах. Това не е първият път тя да получава главоболия. Когато не мога да я понасям повече, давам й нещо. Безвредно е. Само я прави да се чувства зле и й причинява главоболие.

– Сигурна ли си, че е безвредно – казах й, тъй като всичко това не ми се харесваше никак.

– Разбира се. Един лекар, мой приятел, ми го даде. Съвсем безвредно е. Няма да я убие, ако това е, което искаш да кажеш.

– Да, точно това искам да кажа: опасно е да се играе с лекарства.

– Това не желаш ли да се случи пак?

Вгледах се надолу в святкащите й сини очи. В стегнатото й, решително лице имаше нещо, което ме стресна.

– Ти трябва да я мразиш, Ив.

– Повече от който и да е друг на света – каза тя меко. – Дори повече от теб.

– Какво ти е сторила?

– Нищо. Съвсем нищо. В действителност тя винаги е била толкова добра към мен, колкото въобще може да бъде спрямо някого. Само, че тя има всичко, което аз желая, а тя не заслужава да го притежава.

– Тогава защо, по дяволите, работиш за нея?

– Защо ти се ожени за нея, Чад?

– Това е различно.

– Не е. Ти се ожени за нея заради парите й. Аз работя за нея, за да мога да живея в сянката на нейния разкош – тя погледна навън през прозорчето на кабинката. – Имаме още само няколко минути. Целуни ме, Чад!

Притиснах я до мен и впих устни в нейните. Не вярвах, че това ми се е случило. За пръв път в живота си се бях влюбил в жена. Ив беше в кръвта ми като някакъв вирус, който ме изгаряше.

– Не повече, мили – тя ме бутна назад. – Трябва да се съобразяваме с фактите, Чад – продължи тя, като оправяше косата си, – може да нямаме такъв случай. Това е опасно. Ти не я познаваш, както аз. Тя е мнителна и ревнива, и ще разкрие всяка тайна.

– Ще измисля нещо. Ще бъде по-лесно, когато се върнем в Клифсайд.

– О, не, няма. Ще бъде много по-трудно. Тя ме държи в кръга на повикване всяка минута на деня. От тебе ще очаква да бъдеш с нея през нощта. Ще бъде почти невъзможно за нас да се срещнем сами.

– Ще измисля някакъв начин.

– Трябва да бъде безопасно. Точно така е.

– Ще бъде безопасно.

Гондолата се плъзна до стъпалата при Сан Марко.

– Нека да отида първа, Чад. – Тя се наведе напред и ме целуна. – Обичам те.

Гледах я като се измъква от кабинката. Почаках около минута, след това излязох от гондолата, разплатих се с гондолиера и бавно се върнах в хотела.

Разбрах, че след това преживяване с Ив животът ми с Вестъл става невъзможен. Не смеех дори да мисля за бъдещето. В този момент, като си мислех за хубостта и страстта на Ив и за нейната любов към мен, единствената ми надежда беше, че Вестъл би могла да умре. Ако тя умре, моят проблем е решен. Дори тогава, все още никак не ми минаваше през ум да я убия.

ГЛАВА IX

Седмиците се нижеха бавно и заедно с това започнах да разбирам истината, която Ив беше казала. Изглеждаше невъзможно да се намери друг удобен случай да бъдем сами.

След три дни нервите ми бяха опънати до скъсване. На шестия ден реших да действам. Когато бях в банята, под душа, телефонирах в спалнята на Ив. Вестъл беше в леглото си. Знаех опасността. На нощното й шкафче имаше разклонение от телефона и тя можеше лесно да чуе нашият разговор. Мислех си, че няма да чуе от шума на течащата вода. Прошепнах номера на Ив на телефониста и докато чаках, се ослушах напрегнато за някакво чаткане, да ме предупреди, че Вестъл е вдигнала слушалката си.

Чух гласа на Ив:

– Да!

– Трябва да направиш нещо за тази нощ, – й казах. – Не мога да продължавам...

Чух изсракването на телефона на Вестъл. Сигурно и Ив го беше усетила, тъй като бързо прекъсна.

– Ти ли говориш по телефона, Чад? – попита Вестъл. Бих искал да я удуша...

– Чад?

– Ти ме прекъсна – казах отсечено, – виках мис Долън.

– Защо? – гласът ѝ се изостри.

Затворих телефона, след това и душа и влязох в спалнята.

Вестъл беше седнала в леглото. На лицето ѝ беше изписано съмнение.

– Защо викаше Ив?

Успях да изкарам една пресилена усмивка. Сигурно не е изглеждала много убедителна. Чувствах се ужасно.

– Подготвих една изненада за теб – казах и седнах на долния край на леглото. – Защо трябва да бъдеш толкова любопитна?

– Изненада?! Защо Ив прекъсна толкова бързо?

– Не тя. Ти ни прекъсна.

– Изглеждаше така, сякаш тя прекъсна.

– За Бога, не се впрягай толкова за тая работа! Мислих, че ще ти се иска да поплуваш на Лидо тази сутрин. Тъкмо щях да помоля мис

Долън да уреди моторна лодка за нас.

Тя ми отправи един особен поглед, пълен със съмнение.

– Бих предпочела аз да давам нареждания на Ив, Чад, ако обичаш. Ако има нещо, което желаяш, кажи ми и аз ще се погрижа Ив да го свърши.

– Както желаяш – казах, като се стараех да звуча небрежно. Станах. – Ще си довърша бръсненето.

Върнах се в банята и се заключих. Седнах на ръба на ваната и запалих цигара. Треперех от ярост. Беше ли чула Ив моето съобщение? Ще-ше ли да направи нещо? Трябваше да я видя пак.

Тя наистина направи нещо.

Веднага след вечеря Вестъл се почувства болна. Оплака се от главоболие, а малко по-късно стана още по-зле.

– По-добре направо да си лягаш – казах ѝ аз. – Ти седя много дълго под слънцето тази сутрин. Казах ти, че е горещо, но ти не ме послуша и остана.

– Кажи на Ив да дойде при мен – отвърна Вестъл. Седеше на леглото и държеше главата си в ръце. – Не се безпокой за мен, Чад, излез навън и се забавлявай. Само кажи на Ив да дойде веднага при мен.

Намерих Ив в стаята ѝ.

– Благодаря на Бога! Ти го направи!

Доближих се бързо до нея и я взех в прегръдките си. Притиснахме един в друг. Устните ни се сляха. След минута Ив ме отблъсна.

– Ние не трябва...

– Тя е болна и те вика.

– Ще ѝ дам две таблетки веганин и щом заспи ще се срещнем на Сан Марко. Наеми гондола с кабинка и ме чакай.

– Мислех, че ще си изгубя ума от чакане. Ако не беше направила нещо...

– Не говори така – спря ме тя остро. – Предупредих те. Това може да се повтори пак.

– Не мога да живея без теб, Ив.

Тя се промуши покрай мен към вратата.

– Трябва да отида при нея.

– Приспи я бързо.

– Бъди спокоен.

Тя тръгна по коридора към стаята на Вестъл. Останах половин час в хола, след това излязох и отидох на станцията за гондоли. Гондолиерът, който беше ни разхождал по-рано, се показа. Свали шапката си и се

поклони. Кимнах му и посочих неговата гондола. Той я отвърза и загреба към стъпалата на Сан Марко. Разхождах се нагоре надолу по кея и чаках. Чаках един час. Всяка минута от него беше мъчение за мен. Накрая, тъй като Ив не дойде, реших да видя какво се е случило. Платих на гондолиера и отидох бързо обратно в хотела. Слушах до вратата на Вестъл, чух гласа на Ив. Разгневен натиснах дръжката и влязох. Вестъл беше в леглото.

Една носна кърпичка, намокрена с лавандулова вода покриваше челото ѝ. Ив седеше близо до нея. Четеше гласно от книга със стихотворения. Доволен бях, че светеше само една лампа, иначе Вестъл щеше да забележи гнева на лицето ми.

– Ти ли си? – измърмори тя.

– Да. Как си?

– Малко по-добре. Веганинът ми отне главоболието.

Ив гледаше надолу към книгата. Лицето ѝ беше бледо.

– Не е ли по-добре да се опиташ да спиш? – Казах и отидох до края на леглото ѝ, като се придържах встрани от светлината.

– След малко. Ив ми чете. Нейният глас ме успокоява.

Не смеех да погледна към Ив.

– Мисля, че трябва вече да си почиваш. Наближава десет. Утре не трябва да си уморена.

– Още не, Чад. Мили, имаш ли нещо против тази нощ да спиш в другата стая?

Сърцето ми подскочи внезапно. Ив и аз можехме да чакаме докато тя заспи и след това да прекараме цялата нощ заедно!

– Защо не? Мисля, че трябва. Не искам да те безпокоя.

Тя отвори очите си и ме погледна.

– Благодаря ти, скъпи. Знаех, че няма да имаш нищо против. Помолих Ив да спи тук. Тя казва че няма нищо против да спи на дивана. Добре е да бъде наблизо, В случай, че се почувствам зле през нощта.

Още четири тягостни дни преминаха бавно. Как си прикривах чувствата от Вестъл през тези четири дни и нощи никога не ще узная.

На четвъртата вечер не можах повече да устоя на напрежението.

Отидохме да се приготвим за вечеря. Взех душ и си нахлузих вечерните дрехи. Бях готов да спя, преди Вестъл дори да е решила какво да си облече.

Проврях главата си през вратата.

– Слизам долу за една чашка. Ела при мене в бара.

Тя погледна изненадано.

– Колко бързо си се приготвил, Чад!

– Ти си прекалено бавна, – казах, усмихвайки се. Какво усилие ми струваше да изцедя тази усмивка. – Едно мартини ще те чака.

– Няма да се забавя много, скъпи.

Затворих вратата и тръгнах по коридора към стаята на Ив. Натиснах дръжката и влязох. Ив нагласяше чорапите си пред стенното огледало. Беше само с едни бикини и сутиен.

– Чад!

– Трябва пак да й дадеш от онова нещо! Дай й утре!

Тя се дръпна назад.

– Полудял ли си? – каза тя яростно. – Вестъл ще разбере, че си бил тук.

– Тя още се облича. Ще й отнеме поне половин час. Казах й, че отивам в бара.

Отидох до нея и плъзнах ръка по кръста ѝ. Допирът до нейното тяло ме възпламени.

– Не! Не виждаш ли колко е опасно? Пусни ме!

– Трябва да направиш нещо, Ив. Това ме побърква. Дай й хапчета утре!

– Няма полза. Няма да й подействат вече. Ако тя е болна, аз ще трябва да стоя при нея. Тя каза така. Няма никаква полза!

– Проклетата да бъде! Тогава какво ще правим?

– Аз те предупредих. Ти трябва да стоиш далече от мен. Няма да загубя службата си заради теб.

Чу се изшракване на вратата. Спогледахме се. Почувствах, че кръвта ми слезе в петите. Ив ме хвана за ръката и ме бутна зад дългите завеси на прозорците, които бяха полузатворени. Всичко стана така бързо, че тя беше обратно в стаята когато вратата се отвори.

– Мисля, че чух гласове – каза Вестъл.

– О, не, мис Уинтърс. Аз си мънках сама на себе си – каза Ив спокойно. Гласът ѝ беше уверен, без никакво объркване. – Мога ли да направя нещо за вас?

– Нямах намерение да ви смуцавам – каза Вестъл – може ли да ми заемете вашата помпичка за парфюм? Моят се счупи.

– Разбира се. Сега ще я изпразня.

– Няма нужда. На мен ми харесва вашият парфюм? За мен ще е хубава промяна.

Стоях до стената зад завесата, чувствайки как студена пот се стича по гърба ми. Да ме хване в тази стая с Ив, облечена само по долно

бельо, щеше да бъде края. Псувах се, че се оказах такъв откачен глупак. Да поема такъв риск... Ив беше права. Тази призрачна малка кучка имаше нос за надушване на тайни. Подозираше ли нещо? Беше ли си счупила помпичката или беше само претекст за да изненада Ив?

– Благодаря ви много – продължи Вестъл, – трябва да бързам. Мисър Уинтърс ме чака в бара.

Чух затварянето на вратата. Не се помръднах. Сърцето ми биеше лудо. Бях се оказал само на един отскок разстояние от загубването на седемдесет милиона долара. Само мисълта за това ме караше да се чувствам болен.

Ив дръпна завесата.

– Излизай!

Лицето ѝ беше тебеширено бяло, а сините ѝ очи горяха.

– Това се казва премежdie! Толкова проклето близко! – казах, като влязох в стаята. Избърсах лицето с носната си кърпичка.

– Предупредих те! Това слага край между нас, Чад. Така съм решила. Няма да те виждам вече сам. Това е! Сега излизай!

– Ще намеря някакъв начин – казах аз и тръгнах към вратата.

– Няма начин. – Тя се присъедини към мен до вратата. – Нека първо да видя.

Тя отвори вратата и погледна към едната и после към другата посока на коридора.

– Добре е. Сега върви!

Измъкнах се от стаята като уплашен крадец и слязох в бара. Нещо трябваше да се направи. Нямах намерение да се откажа от Ив, нито от правото си към всичките ония пари. Трябваше да има изход!

* * *

Нямаше изход, всеки ден започваше с нова надежда, че нещо ще се промени и ще ми даде възможност да имам Ив за себе си поне за час. Но до падането на нощта такъв случай не се отдаде никога. Трябваше да има край, и най-после Вестъл реши, че е време да се прибираме.

Във Венеция бяхме останали три седмици – трите най-дълги седмици които някога съм преживявал. Нито веднъж, след като бях хванат в нейната стая, не можах да разменя една лична дума с Ив. Бях много разстроен и много уплашен, за да поема рискове. На връщане взехме полет до Лос Анджелис и след това с кола до Литъл Идън.

В Клифсайд аз имах големи надежди да намеря удобния случай, който ми беше убягнал във Венеция. Смятах, че ще имам много часове

далеч от Вестъл, когато съм в офиса си. Трябваше да намеря апартамент, където Ив и аз да се срещаме. Докато се изкачвахме по стръмния, извиващ се скалист път с Вестъл, гледайки надолу към блещукащия океан и Ив седяща неподвижно пред мен, мисълта ми кроеше заговори и планираше. След като се преоблякохме, оставих Вестъл да прегледа един грамаден куп писма, които чакаха за нейното мнение и отидох в стаята, която ми беше дала за кабинет. Оттам се обадих на Райън Блейкстоун. Неговият доклад беше окуражителен. Откакто бях заминал, той бе извършил няколко успешни акции. Уредих си среща с него по обяд на следния ден. Когато оставях слушалката, влезе Вестъл.

– Чад, мили, поканена съм да открия лекционната зала „Шели“ в моето старо училище вдругиден. Баща ми остави пари за построяването ѝ и тя е вече завършена. Искам да дойдеш с мен.

– За Бога! – извиках. – Този вид увеселения ме отегчават ужасно! Ще отидеш без мен.

– Но аз ще отсъствам три дни, Чад – каза тя, като дойде и седна на страничната облегалка на креслото ми. – Нали не би желал да бъда далеч от теб през всичкото това време?

Сърцето ми прескочи един удар и веднага запрепуска в луд бяг.

Три дни! Три спокойни нощи с Ив! Устата ми пресъхна.

Може би Вестъл щеше да вземе Ив със себе си? Сигурно щеше да го направи.

– Къде е твоето училище? – попитах я, като се опитвах да задържа гласа си спокоен.

– Сан Франциско. Аз, разбира, се ще летя, но на следващия ден има някаква спортна среща и ме помолиха да раздам наградите.

– Имам да върша много работа – казах, като потупах ръката ѝ. – Най-вероятно няма да мога да дойда. Съжалявам, но тези работи не са по моята част.

– Предполагам, че не – каза със съжаление Вестъл, – но бих желала да можеше да чуеш моята реч. Ще взема Ив, за да не бъда така самотна.

* * *

Но тя не взе Ив.

В последния момент Ив получи силно главоболие и повръщане.

– Поне можеше да почака, докато се върнем – каза с досада Вестъл – много е несъобразителна.

– Взemi прислужницата си – казах и трябваше да направя страхотното усилие да прикрия чувствата си. – Момичето не може да избегне

разболяването си.

– Дойде ми една добра мисъл на ум... Да не отивам – каза Вестъл с раздразнение. – Но, добре. Ще взема Мариана. Тя е глупава, но ще се разберем някак си.

През целия ден тя работи над своята реч и я записва на магнетофон. Имаше един в работната си стая и един беше дала за моя кабинет.

Накара ме да изслушам речта ѝ, която съответстваше добре на случая. Аз внимавах и я обсипвах с похвали. Тя направи три записа на лентата, преди да бъде удовлетворена и взе машината със себе си, за да прослуша речта си, преди да открие лекционната зала.

Отидох с нея да я изпратя.

– Ще се държиш прилично, Чад, нали? – каза тя внезапно, както вървахме към чакащия самолет. – Не се занимавай с немирства, докато съм далече.

Насилих се да се изсмея.

– Днес съм на вечеря с Блейкстоун. Утре ще вечерям със Стърнууд. Не виждам в каква беля мога да вляза с тия двамата.

– Само се пошегувах, мили. Разбира се, не трябваше да те оставям сам с Ив.

Почувствах, че ледена тръпка полази по гърба ми.

– Не, мога да кажа, че съм съвсем сам с нея – отговорих аз, като се опитах да звучи небрежно. – Заедно с нас, в къщата има още десет слуги и Харгис. Не съм съвсем сам. Вестъл.

– Ако тя не беше такава повлекана, щях да ревнувам – каза тя с лек смях.

Мина ми през ум, че тя беше по-сериозна, отколкото изглеждаше.

– Говориш безсмислици и това не ми харесва – казах рязко. – Ако исках да ти изневеря, щях се погрижа добре. Да си намеря някоя, която не живее в къщата.

Тя ме погледна бързо. Лицето ѝ беше тревожно.

– Ти-ти... няма... нали, Чад?

– Какво ти става? Разбира се, че не! Сега не мисли за това! Не е дори смешно!

Костеливата ѝ ръка се затвори около китката ми.

– Нали никога няма да ми сториш това, Чад? Няма да го понеса. Аз аз... ще се почувствам така унижена. Толкова желая нашият брак да бъде успешен!

– Остави тези приказки – казах, като се преструвах, че съм се ядосал. – Няма за какво да се безпокоиш. Прекарай си добре времето и

бързо се връщай в къщи.

Лицето ѝ се проясни.

– Значи ще ти липсвам?

– Сигурно ще мисля за теб.

Това беше, което можах да кажа докато гледах надолу към малкото ѝ грозно лице и се мъчех да сътворя нещо по-лигаво.

– Иска ми се да не бе толкова необходимо да замина.

– По-добре ще бъде да влезеш. Чакай теб.

Тя обви шията ми със слабата си ръка и притисна сухите си устни към моите.

Беше предостатъчно да я целувам насаме, но при цялата дужина двойки наблюдатели, които виждат грозотата ѝ и знаят, че не би могъл да се ожениш за нея за друго, освен заради парите ѝ, беше направо убийство.

Най-накрая тя влезе в самолета и махаше с ръка, когато той тръгна. Щеше да бъде най-великото щастие за мен, ако самолетът внезапно беше спрял и се бе обвил в пламъци. Ето до каква степен на отвращение бях достигнал.

Когато се върнах в Клифсайд, нямаше и следа от Ив. Небрежно попитах Харгис къде е.

– Смятам, че в леглото си, сър – каза той, като повдигна рунтавите си бели вежди. – Разбрах, че не е добре.

Това ме нервира. Бях забравил, че тя трябва да остане в стаята си поне през този ден. Харгис можеше да докладва на Вестъл, че щом тя е заминала, Ив се е оправила. Нямах понятие къде в тази огромна къща-палат се намира стаята на Ив. Отидох в кабинета си и проверих в домашния телефонен указател. Намерих номера ѝ и ѝ се обадох. Тя отговори моментално.

– Тази вечер – казах ѝ, като снижавах гласа си. – В дванадесет. Ти ли ще дойдеш при мен или аз при теб?

– Аз ще дойда при теб – отговори тя и затвори телефона. Избърсах изпотените си ръце. Треперех.

ГЛАВА X

Светещите стрелки на часовника на нощното шкафче бяха на два и десет. Бяхме заедно в тази стая от полунощ.

– Изминалите седмици бяха ад. Трябва да измислим някакъв начин да излезем от тази бъркотия. Не трябва пак да се получи същото – казах аз.

– Бъди доволен от това което стана – отговори ми тя. – Не може да има лесен начин за това. Тя може да се върне. Представи си, че точно в този момент влезе в стаята.

– Няма да го направи. Заклучих вратата.

– Съвсем не е безопасно – повтори упорито тя.

– Не се тревожи толкова. Сега слушай. Много си блъсках главата как да решим този ужасен проблем. Имам една идея. Ти си вземаш по един свободен ден всяка седмица, нали? Представи си, че наема един апартамент в Идън Енд? Лесно се стига до там, а и не ни познават. Можем да се срещаме, когато аз трябва да съм в офиса си, а ти ползваш свободния си ден.

Усетих, че тя се вдърви.

– Това не мога да направя, Чад. В никакъв случай. В свободния си ден посещавам майка си.

– За Бога! Майка ти!? Предпочиташ я пред мен?

– Не говори така. Тя познава Вестъл. Ако аз внезапно прекъсна да я посещавам, тя може да се обади на Вестъл и да я попита защо. Майка ми и аз не се разбираме добре. Тя никога не ми е вярвала.

– Трябва да измислиш някакво извинение. Искам да оставиш този ден за мен, Ив.

– Не мога – отвърна тя рязко. – Освен това е и опасно. Някой може да ни види. Не знаеш кога някой може да се появи в Идън Енд. Твърде опасно е.

– Тогава какво ще правим? Ще чакаме пак други шест седмици, преди да бъдем заедно?

– Предупредих те, Чад.

– Това не е отговор. Ако ти ме желаеш така, както аз теб...

– Желая те, Чад.

Погледът, който ми хвърли в този момент отново ме обля в огън. Отидох при нея и хванах ръката ѝ.

– Не мога да чакам нови шест седмици мъчения. В момента печеля пари. Имам спестени над тридесет хиляди долара. Мога да купя нещо в съдружие с един мой приятел-комисионер. Слушай, Ив. Защо да не се разкрием? Ще направя така, че Вестъл да поиска развод и ние двамата ще се оженим.

Тя вторачи в мен светлите си очи.

– Да се оженим? Чад! Полуля ли? Какво са тридесет хиляди долара? Колко време ще ни изкарат? Колко мислиш, че можеш да спечелиш от един комисионерски бизнес? Освен това, аз съм ти казвала много пъти, че няма да се откажа от тази служба.

– Защо не? Какво удоволствие извличаш от нея?

– Не желая удоволствие. Живея в тази прекрасна къща. Получавам прекрасни пари. Имам кола. Имам всичко което желая, а и не трябва да работя усилено. Трябва да съм идиотка, за да захвърля всичко това.

– Каж ми, Ив, защо си така безразлична към външния си вид? Защо трябва да изглеждаш като повлекана? От очила нямаш нужда, нали? Не е нужно да носиш косата си по най-неподходящия начин.

Тя се засмя.

– Представяш ли си, че тя ще ме търпи дори за миг, ако си помисли, че съм по-хубава от нея? Ето по тази причина тя се е освобождавала от толкова много секретарки. Тя е ревнива на тема „красота“. Агенцията, която ми намери тази работа, ме предупреди предварително. Може би това трябва да ти покаже, че съм твърдо решена да задържа тази работа. Имала съм твърде тежка младост, Чад. Майка ми и аз се понасяме много зле. Години наред трябваше да се боря. Няма да се откажа от този лукс.

– Не говориш истината – казах й сърдито. – Ти държиш на тази служба само защото си въобразяваш, че Вестъл ще ти остави много пари. Това е, нали?

Тя се загледа някъде в пространството.

– Това си е моя работа. Не можах да спра собствените си чувства към теб, но въпреки това от обич, който нося няма, да съсия собствените си шансове.

– Но, Ив, тя ти се подиграва. Оставила ти е само неколкостотин долара. Тя ми го каза лично.

Ив докосна ръката ми нежно.

– Ти си този, с когото тя се подиграва, Чад. Аз зная колко ми е оставила. Видях завещанието.

– Кога го видя?

– Преди няколко дни. Тя точно правеше ново завещание. Адвокатът

й изпрати черновата. Тя я бе оставила на бюрото си. Аз я погледнах.

Бях в напрежение.

– Кажу ми, тогава колко ти е оставила?

– Петдесет хиляди.

Ококорих се.

– Но тя ми каза само неколкостотин.

– Може да е мислила, че ще ревнуваш. Чад, аз го видях черно на бяло. От тези пари няма да се откажа за нищо на света.

Сърцето ми започна да бие все по-бързо.

– А какво оставя на мен, Ив?

– Всичко. Къщата, цялата си собственост и шестдесет милиона долара. Остатъкът от парите отиват за благотворителност.

Поех едно дълго и шумно вдишване.

– Сигурна ли си?

– Да. Още ли желаеш да се разведе с теб? – в очите ѝ блесяха подигравателни светлинки, докато галеше ръката ми. – Желаш ли, питам?

– Намирам малка разлика от предишното си становище – станах и започнах да крача нагоре, надолу. – Може и никога да не получим тези пари. Може да остареем твърде много и да не успеем да им се порадваме.

– Има Провидение.

– Искаш да кажеш, че тя може да се разболее, да ѝ се случи нещастие и да умре?

– Случва се с някои.

Дори и сега, когато Ив лежеше на кревата и аз крачех из стаята мислейки за възможната смърт на Вестъл, въобще не ми мина през ум да я ликвидирам. Не можех да се досетя, че най-лесният изход би бил да наглася някакъв нещастен случай и да я убия. Тази мисъл просто не беше влязла в главата ми.

– Каква надежда! – възкликнах. – Ти и аз да остареем в очакване да ѝ се случи нещастие, което може и да не стане никога.

– Какво друго може да се направи?

– Прокълни я! Искам да умре!

Тогава, внезапно и без никакво предизвестие телефонната камбанка започна да дрънчи оглушително. Подскочихме. Ив грабна наметалото си, сякаш някои се бе втурнал в стаята. Аз стоях неподвижен, с поглед, вперен в телефона.

– Това е тя! – промълвих аз с дрезгав и ожесточен шепот. – В два и двадесет!

– Отговори! – каза Ив. – Внимавай с гласа си и какво ще кажеш!

Ръбата ми трепереше, когато вдигах слушалката. Притежавах достатъчно контрол върху самообладанието си, за да направя гласа си сънен.

– Какво има? – изръмжах.

– О, Чад...!

Беше тя! Дори когато беше на триста мили далеч, тази кучка пак се хвърляше между Ив и мен.

– Но Вестъл! За Бога! Часът минава два!

– Събудих ли те, Чад?

– Разбира се, че ме събуди.

– Не ми се сърди – в гласа ѝ имаше хленчене. – Толкова съм самотна без теб, миличък.

– Мисля, че ти също ми липсваш.

Наругах я на ум и погледнах към Ив, която стоеше до вратата и си завързваше халата. Лицето ѝ беше бяло на меката светлина на лампата.

– Трябваше да ти се обадя, Чад. Току-що сънувах ужасен сън. Много ме изплаши. Сънувах, че съм те изгубила – продължи хленчещият глас. – Сънувах, че ме мразиш. На лицето ти имаше изражение, което ме ужаси. Когато дойдох при теб, молейки те да бъдеш добър с мен, ти ме отхвърли настрана и побягна по един дълъг коридор. Аз тръгнах след теб, но все не можех да те достигна. Ти вървеше и вървеше, докато накрая те изгубих от поглед. Събудих се. Плачех. Бях уплашена, че нещо се е случило с теб. Просто трябваше да телефонирам.

Усетих студената пот по лицето си.

– Това е било само един кошмар – казах ѝ, като се опитах да контролирам гласа си. – Добре, Вестъл. Няма за какво да се безпокоиш.

– Толкова ми е добре като чувам гласа ти, Чад. Не трябваше да заминавам. Обичаш ме още, нали?

Стиснах слушалката до побеляване на пръстите ми.

– Разбира се, че те обичам.

– И аз те обичам, Чад! Така се радвам, че чувам скъпия ти глас.

– Сега трябва да спиш, Вестъл. Късно е.

– Но не искаш ли да чуеш нещо за моята реч?

Как исках да тресна слушалката! Усилията, които трябваше да упражнявам да задържамя яростта си по-далеч от своя глас, ме караха да треперя.

– Успешна ли беше?

– Беше чудесна...!

През следващите пет минути тя говори непрекъснато. Разказва ми какво е ораторствала, как директорката е казала на цялото училище, че тя била една от най-умните ученички, как училището я аплодирало.

Накрая аз я прекъснах, като не ме беше грижа дали й се харесва или не.

– Това всичко звучи чудесно, Вестъл, но по-добре ще е да прекъснеш сега. Късно е, а и двамата имаме нужда от сън. Не се тревожи повече.

– Добре, Чад, Съжалявам, че те събудих. Мисля за теб.

– И аз мисля за теб. Лека нощ, Вестъл.

Затворих телефона. Това телефонно обаждане разруши някак си атмосферата в стаята. Докато преди това стаята беше един малък, тъмен свят, споделян само от Ив и мен. Също като кабинката в гондолата. Един свят, създаден за любов, едно тайно местенце, далеч от всички други, сега тя беше публична, като коя да е улица. Можех да усетя присъствието на Вестъл навсякъде.

– Отивам си, Чад, – каза Ив.

– Проклетата да бъде! Каза, че е сънувала, че ме губела.

– Аз ти казах, че тя е открила нашите тайни.

– Зная. Не си отивай още. Имаме още три часа до разсъмването.

– Не. Сега не е добре. Аз я чувствам тук, в стаята.

– Същото чувствам и аз. – Отидох при нея и плъзнах ръцете си около тялото и, но тя се отдръпна.

– Не, Чад, стига.

– Тогава утре вечер, по същото време. Този път аз ли да дойда при теб?

– Бедни Чад, колко малко я познаваш. За нас няма да има утре вечер. Тя ще се върне.

– Няма да се върне. Има да раздава награди. Не може да се върне.

– Ще се върне, Чад.

И тя наистина се върна.

Когато се връщах нагоре по пътя, след като прекарах следобеда в офиса си, видях „Ролса“ пред портата. Вестъл ме очакваше на терасата. Онази нощ на бурна страст, която бях прекарал с Ив, не ме беше задоволрила. Опитвах се да си кажа, че ако Вестъл не се беше върнала и Ив и аз имахме възможността за още една нощ заедно, нямаше да чувствам това раздиращо тялото желание за нея. Но знаех, че се залъгах сам. Ив никога нямаше да ми бъде достатъчна, тя беше вече в кръвта ми, както никоя друга жена не е била никога досега.

Вестъл почти ме подлуди. Опитвах се, доколкото мога, да запазя самообладанието си с нея. Но беше неизбежно тя да усети напрежението помежду ни.

Три дни след неочакваното завръщане тя влезе в кабинета ми.

– Чад...

Отвлякох вниманието си от един доклад на стоковата борса, който четях и погледнах нагоре.

– Зает съм, Вестъл. Какво има?

– Утре вечер правя едно събрание, само няколко стари приятели. Лейтенант Легит ще дойде. Нали ще бъдеш с нас?

– О, разбира се – казах, без да ѝ обръщам голямо внимание. – Бъди добро момиче и бягай сега, нали? През ръцете ми трябва да мине голям куп работа преди вечерята.

Ако някой ми беше казал преди два месеца, че мога да говоря така с Вестъл и да мина безнаказано, щях да помисля, че той е луд. Но това беше положението. Любовта ѝ към мене я беше смекчила. Тя се страхуваше да не ме загуби и изглеждаше готова да приеме всякакъв вид отношение от мен до тогава, докато стоя при нея.

– Добре, мили – каза тя кротко. – Ще отида горе и ще се пременя.

След като тя излезе, тръснах книгата на бюрото, запалих цигара и си приготвих уиски с лед. Чудех се къде е Ив. Не я бях виждал през целия ден. От онази нощ я бях зърнал само веднъж, случайно. Тя беше в мисълта ми като подлютена рана.

Изгълтах питието и влязох в хола. Още нямах представа къде е спалнята ѝ, но, надявайки се, че може да е още в кабинета на Вестъл, влязох там.

Тя беше на писалището си, заета с кореспонденцията на Вестъл. Когато влязох, тя погледна нагоре. Когато се приближавах до нея, лицето ѝ беше безизразно.

– Тя е горе, преоблича се – пошушнах ѝ. – Мислих си за теб, Ив. Не можем ли да се срещнем някъде в четвъртък?

– Не! – каза тя буйно, но тихо. – Вече ти казах. Трябва да видиш майка си. Ще престанеш ли да ме безпокоиш?

– Нищо ли не значи за теб любовта ми? – казах гневно. Тя стана, забиколи бюрото и се отправи към вратата. Аз грабнах китката ѝ и я завъртях.

– Ив! Не мога да чакам! Трябва пак да се срещнем някъде.

– Стой далеч от мен!

Тя се отскубна, отвори вратата, прекоси хола и тръгна нагоре по

стълбите.

Аз се облегнах на бюрото, чувствайки пот по челото си. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, слепоочията ми пулсираха бясно.

Меки стъпки ме накараха да вдигна поглед.

Харгис стоеше на вратата. Неговият студен, подозрителен поглед предизвика студени тръпки по гръбнака ми.

– Какво искаш? – изръмжах насреща му.

– Тъкмо щях да дръпна завесите, сър – каза той. – Но ако ви смущавам...

Минах край него и тръгнах нагоре по стълбите.

Чувствах къщата пълна с шпиони. Сякаш живеех в стъклена кутия, с дебнещи очи навсякъде, по всяко време.

Тръгнах по коридора към моята стая. Това беше един дълъг коридор с много врати. Бях до такава степен погълнат в мислите си, опитвайки се да измисля някакъв начин, по който да мога да взема Ив при себе си, че съм подминал вратата на моята спалня докато внезапно стигнах края на коридора.

Нетърпеливо се обърнах да тръгна обратно, когато забелязах за пръв път, един къс коридор, отклоняващ се от този, в който бях, и който свършваше сяпо. Там насреща имаше една врата и аз се спрях да я огледам.

В тази огромна къща имаше тридесет стаи за гости, но аз се съмнявах, дали тази врата водеше в гостна стая. Тя беше твърде изолирана от баните.

С едно внезапно чувство на възбуда се почудих дали това е стаята на Ив. Погледнах нагоре и надолу по коридора, за да се уверя, че никои не ме наблюдава, след това влязох в задънения коридор, спрях се и се слушах.

В началото не чух нищо, след това лек звук от движение ми подсказа, че има някой в стаята. Когато си вдигнах ръката за да почукам, чух звънкането на телефона и звук на набиране на номер.

Стоях неподвижно, заслушан, с глава близо до вратата.

Чух гласа на Ив.

– Ти ли си, Лари? – попита тя. – Ще дойда в четвъртък. Тя ще урежда едно парти, така че аз мога закъснея... Да, но то няма да свърши преди един часа. Ще се видим в хотел „Атлантик“, в седем. Можеш ли да уредиш това?

Последва дълга пауза след която тя каза:

– Броя часовете, Лари. Няма да закъснееш, нали, мили?

Настъпи нова пауза след това се чу меко щракване. Разбрах, че тя беше свършила.

Не си спомням как се върнах в стаята си. Намерих се седнал на леглото, с лице в ръцете си. Тресеше ме.

Ако любовта ѝ към мен беше направила Вестъл мека и наранима, моето заслепяване към Ив беше направило с мен много повече. Чувствах се, като че ли някой ме беше бил с чук.

Тъй като последните няколко инча на лентата се изхлузиха от ролката като змия през записващата глава, Чад изключи магнитофона. Той погледна ръчния си часовник. Беше говорил без прекъсване един час. Бутна назад стола си и стана прав, като изпъна ръце над главата си. Сега следобедното слънце грееше по-жестoko и горецината в дървената колиба на плажа беше силна. Той избърса лицето и ръцете си, след това наля около един инч уиски в чашата си, прибави вода и пи.

Когато остави чашата, погледна над рамото си към мъртвата жена на дивана. Една синя муха вървеше бавно нагоре по дългия ѝ строен прасец. Тя се спря на коляното, избръмча възбудено, след това отлетя, за да обикаля из стаята. Чад запали една цигара и хвърли клечката в пепелника, който беше пълен с фасове.

Неспособен да устои на болезненото изкушение, той прекоси стаята и докосна ръката ѝ. Задържа очите си отклонени от лицето ѝ.

Ръбата ѝ беше хладна, но още нямаше признаци на трупно вкочаняване. Това не можеше да се очаква толкова скоро в тази горецина, си помисли той. Премина през стаята да погледне през прозореца навън. Имаше ясен изглед през пясъците към далечния Идън Енд, на около девет мили от тук. Пътят за Идън Енд се стелеше като права панделка край плажа.

Той не се страхуваше, че Лари може да го нападне неочаквано, но от сега нататък трябваше да наблюдава пътя. Макар и да беше уверен, че Лари няма да дойде тук още един час, не искаше да си позволи да бъде изненадан.

Опина тежкия гаечен ключ на масата. Повдигна го и го нагласи в ръката си. Беше добро оръжие. Замахна с него, поклати главата си доволно и пак го сложи на старото място.

Премести масата по-близо до прозореца и нагласи стола си така, че да може да наблюдава пътя, докато диктува последната част от разказа си.

Постави друга лента на магнетофона, отпи още една глътка уиски, завъртя стартовия превключвател и, когато ролките се завъртяха, започна да говори отново.

ГЛАВА XI

Мислейки си сега за обстановката, намирам я определено странна, макар че тогава, разбира се, не мислих така.

Вестъл беше лудо влюбена в мен и ужасена, че е на път да ме загуби. Аз бях лудо влюбен в Ив и сега аз бях ужасен, че ще я загубя.

Да, беше странно. Аз правех Вестъл да страда, а Ив правеше така, че аз да страдам. Но аз имах повече сили от Вестъл. Когато преодолях първият шок от разкриването, че Ив ме мами, ме обхвана злобен гняв. Нямах никакви намерения да се моля на Ив да не ме отхвърля. Бях решен да открия кой беше този мъж, колко дълго е продължавала тази афера, или дали беше нещо, което още не е станало афера. Бях решен да я спра и да си взема Ив със сила, ако е нужно.

Тя щеше да се срещне с този Лари в хотел „Атлантик“, в седем часа, в четвъртък. Нейната история, че трябва да бъде с майка си, беше очевидна лъжа. Щом можеше да си урежда среща с Лари, значи можеше и с мен.

Реших да бъда в хотела, когато се срещнат. Какво ще правя след това, оставаше да се види. Първо исках да видя този човек, който чакаше Ив да брои часовете до срещата им.

В четвъртък сутринта казах на Вестъл, че може да закъснея малко на връщане от офиса, но че ще се върна в добро време за приема. В шест и двадесет се обадох от офиса.

– Вестъл, съжалявам, но сигурно ще дойда за приема доста по-късно.

– О, Чад! Защо?

– Един приятел от дните на военната служба току-що е дошъл в града. Не съм го виждал от години. Имаме да си кажем много неща. Ти можеш да се справиш добре и без мен.

– Но, Чад, доведи и него. Ти... ти не можеш да ме оставиш...

– Разбира се, че можеш да се справиш. Този приятел съвсем не подхожда. Той беше старши сержант и е груб, недосялан. Няма да ти хареса между твоите приятели. Ще се видим около единадесет. Ако мога да се отърва от него преди това, ще се върна по-рано. Засега довиждане.

И аз бързо затворих телефона, когато тя започна да протестира.

Бях взел „Ролс“ до офиса, тъй като моят „Кадилак“ беше на ремонт при Джо.

Хотел „Атлантик“ беше извън Идън Енд, на около дванадесет мили от Липъл Идън, а аз трябваше да имам транспорт.

Идън Енд беше игрище за туристи. То беше една бъркотия от автомобилни къмпинги, плавни бараки и този единствен хотел.

Хотелът беше едно типично гнездо за любов, всякакви видове двойки оставаха там и никакви неудобни въпроси не се задаваха. Щом си плащате в аванс, можете да получите стая, със или без багаж, със или без брачни връзки, за един час или за една година. Управлението не беше дребнаво. Аз самият бях ходил там от време на време с Глория и знаех обстановката твърде добре.

Оставих колата на един паркинг, на около сто метра от хотела и отидох пеш покрай плажа до входа.

Голямата градина беше пълна с посетители, седящи на маси, под сянката на шарени чадъри.

Заех една маса в сянката на едно дърво, накрая на тълпата и се огледах за Ив. Отне ми доста време, докато я открия.

Едва можах да я разпозная. Тя изглеждаше красива и привлекателна на Сан Марко, когато я видях за пръв път без очилата ѝ и лишена от безвкусното ѝ облекло, но сега изглеждаше далеч по-красива и привлекателна. Носеше светлосиня вълнена блуза и бяла пола. Начинът по който тази блуза показваше формите ѝ, изсуши устата ми.

Наблюдавах с усилваща се ярост мъжа, който седеше с нея. Той имаше почти моето телосложение: едър, силен, с широки рамене. Беше рус и по-млад от мен. Изглеждаше по-добре. Носеше износено спортно яке и широки, твърди, кафяви панталони. Нямаше вид на човек, който може да икономисва някакви пари, и това откритие ми вдъхна внезапна надежда.

Наблюдавах ги може би един час.

Ив говореше оживено, но нейният компаньон изглеждаше подтиснат. Той стоеше отпуснато на стола си и от време на време задушаваше с ръка прозявката си.

По едно време ми се стори, че е отегчен и изведнъж си помислих, че сигурно аз съм изглеждал така, когато се оплетох с Вестъл.

Колкото повече го наблюдавах, толкова повече се убеждавах, че той е отегчен от Ив. От време на време поглеждаше ръчния си часовник, когато тя не го гледеше. Забелязах също така, че Ив поддържаше насила разговора и аз почувствах изведнъж злорадство, наблюдавайки ги.

Около осем и петнадесет те станаха. Видях, че Ив бутна една пет доларова банкнота под чашата си, за да плати сметката.

Лари, ако това беше неговото име, се престори, че не я вижда. Не направи никакъв опит да повика сервитьора и да уреди сметката.

Тръгнаха към хотела, а аз след тях. Когато се качваха по стъпалата към ресторанта, Ив прекара ръката си под неговата, но след няколко крачки той отпусна ръката си и се отдалечи от нея.

Аз не влязох в ресторанта, а ги наблюдавах през прозорците.

Преди още вечерята да свърши, Ив беше се отказала от неравната битка и те довършиха вечерята си в мълчание.

Можех да видя, че на него му ставаше все по-скучно, докато на нейното бледо, красиво лице се изписа едно нещастно изражение, каквото виждах толкова често на лицето на Вестъл.

Когато си го мисля сега, беше наистина смешно: Вестъл беше нещастна заради мен, аз бях нещастен заради Ив, а Ив заради Лари. Да, беше точно смешно.

Когато свършиха яденето, видях, че Ив мушна няколко банкноти в ръката на Лари. Наблюдавах го как урежда сметката с парите, които тя му беше дала.

Видях, че тръгват към балкона и се скрих от погледа им.

– Ще слезем ли на плажа? – попита Ив, като се спряха на най-горното от стъпалата, които водеха към градината. Той поклати главата си.

– Съжалявам, но сега трябва да се връщам. Има един приятел с когото трябва да се срещна...

И така, аз не бях единственият, който трябваше да се срещне с някакъв подходящ приятел.

Видях как лицето на Ив стана изведнъж сурово.

– Лъжеш, Лари! Знаеш твърде добре...

– Добре, добре – прекъсна я той с негодущ глас. – Значи лъжа. Може би не трябва да се срещна с приятел, но имам да върша работа. За Бога, спри да играеш на болно от любов дете и си върви в къщи. Ще се видим следващият четвъртък, ако мога да се измъкна.

– Но, Лари, аз не съм длъжна да се върна рано – каза тя внезапно и умолително. – Аз ти казах. Не си отивай сега. Хайде да отидем долу на плажа.

– За какъв дявол? Не съм в настроение за плажна авантюра тази нощ. Хайде да го отложим, за Бога, казвам ти, че имам работа да върша.

Той тръгна надолу по стъпалата, като я остави на балкона. Лицето й беше помръкнало от нещастие. Тя тръгна първо след него, след това се спря и с отчаяно свиване на раменете се приближи до плетения стол, на който бях седял, и се отпусна в него.

Двамата наблюдавахме Лари през градината към паркинга на хотела. Той влезе в един раздрънкан, прашен „Форд“ и тръгна към Литъл Идън.

Ив седеше неподвижна и го наблюдаваше, докато изчезна от погледа ѝ. Аз излязох иззад палмите и седнах на един стол до нея. Тя беше толкова погълната да гледа подир Лари, че дори не ме забеляза. Запаших цигара и зачаках.

След малко тя усети, че някой стои близо до нея и рязко погледна нагоре. Очите ни се срещнаха.

– Здравен, Ив – казах ѝ и се усмихнах.

Тя се дръпна. Страх, изненада и яд блеснаха в очите ѝ.

– Какво правиш тук?

– Шпионирам те. Майка ти е твърде добра сложена. Направо прилича на мъжага.

Пръстите ѝ побеляха от стискане, но тя замълча.

– Знае ли мисис Уинтърс къде си? – каза яростно. – Защо напусна приема?

– Трябваше да се срещна с един човек, Ив.

Тя отново се дръпна назад.

– Когато на един мъж му стане отегчителна една жена, винаги има среща с някого – продължих, като я гледах втренчено. Ръцете ѝ се превърнаха в юмруци, но тя не каза нищо.

– Кой е той, Ив?

Тя ме погледна, поколеба се, после внезапно сви рамене и каза:

– Съпругът ми. Доволен ли си?

Почувствах един лек спазъм в червата си. Не бях очаквал да чуя това и то ме порази.

– И си го държала в тайна? Обичаш ли го, Ив?

– Обичах го.

– Значи затова ти не искаш да загубиш луксозната си служба. Обзалагам се, че той ти струва скъпо.

Тя потрепери.

– Да не говорим за него.

– Аз искам. Той изглеждаше твърде отегчен. Други жени, а Ив?

– Стотици други жени – отговори тя горчиво. – Не знаеш, какво значи да си обичал някого и да виждаш, как тази любов се пръска на парчета. Сега вече Лари не означава нищо за мен. Той е само един лош навик. Ако изведнъж пак се влюби в мен, бих могла да го напусна. – Тя направи пауза, след това продължи със стегнат, задушен глас. – Засега

сме оставили любовта, сложили сме я на рафта за някоя друга жена. Знаем, че всяка минута, която той прекарва с мен, го отегчава до смърт, което ме кара да го виждам всеки четвъртък. Продължавам да се надявам, че ще се промени. Беше време, когато той ме молеше за любовта ми. Може би някой ден пак ще се моли за нея. Тогава аз ще му кажа да си върви в къщи, и ще се избавя от него завинаги.

– В това няма смисъл.

– Няма ли? За мен пък има. Няма мъж, който да ме е имал и после да ме остави. Лари е първият. Това нарани гордостта ми. Един ден искам да бъда със положение и да го изоставя, а той да тича след мен, като ме моли да се върна.

Няколко минути стояхме в мълчание. След това аз се изправих.

– Хайде, отиваме долу на плажа.

Тя се вдърви.

– Не, не искам!

Ръката ми обхвана кръста ѝ.

– Ти искаше да отидеш там, долу. Аз те чух да му казваш. Отиваме там.

Тя се опита да се издърпа, но я хванах по-здраво.

– Въобще не ме интересува дали ще направим сцена тук горе – продължих, като я гледах. – Идваш ли или да те влача до там?

– Пусни ме!

– Решил съм го, Ив!

Тя ме погледна с пребледняло лице и сърдити очи. Гледахме се в очите и тя видя, че бях решил.

– Не искам, Чад, не сега.

– Преди пет минути искаше. Хайде.

Тя стана и тръгнахме надолу по стъпалата на терасата, през градината, долу на плажа.

* * *

Пътят извън Идън Енд беше прав, от двете страни ограничен с пясъчни дюни. Включих дългите светлини и натиснах газта до дупка. Стрелката за скоростта подскочи нагоре и се задържа на около седемдесет и пет мили. Голямата кола се носеше напред по пътя, без усилия и без шум.

Когато се появиха светлините на Идън Енд, се случи онова, което промени живота ми, отне ми бъдещето и то е отговорно, за да седя сега тук, в тази задушна плажна колиба, записвайки едно признание за

убийство.

Без предупреждение се спуска предната, по-отдалечена от мен гума. Чух гръмването и почувствах, как колата се наклони силно надясно.

Движех се с над седемдесет мили в час. Колата се вдигна от пътя, докато аз се борех лудо с волана. Настъпих спирачката и това спаси колата от преобръщане. Тя заора в пясъка и се наклони ужасно. Колелата на далечната страна се повдигнаха, въртейки се във въздуха, след това се тръшнаха на земята и колата спря.

За момент седях и се възстановявах от шока. След това излязох от колата, псувайки и я огледах за повреди.

Вън от спуканата гума, нищо не изглеждаше изкривено или счупено или дори одраскано. За мое щастие пясъкът на това място не беше много мек и не ми беше много трудно да избутам колата пак на пътя.

Съблякох горната си дреха и се хванах за работа да сменя колелото.

Докато работех, си мислех какъв късмет съм имал. Ако спукването беше станало, докато се изкачвам по скалистия път, с неговите остри завои и триста метрова височина, досега щях да съм мъртъв върху камъните долу. Не бих могъл да намеря по-подходящо място за пръсване на гума. Пясъкът беше поел удара и колата нямаше никаква повреда.

Затегнах болтовете, когато идеята се появи в главата ми.

Мислейки за нея сега, сигурен съм, че семето на убийството е било в мисълта ми, откакто чух за завещанието на Вестъл.

Пукването на гумата породило семето.

Изведнъж прозрях цялостното решение на проблемите ми: пари, Ив, свободата и бъдещето ми. Стана, като че ли някаква картина се проектира в мисълта ми. Всичко бе като на екран. Ако тя умре...

Тази мисъл ми бе позната вече. Добре, аз можех да я убия, нали?

* * *

Изкачих се по стълбите на терасата, когато часовникът удари половинка след полунощ. Светлините в приемната бяха още запалени. Още преди да достигна прозорците ѝ към терасата, Вестъл излезе.

– Така, ти се върна?

Гласът ѝ беше дрезгав и твърд. На слабата лунна светлина тя изглеждаше бледа.

– Ако това не съм аз, трябва да е моят призрак – казах ѝ като повдигнах главата си към нея.

Тази нощ няхах настроение да се занимавам с нея.

След като бях сменил колелото, бях сложил спуканата гума в

багажника и го бях заключил. В останалата част на пътуването ми до Клифсайд мисълта ми работеше усилено. До времето когато гарирах колата и се качих по стълбите, планът ми за убийството беше почти готов.

Чувствах се обективен към него. Това, което ме озадачаваше, беше, защо не бях помислил по рано за убиване на Вестъл.

Като я видях в рамката на вратата на терасата, чувайки дрезгавият ѝ глас, всяко спотаено чувство което може да съм имал да се отърва от нея, изчезна.

– Бил си с някоя жена! – каза тя яростно. – Не смей да ме лъжеш! Коя е тя?

– Старши сержант Джим Летър – отговорих, усмихвайки се насреща ѝ. – Той може да пее сопрано, но поне има косми на гърдите си.

Ръката ѝ профуча нагоре и ме удари по лицето. Една твърда, пареща плесница, която направи очите ми да се налят с вода.

Никоя жена не може да направи това и да се отърве безнаказано.

Почувствах как през мене преминава един поток от ярост. Улових я и пръстите ми се впиха в кокалестите ѝ рамене.

Обзе ме един внезапен импулс да преместя хватката си на гърлото ѝ, но, за мой късмет, не го направих.

Две ръце като стоманени скоби се затвориха около китките ми и прекъснаха хватката ми. Бутнаха ме напред, така силно както при среща с напредващ булдозер.

– Спокойно, мистър Уинтърс – каза тихо полицейският лейтенант Легит.

Инстинктивно се нагласих да му ударя един юмрук, но той внезапно изрева:

– Аз не бих направил това! – и този рев смъкна ръцете ми надолу.

Оправих си дрехата и затърсих цигара. Треперех от гняв, но някак си се овладях. Това беше опасно. Нямаше и да докосна малката кучка, ако знаех, че Легит е наоколо.

Вестъл беше изчезнала. На терасата останахме двамата с Легит. Той ми предложи огънче и в светлината на пламъка ние се погледнахме.

– Жените могат да бъдат ад – каза той меко. – Понякога ми се иска да удуша собствената си жена, но това не е най-доброто нещо, което може да се направи.

– Мисля, че това е вярно – казах аз и сам се изплаших като чух, как силно трепереше гласът ми.

– Сега може да си отивам и дома. Мисис Уинтърс беше неспокойна за вас, затова се въртях наоколо. – Той се обърна и влезе в приемната.

Последвах го.

– Може ли да позвъните за шапката ми, мистър Уинтърс? – продължи той, а аз почувствах, че очите му минаха през мене, като че ли ме претърсваха.

Отидох до звънеца и го натиснах.

– Неприятното с моята жена е – казах му, като се опитах насила да се усмихна, – че тя е малко мнителна. Имах среща с един стар приятел от армията, и по една или друга причина тя си мисли, че съм излязъл с някоя жена.

Той кимна.

– Да. На жените им идват странни мисли.

Започнах да се успокоявам.

Този човек изглежда беше по-голям балама, отколкото си представях.

– Е, добре, ще се оправим – казах аз. – Ще й мине. Не доведох този приятел на приема, понеже е малко недодялан.

Харгис влезе с шапката на Легит. Подаде му я и, след като ме погледна бързо и студено, излезе.

– Хайде, лека нощ, мистър Уинтърс – каза Легит като ми подаде ръката си.

Ръкувахме се.

– Ако имах червило на яката си като вас, бих го изчистил веднага – продължи той. – Може и мисис Уинтърс да има остри очи като моите. Той излезе, като ме остави вцепенен, с лудо биешо сърце.

ГЛАВА XII

Големият стар стенен часовник в хола удряше три часа, когато отворих предпазливо вратата на спалнята и пристъпих в слабо осветеният коридор.

Спрях се за няколко секунди и се ослушах. До мен не стигна никакъв шум, освен постоянното цъккане на ръчния ми часовник и подълбокото, по-бавно тиктакане на часовника в хола. Затворих вратата и я заключих, като взех ключа. Минах по коридора и се спрях пред вратата на Вестъл. Долепих ухо до нея, но не чух нищо.

Отидох до края на коридора, след това преди да забия по отклонението, водещо към стаята на Ив, погледнах зад рамо, за да се уверя, че никой не ме наблюдава. Спрях се пред вратата на Ив, натиснах дръжката и бутнах леко. Вратата се отвори навътре. Влязох в осветената от луната стая, затворих зад себе си и превъртях ключа.

– Кой е там? – попита Ив остро.

Можах да видя само силуета ѝ, когато тя седна в леглото.

– Говори по-тихо! – смъмрих я. – Не пали лампата.

– Какво искаш? Какво правиш тук?

По тона ѝ можех да се досетя колко е разтревожена.

– Тя ме обвини, че съм излязъл с жена и имахме разправия.

– Не знае ли с кого?

– Не.

– Тогава какво правиш тук? Остави ме сама.

– Не викай толкова! Искам да говоря с теб.

– Не желая да те слушам. Моля те, върви си! Виж какво се случи последния път, когато дойде в моята стая. Моля те, изчезвай веднага.

– Няма значение какво се случи последния път. Важно е сега. Какво ще кажеш да спечелиш петдесет хиляди долара, Ив?

– За какви глупости говориш? Отивай си, Чад!

– Слушай какво ще ти кажа. Предлагам ти шанса да вземеш петдесет хиляди долара. Предлагам ти също и себе си като съпруг. Плюс правото да делиш петдесет милиона долара с мен. Какво ще кажеш за това?

Настъпи дълга пауза. Тя се взираше в мен, опитвайки се да долови изражението ми в тъмнината.

– Пиан ли си? Какво говориш?

– Спомняш ли си онази вечер, когато ти говореше за Провидението

и аз те попитах, какво имаш предвид. Че Вестъл може да се разболее, да й се случи нещастие и да умре? Ти каза, че се случва на някои. Помниш ли?

Пръстите й се впиха в чаршафа с който беше покрита.

– Чад! Какво говориш? На Вестъл ще се случи нещастие!?! Откъде знаеш? О, моля те да не говориш безсмислици и да изчезваш. Тя може да влезе всеки момент!

Наведох се напред и прошепнах:

– Нямам намерение да чакам Провидението, Ив. Аз ще я убия!

Чух само как тя си пое внезапно въздух. Почаках, както бях чакал за реакцията на Вестъл, когато й предложих данъчната измама. Мислих си, че мога да разчитам на Ив, но не бях убеден. Ако тя се откажеше от предложението ми, бях свършен. Устата ми пресъхна, докато чаках да чуя какво ще каже.

Тя остана неподвижна, както ми се стори, безкрайно дълго време. Ръцете й стискаха чаршафа, очите й, проблясващи на лунната светлина, гледаха неотлъчно в моите. Струваше ми се даже, че чувам тежкото тупане на сърцето й.

– Да я убиеш? – прошепна тя. – Как ще го извършиш, Чад?

Слава Богу! Мисля, че това се надявах да каже. Сега вече знаех, че мога да действам, тъй като без нея планът ми беше неизпълним. Потърсих в джоба си пакета с цигари, предложих й една, но тя поклати глава. Аз запалих и за един кратък миг двамата се гледахме на пламъка на запалката.

Тя беше бяла като пресен сняг, а очите й бяха тъмни дупки в лицето.

– Как ще го направиш?

– За момента няма значение как ще го направя. Но ако го направя, ще се омъжиш ли за мен, Ив?

– Да се омъжа за теб? Как мога? Аз съм омъжена за Лари!

– Можем да се оправим с него. Той ще ти даде развод. С шестдесет милиона долара можеш да се справиш с всекиго. Слушай! Няма да го извърша, ако не ми дадеш дума, че ще се оженим след като получиш развод. Докато чакаме развода, ще отидем в Европа и ще живеем като съпрузи. От момента, в който тя умре, няма да те изпусна от погледа си. Не зная какво чувстваш към мен, но зная какви са моите чувства към теб. Ти си единствената жена, която някога съм обичал. Ти си в кръвта ми. Няма да те питам дали ме обичаш, но зная, че двамата можем да бъдем щастливи. Ще се омъжиш ли за мен след нейната смърт?

– Щом искаш, да!

Малко прибързано и твърде лекомислено. Макар че бях луд по нея, не й вярвах. Бях сигурен, че тя още обича Лари. Нямах да рискувам врата си за да ме измамят.

– Слушай ме внимателно, Ив. Няма да споделя с теб само парите, а и смъртта на Вестъл. Ще бъде предумишлено убийство. Ти ще трябва да играеш толкова важна роля в него, колкото и аз. Ако промениш мнение-то си за женитбата, след като убием Вестъл, аз ще се предам на полицията. Това ти го обещавам. Предам ли се аз, вътре си и ти. Така че не вземай толкова лекомислено решение. Ако желаеш да ти дам време за обмисляне, ще дойда пак утре вечер. Да направим ли така?

Тя ме хвана за китката.

– Не. Сега ще ти дам отговора си. Щом ме желаеш, ще се ожена за теб, Чад. Ще бъда доволна да го направя. Искам само да бъде безопасно.

Обхванах я с ръка. Усещах тялото ѝ под тънката материя на нощницата. Това пак ме хвърли в море от чувства, но не беше време за любов. Любовта щеше да дойде по-късно: имам предвид свободните нощи за любов. С малко търпение и много самообладание, Ив щеше да бъде моя за остатъка от дните ми.

– Убийството не е никога безопасно, но аз имам план, който може да се приближи до безопасното, ако разчитам на теб. Когато се прибрах тази вечер, тя ме обвини, че съм бил с жена. Аз се пошегувах с нея и тя ме удари през лицето. След този удар аз изпаднах в ярост и я стиснах здраво. Искях да ѝ извия врата. Имах късмет, че не го направих. Оня полицейски лейтенант бил в приемната. След няколко секунди той излезе от там и ни разтърва. Направи някакъв намек за удушване на собствена-та си жена, но май това беше само за замазване на очите. Когато си тръгваше, пак намекна нещо от рода на това, че съм имал червило на яката. Смятам, че всъщност имаме следната ситуация: той знае, че Вестъл и аз сме се хванали за гушите. Когато чуе, че Вестъл е имала нещастен случай, веднага ще стигне до заключението, че съм я убил. Аз не я обичам, карали сме се сериозно и получавам всичките ѝ пари. Чрез нейната смърт забогатявам неимоверно. Е, добре, нека да си помисли, че съм го сторил. Сега обаче, след като съм му показал, че съм имал възможност, но не съм го направил може да помисли, че наистина е нещастен случай. Ако той мисли така, ние не сме в опасност.

Ив склучи ръцете си върху моите.

– Не разбирам – каза тя с треперещ глас. – Как точно смяташ да го извършиш?

– Знаеш ли какво се случва когато ти се спуска предна гума? Ако е на дясното колело, колата се отнася надясно, лявото колело отива на ляво. Това ми се случи, когато идвах от Идън Енд. Спрях се между пясъчните дюни. Това ще се случи на Вестъл, когато слиза надолу по скалния път, но там няма пясъчни дюни за да спрат падането ѝ.

Ръцете на Ив се стегнаха върху моите. Не каза нищо.

– Когато отивах в Идън Енд, аз взех нейната кола. В багажника е спуканата гума. Една от тези нощи тя ще излиза. Ето какво ще направя: трябва да се погрижим за Джо. Онова което ти ѝ даде и я разболя, ще му дадем от него. Тя няма нищо против да си шофира сама, само трябва да сме сигурни, че Джо не е на пътя ни. Когато тя слезе в гаража да вземе колата, аз ще я причакам. Ще я ударя по главата, след това ще я закарам до най-горната част на пътя по скалата. Ще извадя колелото на външната страна и ще сложа колелото със спуканата гума. Ще я поставя на мястото на шофьора и ще я насоча към отсечената скала. Това е лесно, но тънкостите са трудни. Щом Легит чуе какво се е случило, ще си помисли за мен. Аз трябва да имам желязно алиби. Едно алиби, което не може да се разбие и тук вече идваш ти. Всичко съм обмислил и, ако правиш това, което ти кажа, не можем да сбъркаме.

– Какво ще правя аз?

– Обстановката е следната: аз ще трябва да бъда едновременно на две места – на пътя до скалата и в кабинета си с теб. Ще трябва да имаме свидетели, които да се закълнат, че са ме видели и чули в кабинета ми. В действителност ще бъда на пътя и ще подготвям колата да влезе в пропастта. Тези свидетели трябва да бъдат такива, на които Легит ще повярва. Единият от тях трябва да е Харгис. Легит ще разбере достатъчно бързо, че Харгис ме мрази и ако каже, че съм бил в кабинета си по време на събитието, Легит ще му повярва. Другият свидетел ще бъде Райън Блейкстоун. Той е уважаван човек. Легит ще загрее, че Райън не е от типа хора, които си пъкват главата в неприятности като лъжесвидетелстват.

– Но как ще бъдеш на две места едновременно? – попита Ив. – Признавам, че звучи добре, но не мисля, че е изпълнимо.

– Този план ще иска търпение, старание и подготовка, но може да бъде осъществен. Ще ти кажа какво вероятно ще се случи. Вестъл напуска къщата, да кажем, в девет часа. В девет и десет ти ще позвъниш на Харгис. Когато той дойде в приемната, ти ще излезеш от моя кабинет и ще оставиш вратата широко отворена. Той ще ме чуе, че диктувам писмо на магнетофона. Ще види гърба на моето кресло и част от ръката

ми и лакътя, отпуснати върху облегалката на креслото. Това е всичко, което той трябва да види, за да се убеди, че съм в стаята. Останалото ще си го представи, че го е видял: въображението запълва много празнини. Ще му кажем, че искам кафе. Ще му напомниш, че Блейкстоун пристига след няколко минути. Когато той наистина дойде, ще трябва да го въведе в приемната, а не в кабинета ми, тъй като ще бъде зает за половин час. Ще влезеш пак в кабинета, като въобще не затваряш вратата. Когато Харгис донесе кафето, ще го оставиш да влезе, но ще стоиш между него и стола ми. Ще му направиш знак да остави кафето върху страничната масичка до вратата и да пази тишина. Запомни, че през цялото време моят глас ще диктува. Когато Харгис изчезне, ще затвориш вратата и ще чакаш Блейкстоун да пристигне. Той ще дойде след около четвърт час. Когато Харгис го покани в приемната, ще излезеш изведнъж и ще оставиш вратата отворена отново, така че и двамата да могат да виждат добре стола и мен в него. Ще кажеш на Блейкстоун, че тъкмо свършвам да диктувам и няма да го задържа повече от десет минути. След това се връщаш в кабинета и затваряш вратата. Това е всичко. Мислиш ли, че си в състояние да го направиш?

– А как наистина ще протекат нещата?

– Ще приготвя един магнетофонен запис. На записа ще има издиктувани известен брой писма, а ти ще пуснеш лентата, така че свидетелите да чуят гласа ми като плейбек. Ръката ми върху облегалката ще я сътворим лесно. Едно сако и една телена рамка ще имат грижата за това. Ще обърнеш креслото с гръб към вратата. Гласът, ръката и евентуално една тлееща цигара ще бъдат достатъчни да убедят всекиго, че съм в стаята. Докато ти се грижиш за това, аз ще бъда на пътя върху скалата и ще сменям колелото на колата. Щом свърша, ще се върна веднага в къщата, ще вляза през прозореца на кабинета, ще облека сакото с което са ме видели и ще дойда до вратата на кабинета. Ще се извиня на Блейкстоун за това, че съм го оставил да чака. Ако ти не изгубиш самообладание и следваш това, което ти казах, алибито ни е несъкрушимо. Хайде, намери недостатъци в него.

Тя се облегна на рамото ми. Усетих, че потрепера леко.

– Да предположим, че Блейкстоун закъсне и записът свърши? – попита тя.

Кимнах с глава.

– Доволен съм, че си внимавала. Това е добър въпрос. На лентата имаш запис за един час. Щом Харгис донесе кафето и излезе, изключи магнетофона и чакай докато дойде Блейкстоун, за да го пуснеш пак. Ще

имаш достатъчно запис. Има едно деликатно място в този план, но то е съществено за успеха му. Тази ситуация ще иска доста предварителна подготовка и ти трябва да я изчислиш точно по време. Когато излезеш да кажеш на Блейкстоун, че няма да се забавя много, аз ще се включа и ще кажа: „Съжалявам, Райън, малко остана“, или нещо подобно. След това ще продължа да диктувам. Това ще го убеди по-добре от всичко, че съм в стаята. Но съгласуването на времето ще бъде много деликатно. Аз ще запиша тази реч, ще запиша и пасажчето, а ти ще трябва да го пуснеш в точно определеното време.

– Звучи твърде трудно за изпълнение, Чад.

– Но трябва да бъде направено.

– Не може да кажем, докато не го опитаме. Има едно нещо, за което не си помислил. От къщата се чува, когато колата напуска гаража. Ако тя излезе в девет часа и Блейкстоун не пристигне до девет и тридесет, да предположим, че Харгис ще има достатъчно време да се зачуди дали е тръгнала. Да предположим, че той отиде да види дали тя няма неприятности със запалването на двигателя?

– Сега използваш добре главата си – казах аз. – Точно това е въпросът, който исках да повдигнеш. Наистина, можем да се подхлъзнем на нещо като това – изгасих си цигарата и запалих друга. – Щом я ударя, ще я сложа в колата и ще я закарам до горния край на пътя, до скалата. Ще се скрия отстрани на пътя в дърветата и ще чакам Блейкстоун да мине. Щом той премине, ще тръгна към първия опасен завой...

– Не, чакай, Чад, така не върви! Той може да забележи, че мантинетата не е разрушена. А ти се опитваш да го накараш да вярва, че тя вече е имала произшествие.

– Да – потърках главата си отзад и се намръщих. – По дяволите! Това е нещо, което съм пропуснал! Ще трябва да съкратим времето, Ив! Ще трябва да докараме Блейкстоун тук по-рано. Сега слушай: ето по какъв начин ще го свършим. Щом видя да се задават светлините му, ще взема Вестъл в мен на шофьорското място и ще поставя ръцете й на волана. Ще карам надолу срещу него, като се прикривам зад нея. Ще се движа бързо, а и той, както знам, кара бързо. Вероятно ще познае „Ролса“ и може да зърне за миг Вестъл, но няма да види мен. Аз ще се свия добре зад нея. Когато чуе за произшествието, ще сметне, че е станало секунди след като са се разминали.

– Цялото това съгласуване по време ще бъде трудно, Чад. Ако той дойде рано...

– Той никога не подранява, обикновено закъснява. Но аз ще държа

да дойде навреме, когато го покана.

– А ако го извършиш на половината път, Чад, как ще се върнеш навреме? Не можеш да вървиш три мили. Много е далече...

– Права си. Следобеда ще вземеш колата си и ще я скриеш в гората. Остави я там, за да я използвам, когато свърша.

– Ще го направя.

Погледнах часовника си. Беше близо четири часът.

– Помисли за всичко това, Ив. Имаме време. Поработи върху него. Помисли за всички възможни непредвидени спънки. Не можем да си позволим да направим грешка.

– Да... Ще помисля.

– Обади ми се, когато тя излиза вечер. Трябва да бъде по тъмно. Трябва да сме сигурни.

– Ще ти съобщя.

Станах прав.

– Значи започваме?

– Започваме.

– Уплашена ли си?

– Малко.

– Не можем да сгрешим, ако разсъждаваме. Твоята задача е опасна и важна.

– И твоята задача е опасна.

– Не се безпокой за мен. Аз ще се справя добре с моята част – наведох се и я целунах. – Заедно сме в купа, Ив. Това е началото на нашето съдружие.

Ръцете ѝ обхванаха врата ми.

– Да, Чад.

– И ти ще се ожениш за мен?

– Казах ти. Да.

– Знаеш ли... може да е чудно, но теб те желая повече от нейните пари.

– Ще имаш и двете.

Докоснах лицето ѝ леко, прекосих стаята и отключих.

Така планирахме цялата работа. Тогава не ни се струваше хладнокръвно убийство. Ние въобще не мислехме за Вестъл. Тя беше нещо на пътя ни, нещо, което трябваше да се отстрани. Залогът беше твърде висок, за да имаме угризения на съвестта. Угризенията дойдоха по-късно.

* * *

Спах до късно, дълбоко и без сънища.

Докато си взимах душ, дойде ми на ум, че трябваше да се оправя с Вестъл. Ако тя наистина започне да мисли, че съм ѝ изневерил, би могла в пристъп на злоба да промени завещанието си. Само като си помислех за този вариант, ме обхващаше паника. Тя беше тръгнала към стаята си, явно убедена, че съм бил с жена. Трудното в момента беше да я убедя, че е в грешка. Трябваше да ѝ представя фиктивния старши сержант Джим Летър, друг начин да я убедя нямаше. Докато се облека и закуся на балкона си, намерих начин да се справя с положението.

Набрах номера на стаята на Вестъл.

– Какво има?

Гласът ѝ звучеше дрезгаво и рязко.

– Вестъл, тук е Чад. Може ли да поговорим?

– Не! Не желая да имам нищо общо с теб!

– Искам да ти кажа колко ме е срам и да ти направя едно признание.

Надявах се, че тази линия ще изостри любопитството ѝ, и така и стана.

– Какво признание? – попита тя рязко.

– Не мога да го изгърся по телефона. Може ли да дойда в стаята ти?

Направих гласа си да звучи смирено и бях доволен, че не виждаше изражението ми. Беше ми трудно да не избухна в смях, когато тя каза със своя величав маниер: „Много добре. Можеш да дойдеш след половин час.“

Точно в единадесет и тридесет почуках на вратата ѝ.

Тя седеше пред тоалетната си масичка в жълт пеньоар, като се преструваше, че прави косата си.

Застанах неловко пред нея.

– Съжалявам, Вестъл, и се надявам, че ще ми простиш – започнах и се впуснах в една реч, която бях рецитирал след закуската. – Искам да ти кажа истината. Бях с една жена снощи и съм съвсем посрамен от себе си.

Зная, че това беше последното нещо което тя желаше да чуе. От начина, по който лицето ѝ преbledня разбрах какъв унищожителен удар съм ѝ нанесъл. Тя подозираше, че съм бил навън с някоя жена, но това, че аз го признавам, беше истински удар.

– О, Чад!

Тя забрави да се сърди, забрави да ревнува. Всичко за което можеше да мисли сега беше, че може да ме изгуби.

– Съжалявам, Вестъл, но обещавам, че няма да се повтори. Джим и аз се понапихме. Той пожела да отиде в публичен дом и уреди и аз да ида с него.

– Публичен дом?

Видях по лицето ѝ да се появява едно слисано облекчение, каквото знаех, че ще дойде.

– Да. Не зная дали някога ще ми простиш, че съм толкова покварен, но бях пиян...

– О, Чад! Ти ме изплаши! Мислех, че си се влюбил в някоя друга жена. О, Чад!

Тя започна да плаче. Обгърнах я с ръцете си. Ридаеше върху рамото ми, като ме прегръщаше, като притискаше изостреното си грозно лице към моето ровейки с тънките си пръсти в косите ми.

– О, Чад, мили, разбира се, че ти прощавам. Съжалявам, че те подозирах. Ти също трябва да ми простиш.

Всичко се оказа толкова лесно и просто.

ГЛАВА XIII

Четири дни по-късно си седях в кабинета, като преглеждах сутрешния вестник, преди да тръгна за офиса си, когато Ив влезе с пощата.

Лицето ѝ беше безизразно, когато слагаше писмата на бюрото ми пред мен.

Тя потупа купчинката писма с елегантния си пръст, погледна ме многозначително и излезе, затваряйки вратата след себе си.

Взех писмата и ги прерових. Между тях намерих едно листче на което беше напечатано: „Тя току-що си уреди среща с мисис Хенеси. Петък, 28, девет и тридесет вечерта, за да се срещне със Стовенски, цигуларя.“ Сърцето ми подскочи.

Мисис Хенеси беше най-добрата ѝ приятелка. Една тлъста кокошка, която никога не спираше да говори и която никога не успяваше да каже нещо, което заслужава внимание да се чуе. Дори Вестъл я правеше на пух и прах, когато не беше с нея, но не я пускаше, понеже мисис Хенеси знаеше всички местни клюки – примамка на която Вестъл не можеше да устои.

Вестъл плачеше за Стовенски през цялата изминала седмица. По моите разбирания, той беше още един дългокос измамник, но беше успял да завладее слуха на Литъл Идън чрез серия концерти и сега правеше обиколката си на обществото. Изглеждаше, че мисис Хенеси беше го грабнала, преди Вестъл да може да забие ноктите си в него.

Имах сега цели три дни!

Само за момент усетих студена тръпка да полазва нагоре по гръбнака ми. Докато идеята си оставаше само идея, аз я бях приел без никакви угризение на съвестта. Сега, като разбрах, че трябва да я превърна в действителност, за пръв път започнах да чувствам страх.

Една случайна грешка и бях свършен.

С бележката на Ив си запалих цигара, а пепелта разтрих на прах. След това поставих останалата поща в джоба си и слязох по стъпалата към мястото, където стоеше колата ми.

Ив мина покрай мене на път за оранжерията.

– Четвъртък, в два часа, в колибата на плажа – прошепнах съвсем тихо, когато се разминавахме.

Кимна леко за да ми каже, че е чула и разбрала. Трудностите бяха големи.

Не можеше да става и дума за нощни репетиции. Аз отново спях с Вестъл.

Трябваше да усъвършенстваме плана си след обяд и в част от вечерта на свободния ден на Ив.

В офиса си започнах да диктувам на микрофона известен брой писма, които си бях написал на чернова. След всяко писмо пишех времето, показано от индикатора на магнетофона, като съпоставях номерацията с времето, така че Ив да знае точно, кога идват моите важни думи към Блейкстоун.

Страхувах се да прослушам лентата, за да не би случайно мис Пудчайлд да ме изненада. Но мислех, че резултатът ще бъде този, който желях.

Имах чувството на припряност. Работехме при затруднения и рисковете бяха големи, но това не ме спираше.

Вече се бях впуснал в този план и нямаше да се върна назад.

Вестъл ми беше казала, че мисис Хенеси я поканила у дома си за среща със Стовенски. Но аз ѝ казах, че Блейкстоун ще дойде у дома да пийнем по едно и да разискваме бизнес. Не мисля, че тя очакваше да отида с нея. След като се увери, че няма да изляза с никоя жена беше доволна от оставането ми у дома.

Отидох в офиса си в четвъртък сутринта и преди излизане за обяд, се обадох на Блейкстоун.

– Ще дойдеш ли в Клифсайд утре вечер, Брайън? Искам да говоря с теб по делови въпроси и мисля, че ще искаш да видиш къщата.

– Ще бъда там.

– Искам да изненадам Вестъл, затова не идвай рано. Ако тя разбере, че ти и аз мътим нещо, ще се върти наоколо докато ѝ кажа, за какво се касае. Бъди в къщи точно в девет и петнадесет.

– О'кей!

Затворих и звъннах на мис Пудчайлд.

– Няма да се върна след обяда – ѝ казах. – Иска ми се да поиграя малко голф.

В Литъл Идън имаше шест игрища за голф и аз се чувствах твърде безопасно, като казах, че ще прекараме следобеда в игра на голф. Ако Вестъл се обади и иска да знае къде съм, едва ли ще започне да проверява всичките шест.

След обяда отидох долу на плажа.

Бараката на Вестъл беше уединена. На три мили наоколо нямаше други постройки. Сега тя ходеше много рядко там, като предпочиташе

да плува в басейна, в имението. Имаше много укрития около бараката, където можех да скрия моята кола.

Отключих вратата и отворих прозорците.

Пет минути по-късно пристигна и Ив. Наблюдавах я като паркира колата си извън зрителното поле, а след това премина по пясъка до бараката.

Магнетофона бях поставил на масата, точно както е и сега. Странно е наистина, но няхах никакво желание да я прегърна, когато влезе в бараката.

Погледнахме се. Очите ѝ блестяха зад очилата и лицето ѝ беше бледо.

– По-добре да пристъпим към работа, Ив. Нямаме много време.

Тя постави на масата една дълга шина, направена от тел.

– Не зная дали това ще отговаря на дължината на ръката ти. Направих го през нощта.

– Добро момиче. Аз няхах възможност да опитам сам.

Извадих самото си и нагласих шината в един от ръкавите. С малко избиване я наместих вътре. Поставих я върху страничната облегалка на един от столовете в бараката.

Двамата минахме зад гърба на бараката, за да видим ефекта. Изглеждаше точно така, както го бях предвидил: ръка на мъж, спокойно и естествено отпусната на стола.

– Това е то – казах аз. – Ако към това фиксираме парченце тел с малка бримка за захващане с ръкава, то ще държи запалена цигара извън полезрението на свидетелите. Те ще виждат дима над стола и илюзията ще бъде пълна.

– Издиктува ли писмата, Чад?

– Ще ги пусна за прослушване. Дай първо да нагласим сценария. Дръпни масата пред стола.

Трябваше да наглася магнетофона, за да получа необходимата сила. След това отидох при Ив до вратата за да чуя целия запис.

Ефектът беше отличен.

Ръката на стола, пушекът от цигарата носещ се към тавана и говорещият глас, създаваха убедително впечатление, че в бараката има трето лице.

Към половината на лентата гласът ми внезапно спря да диктува. Настъпи кратка пауза, след това с леко повишен тон моят глас каза: „Съжалявам, че те задържам и че чакаш, Райън. Към края съм.“

Спогледахме се. Ив беше бяла и трепереше. Сложи ръката си на

моето рамо. Опитах да се усмихна насила, но усмивката не излезе. Стояхме един до друг и слушахме така до края на лентата.

– Добре е – Казах аз, като отивах към магнетофона да го изключа. – Не може да се сбърка, Ив, докато действаш правилно. Ще го репетираме докато го научиш наизуст. – Извадих от джоба си копията на всички писма, които бях издиктувал. – Ще трябва да си в състояние да прецениш точно кога идват тези думи към Блейкстоун. Това е ключът на цялата обстановка. Ако тук сбъркаш, провалени сме.

Хванахме се на работа.

След няколко часа тя знаеше записа наизуст.

– Добре, дай сега да направим една репетиция – казах аз. – Този стол е вратата на кабинета. Ти ще се занимаваш с магнетофона. Аз ще съм Харгис.

Репетирахме и репетирахме и репетирахме.

Чак след смрачаване бях удовлетворен.

Планът ми действаше. В това нямаше съмнение. Бях сигурен, че при правилно осветление и съответната постановка и двамата, Харгис и Блейкстоун, ще бъдат готови да се закълнат, че аз не съм напуснал кабинета.

Единственото слабо място беше у Ив. Ако тя загуби самообладание, бяхме загубени. Развълнува ли се или сбърка времето на своята реплика, или чрез поведението си направи Харгис и Блейкстоун да се усъмнят, тогава цялото алиби се разпада.

Хванах я и е задържах притисната до мен.

– Мислиш ли, че имаш нерви да издържиш всичко това Ив?

Тя се облегна на мен. Изглеждаше бледа и изтощена.

– Да.

– Животът и на двама ни е в твоите ръце. Разбираш ли го?

Тя кимна и аз можах да почувствам, че започва да трепери.

– Искаш ли още да продължим. Има време за оттегляне. Утре е още твърде далеч от нас.

– Не. Ще го свършим.

– О'кей. Аз трябва да се връщам. Тя играе бридж, но искам да се прибера преди нея. Искаш ли да прегледаш всичко?

– Не сега. Аз... аз не искам да остана сама тук, Чад. Ще го направя в моята стая. Не желая да бъда сама тук.

– О'кей. Хайде да се махаме.

* * *

На следния ден, петък, двадесет и осми септември, се върнах от офиса си малко след пет часа. Вестъл беше някъде навън. Имах време да скрия в чекмеджето на бюрото си един работен комбинезон, който бях взел от гаража. Смяната на колелото можеше да се окаже мръсна работа, а аз трябваше да бъда в изряден вид, когато пристигне Блейкстоун.

След това отидох в стаята си и телефонирах на Ив.

– Да?

– Върнах се. Къде е тя?

– Отиде да гледа някакъв филм. Ще се върне в шест часа.

– Ще дойда в твоята стая.

– Моля те, недей.

– Трябва да дойда.

Прекъснах разговора, отидох до моята врата и се уверих, че коридорът е пуст. Излязох бързо, притичах до стаята на Ив и се вмъкнах вътре.

Ив седеше на леглото, магнетофонът беше на нощното шкафче.

Изглеждаше бледа и уплашена.

– За Бога! Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

– Ще се оправя.

– Ще трябва – казах грубо. – Няма да предприема нищо, ако има някакво съмнение. Ив, не разбираш ли, че всичко зависи от твоето самообладание?

Тя кимна.

– Зная. Не се тревожи. Когато дойде времето, ще бъда на линия. Сигурна съм. Гарантирам за себе си.

Запалих цигара и започнах да крача из стаята неспокойно.

– Колата ти долу ли е?

– Взех я веднага след обяда. Намира се на около десет метра зад надписа „карай бавно“, зад големия храсталак.

– Чудесно. – Отидох до прозореца и се вгледах в бързо движещите се облаци. – Май ще вали, Ив!

– Да.

– Дано да не вали. Би било лошо, ако вали когато сменям колелото.

Тя потрепери леко.

– Ще го направим ли ако вали?

– Ще го направя дори да има земетресение.

– А какво ще кажеш за отпечатъците от стъпки, Чад?

– Пътят е много твърд. Теренът е скалист. Не трябва да се безпокоиш за следи – внезапно се сетих за Джо. Имах толкова много неща да

върша, че ми бе излязъл от ума. – Забравихме Джо, Ив.

– Погрижила съм се за него – от върна Ив, без да ме погледне. –

Сложих от онова нещо в чая му.

– Господи, бях започнал да мисля, че губиш контрол върху себе си.

Отидох при нея и обвих ръце около талията ѝ.

– Кога ще подейства?

Тя ме бутна назад.

– Не ме докосвай, Чад. Не ми е приятно.

– Добре, добре – казах нетърпеливо. – Кога ще подейства?

– Всеки момент.

Погледнах часовника си. Наближаваше шест.

– Вземи магнетофона от кабинета ми. Подредил съм сценария. Аз ще отида в градината и ще я чакам. Остават ни още три часа и половина и... и двамата ще бъдем свободни, Ив.

– Да.

Тя не ме погледна.

– Ще слеза долу.

Изпитвах огромно желание да я прегърна, да я успокоя, но напрегнатото ѝ изражение ме спря.

– Ще го направим ли, Ив?

– Не ми ли вярваш?

– Разбира се, че ти вярвам. Искам само да ти кажа, че още имаме време да се откажем. Скоро вече ще бъде късно.

– Искаш ли да се оттеглиш?

Мечтаех да сложа ръце на всички тия пара. Мечтаех за женитба с Ив.

– Не.

– Нито пък аз.

– Ще слеза долу.

Вестъл дойде с колата си до гаража няколко минути след шест. Обичаше да кара „Ролса“ и оставаше Джо да се занимава с колата, когато отиваше да пазарува.

Вървяхме един до друг до стъпалата, водещи към терасата. Тежки черни облаци бяха надвиснали над главите ни. Не можех да повярвам, че след три часа ще я убия. Просто ми се виждаше невъзможно.

Тя бърбореше, гледайки нагоре към мен с широка усмивка на тясното си птиче лице, а в очите ѝ блестеше любовта, която питаеше към мен.

– Изглеждаш уморен, мили. Мисля, че трябва да заминем, за да си

починеш.

– Добре съм – отвърнах рязко. – Няма защо да се безпокоиш за мен. Не искам да заминаваме точно сега.

– Хайде да поговорим по този въпрос. Ще дойдеш ли да поседнеш с мен, докато се преобличам?

– Трябва да свърша малко работа. Ще дойда след малко. Има някои документи, които искам Блейкстоун да види.

Тя се нацупи.

– Работиш твърде много, Чад, мили.

На най-горното стъпало тя плъзна кокалестите си ръце около врата ми и ме целуна. Почувствах стомаха ми да се обръща, но някак успях да овладеем изражението си да не ме издаде.

Влязох в кабинета си и затворих вратата. Ив беше поставила магнитофона на бюрото. Столът беше в правилно положение – с гръб към вратата. Лампата върху масата и лампата която беше върху бюрото бяха запалени. Осветлението беше слабо, успокояващо и прикриващо.

Отидох до прозореца, бутнах завесите настрани и погледнах надолу, към каменистата пътека. Дори и да завали, няма да останат издайнически отпечатъци от кратката ми.

Върнах се към стола, отключих горното чекмедже и проверих за работния комбинезон и ръкавиците. Под тях имаше една кесия от чувален плат пълна с пясък. Извадих я и я претеглих на ръката си.

Внезапно ми се повдигна, като я размахвах насам и натам, и с една слаба гримаса бързо я пуснах обратно в чекмеджето. Завъртях ключа.

Всичко беше готово.

Сега трябваше да чакам до девет часа.

Както си стоях и зяпах магнетофона, чух внезапен напор от дъжд срещу прозорците.

Чу се почукване на вратата. Харгис влезе.

– Извинете ме, сър, Джо е зле. Мисля, че мисис Уинтърс искаше колата тази вечер.

– Какво му има?

– Оплаква се от главоболие, сър, и повръща.

– Вероятно е ял нещо, което не му е понесло. Ще кажа на мисис Уинтърс, когато слезе.

– Да, сър.

Той излезе и затвори вратата след себе си.

Стоях на едно място, като бършех потните си ръце и слушах бързите, силни удари на сърцето си.

ГЛАВА XIV

Преди вечеря изпих три двойни уискита. Имах нужда от тях. Усещах студ и нервите ми бяха така опънати, че се страхувах Вестъл да не забележи.

Вечерята ми се стори безкрайна. Трябваше да ям насила. Когато най-сетне се преместихме в салона за кафе, Вестъл отиде до прозореца и дръпна завесите настрана. Впери поглед в тъмната, дъждовна нощ.

– Времето е много противно – каза тя с досада. – Не сме имали такъв дъжд от седмици. Случва се точно тогава, когато ще излизам.

– Отвътре винаги изглежда по-лошо, отколкото е в действителност – отговорих ѝ, седейки пред малкия огън от пънове, които Харгис беше запалил, за да изгони студа от голямата стая. – Вероятно ще спре след малко.

– Господи, вали като из ведро. Не мисля да излизам ако продължи така.

Макар, че очаквах да го каже, сърцето ми прескочи един удар. Харгис наливаше кафе. Стана ми ясно колко важни бяха бъдещите му показания във връзка с това дали съм подтиквал Вестъл да излезе.

– Не те упреквам – казах небрежно. – Тази вечер има хубава телевизионна програма. Защо не се обадиш на мисис Хенеси да ѝ кажеш, че няма да ходиш?

Вестъл се приближи към огъня. Взе чашата с кафе, която ѝ предложи Харгис, и седна до мен.

– Много е уморително. Толкова исках да се срещна със Стовенски. Не обичам да карам по дъжд. – Тя погледна към Харгис. – Виж дали Джо не се чувства по-добре.

Когато той излезе, тя продължи:

– Каква е ползата да имаш шофьор, ако той се разболява, когато ми трябва?

Засмях се насила.

– За пръв път му е, нали? Всеки може да се разболее някой път. Сега ще ми кажеш, че не можеш да караш в дъжда. За какво се безпокоиш?

Тя ме погледна остро.

– Има ли нещо, Чад? През цялата вечер се държиш странно.

Усетих, че нервите ми потрепнаха.

– Да? О, глупости. Какво имаш предвид?

– Много съм чувствителна към настроенията. Ти си напрегнат тази вечер. Защо, Чад?

Започнах да казвам, че има грешка, когато Харгис се върна.

– Съжалявам, госпожо, но Джо си легна. Явно още е неразположен.

– Тогава по-добре би било да не отиваш – казах, като пресякох нетърпеливото ѝ възклицание. – Този приятел, цигуларят, ще има много почитатели да висят около него. Не вярвам, че ще му липсваш.

Това изглежда беше най-правилното, което можех да кажа, тъй като Вестъл веднага изтърва нервите си.

– Той ме очаква – остро каза тя. – Твърде сигурна съм, че нямаше да приеме поканата на Шарлот, ако аз нямаше да отида. Трябва да отида.

– Добре, твоя воля – казах ѝ когато Харгис напусна стаята. – В колата няма да се измокриш и, ако ще отиваш, по-добре се приготвай. Ча-сът е близо девет.

Тя отиде пак до прозореца.

– Чад, скъпи, няма ли да бъдеш така сладък, че да дойдеш с мен?

– Съжалявам, но Райън Блейкстоун ще бъде тук след половин час.

– Добре, по-добре ще бъде да се приготвям. – Тя дойде при мене и хвана реверите на якето ми, като ми се усмихваше. – Сигурен ли си, че не се тревожиш за нещо, скъпи?

– Суетиш се твърде много – ѝ казах, хванах я и залепих устата си върху нейната.

Останахме така за две или три ужасни секунди. Дръпнах се от нея, а тя хвана ръцете ми.

– Ще бъдем заедно по-късно – казах ѝ, като се обърнах така, че да не може да види ужаса върху лицето ми. – Върви сега, аз ще имам Блейкстоун на главата си до единадесет часа.

Настъпи дълга, неловка пауза, след това тя каза:

– Тогава тази нощ, Чад.

След като излезе от стаята, отидох до шишето с уиски и си налях една голяма доза. Ръцете ми трепереха, докато изпразвах чашата.

Около минута преди девет тя влезе. Имаше на гърба си бял дъждобран, малка черна шапка и опъваше на ръцете си дълги черни ръкавици.

– Ела с мен до гаража, Чад.

– Ако ме извиниш, Вестъл, няма да дойда. Имам някои писма, които трябва да издиктувам, преди да дойде Блейкстоун.

Тя вдигна безпомощно ръце.

– Страхувам се, че понякога съм ти досадна – погледна ме тя, а

очите ѝ бяха нещастни. – Тогава довиждане.

– Приятно прекарване.

Щом го казах, осъзнах ужаса на тези думи и се обърнах бързо, така че да не може да види внезапната промяна на изражението ми.

– Мисля, че ще ми бъде забавно. Ще се върна около дванайсет и половина.

Чух я като прекосява стаята и влиза в хола.

– Вали ли още, Харгис? – чух я да пита.

– Не изглежда много зле, мисис. Ще можете ли сама?

– О, да. Няма да закъснея много.

Когато предната врата се затвори зад нея, Ив влезе в кабинета. Погледнахме се.

Тя беше бледа, но в очите ѝ имаше едно изражение, което не бях виждал никога до сега. Вече не изглеждаше уплашена.

– Донесох ти една шапка – ми прошепна тя. – Косата ти не трябва да се намокри.

– Добро момиче!

Снех си сакото и го захвърлих на стола.

– Остава на тебе сега.

– Всичко е наред.

Извадих комбинезона от чекмеджето на бюрото и го облякох. Ив ми подаде ръкавиците и шапката.

– Побързай!

– Погрижи се за тук, Ив.

– Всичко ще оправя.

Като я гледах, чувствах, че ще се оправя. Тя се беше преобразила и нервите ѝ изглеждаха успокоени.

Отново бръкнах в чекмеджето и извадих пясъчната торба.

Ив се отдръпна. Не я погледнах. Държах торбата долу, до себе си.

– Трябва да бързаш. – Сега в гласа ѝ имаше леко треперене. Пясъчната торба беше оживила обстановката.

– Ще се върна до половин час. Дръж си нервите, Ив. Всичко ще се оправя.

Отидох до прозореца, отворих го и си преметнах единия крак.

Погледнах назад към нея.

Тя стоеше до бюрото и ме наблюдаваше.

– Късмет!

Тя кимна. Видях устните ѝ да се движат, но думи не излязоха. Спуснах се на каменната пътека. Миг след това прозорецът над мен се

затвори.

Сега не валеше толкова силно, но имаше остър вятър. С бързи крачки тръгнах към гаражите.

Вестъл имаше да върви повече от мен. Тя следваше покрития път и можеше да отиде от къщата до гаражите, без да се намокри.

Аз трябваше да прекося поляната.

Беше тъмно, почти като в рог. Не се страхувах, че някой може да ме види от къщата.

Като си наведох главата, бегом преминах през поляната, усещайки дъжда срещу лицето ми.

Гаражът беше в тъмнина. Гаражните врати се контролираха от фотоелектрическа клетка. Щом някои се появеше на няколко метра от тях и прекъснеше лъча, светлините се запалваха и вратите се отваряха.

Заех позиция близо до вратите, в едно сенчесто място. Навесът от къщата беше слабо осветен и след като чаках около минута, зърнах белия дъждобран на Вестъл в далечината.

Сърцето ми биеше лудо, а устата ми беше суха като пясък. Стиснах торбата и зачаках.

Тя дойде близо по покритата пътека. Сега беше на петнадесет метра от мен. Тананикаше си тихо, но когато мина близо до мен видях, че изражението ѝ беше неспокойно и умислено.

Пресече лъча, светлините на гаража се запалиха и вратите се плъзнаха и отвориха. Придвижих се напред, като си задържах дишането. Обувките ми от пореста гума не издаваха никакъв шум по асфалта.

Тя тъкмо отваряше вратата на колата, когато стигнах до нея. Инстинктът ѝ вероятно я предупреди. Спря тананикането и главата ѝ започна бавно да се завърта. Внезапен ужас я обхвана. Видях я как се вдърви, когато замахнах с торбата пясък. Ударих я с всички сили отгоре по главата. Елегантната черна шапка не беше пригодена за защита на черепа под нея. Падна на колене и ръцете ѝ, конвулсивно свити, се плъзнаха надолу по блестящото лаково покритие на вратата на колата.

Изпуснах въздуха от дробовете си със свистене между стиснатите си зъби. Разкрячих се удобно и стоварих пясъчната торба отново върху главата ѝ с цялата сила на която бях способен.

Главата ѝ подскочи настрани и клюмна надолу. Пуснах торбата и хванах трупа, преди да се просне на асфалта. Беше като парцалена кукла в ръцете ми. Отворих вратата на колата като придържах трупа до себе си. След това я повдигнах и я бутнах на седалката под волана. Сложих я облегната на вратата.

Вдигнах бързо пясъчната торба, наместих се под волана и тогава се сетих, че нямам ключа да запала.

Потях се и ръцете ми трепереха.

Ключът трябваше да е в чантата ѝ. Потърсих я но не можах да я намеря. Опитах се да си спомня дали носеше чанта, когато дойде да се сбогува. Бях в много голяма паника и не можех да мисля трезво.

Времето течеше. Часовникът на таблото показваша девет и седем минути. Ругаейки излязох от колата и огледах пода на гаража. Намерих чантата под колата. Грабнах я и се върнах. Претършувах и бързо намерих ключа.

Погледнах я докато стартирах двигателя.

Тя лежеше отпуснато облегната на вратата с изметната назад глава, със затворени очи и полуотворена уста. Дишаше слабо и тежко. Изпод смачканата черна шапка течеше струйка кръв като линия от червен молив.

Подкарах колата към шосето, след което увеличавайки скоростта се понесох по дългия, шибан от дъжда път.

Отне ми около три минути за да стигна върха на скалата.

Вън от прикритието на дърветата, вятърът беше много по-силен отколкото бях очаквал. Дъждът плющеше срещу предното и страничните стъкла. Трудно виждах пътя. Оставих чистачките да се движат, изгасих светлините и спрях на първия завой на върха.

Мислех, че съм пресметнал времето точно. На около миля надолу по виещия се път видях приближаващите се светлини на кола.

Блейкстоун се изкачваше!

Хванах Вестъл и я дръпнах върху скута си. Тя се килна върху волана, но аз я изправих, стиснах безжизнените ѝ ръце в моите и ги сложих на волана. Главата ѝ се отпусна назад и бузата ѝ се опря в моята. Смъкнах се по-надолу в седалката, включих на скорост и потеглих, като пуснах дългите светлини, докато вземах завоя.

Колата на Блейкстоун се приближаваше бързо и аз увеличих скоростта. Не беше лесно да шофирам, тъй като Вестъл отнемаше почти цялата ми видимост и трябваше да се държа възможно най-близо до външната страна на пътя.

Помислих си, че би било твърде смешно, ако сметката ми излезеше погрешна и паднех от скалата преди да успее да скоча от колата.

Блейкстоун беше видял светлините ми, защото превключи на къси. Когато се присягах към ключа за моите светлини, Вестъл внезапно се раздвижи.

Толкова се стреснах, че едва не изскочих от шосето. Тя издаде един дълъг и вледеняващ кръвта ми стон. Усетих как гумите преминаха на тревата. Видях белосаната мантиanela, която предпазваше от падане в тристаметровата пропаст. Минах на косъм от нея.

Върнах колата обратно на платното. Грабнах врата на Вестъл и тръснах лицето ѝ в ръба на таблото. Воланът я подпря в гръдния кош и отне от силата на удара ми, но челото ѝ влезе в контакт с ръба на таблото с такава сила, че тялото ѝ се размекна отново върху моето.

Едва успях да я пооправя, когато колата на Блейкстоун отмина. Беше намалил скоростта, но когато го доближих съвсем натиснах силно газта и профучах край него с повече от осемдесет километра в час.

Той натисна клаксона за поздрав, но ръцете ми бяха достатъчно на товарени, за да му отговоря. Трябваше да натисна с всички сили спирачките, когато стигнах завоя. При тази скорост, при която се движех едва ли щях да успея да го взема.

Зад завоя спрях, бутнах още веднъж Вестъл към другата врата, излязох от колата и се затичах към пътя нагоре, докато се върнах до завоя.

Стоях на дъжда и вятъра и гледах задните светлини на Блейкстоун, вече замъглени, да изчезват към къщата.

Щеше да му отнеме съвсем малко време да влезе в къщата. Не можех да го задържа повече от двадесет минути. Значи имах около двадесет и пет минути да сменя колелото, да изпратя колата в пропастта, да намеря колата на Ив, да се върна в къщата, да вляза през прозореца, да съблека комбинезона си и да се явя пред Блейкстоун така, сякаш съм прекарал вечерта пред бюрото си.

Внезапно се изплаших от предстоящото. Бях луд, че се хванах на такъв глупав план. Най-вероятно нямаше да мога да свърша всичко това за толкова кратко време. Ако закъснеех, дали нервите на Ив нямаше да рухнат? Блейкстоун сигурно ще започне да подозира, щом научи за смъртта на Вестъл.

Потях се. Дъждът се лееше върху мен, почти давейки ме. Завърнах се до колата.

Отворих багажника и измъкнах резервната гума. Пръстите ми опипаха покрай ръба на джантата, като търсеха назъбената дупка на външната гума. Мина ми през ум, че Джо може да открил спукването и да е сменил гумата. Псувах се, че не съм помислил по-рано за тази възможност.

Пръстите ми опипаха дупката и аз си поех въздух с облекчение.

Извадих ключа за колелата и една отверка от кутията с

инструменти и се заех да сменя колелото. Беше адска работа.

Не смеех да извадя светлинка и трябваше да работя, повече или по-малко, чрез опипване. Ако нямаше дъжд и вятър, щеше да е просто, но колелото стана хлъзгаво, окалях си ръцете, всяка капка сякаш се съпротивляваше на усилията ми да я развия и моята нарастваща паника ме направи непохватен.

Най-накрая извадих колелото, изтъркалях до задницата на колата и го бутнах в багажника.

Спрях се за си погледна часовника. Беше ми отнело седем минути да извадя колелото, по-бързо отколкото си бях представял, и това ме насърчи да действам по следващата задача.

Поставянето на другото колело беше по-трудно. Не можех да намеря дупките на колелото, които съответстваха на болтовете. Псувах, ругаех и се борех, като губех скъпоценно време. Когато най-накрая колелото се намести разбрах, че при усилията съм преобърнал капака, в които бях поставил гайките. Намерих пет от тях, а шестата беше изчезнала. Не смеех да губя повече време за търсенето ѝ. Стегнах петте гайки, натиснах капака върху джантата и пак погледнах часовника си.

Бяха ми останали още десет минути да се отърва от колата и да се върна в къщата.

Отворих вратата на колата и влязох. Ръцете ми потърсиха копчето на стартера. Вместо да го натисна, тялото ми се вцепени.

Съседната седалка беше празна!

Вестъл беше изчезнала!

ГЛАВА XV

Вятърът ревеше от долината и се блъскаше срещу вратите на колата, а дъждът прииждаше на непостоянни вълни, като ту замираше, ту се усиляше, когато вятърът гонеше облаците пред себе си.

Седях безмълвно, загледан в празната седалка, а сърцето ми шеше да се пръсне. Къде беше Вестъл? Вероятно е дошла в съзнание докато сменях колелото.

Излязох от колата и загледах отчаяно нагоре и надолу по пътя.

Дъждовната пелена ми падаше пред очите, а и беше твърде тъмно, за да видя повече от пет метра напред и назад. Псувайки, бързо се вмъкнах в колата и щракнах дългите светлини.

Мощните снопове светлина хванаха Вестъл на фона на черната, мокра стена на стръмната скала.

Тя се отдалечаваше бавно от колата, насочвайки се към долината с нестабилна походка, с ръце протегнати напред като сляпа жена, която опипва непознатата стая.

Беше на около сто метра от колата и за един момент останах вцепенен, наблюдавайки я през плющяното от дъжда стъкло. Зъбите ми тракаха. Чувствах се достатъчно зле за да се откажа от всичко. Трябваше да хукна подире ѝ, а времето изтичаше безвъзвратно.

Започнах да бягам надолу по стръмното. Светлините от колата пращаха дълги, черни сенки пред мен.

Вестъл видя препускащата ми сянка и се спря, обърната с лице срещу мен.

Приближих се до нея. Дишането ми свиреше през стиснатите зъби. Чувствах, че ще полудея.

– Чад! О, Чад! Толкова се радвам, че дойде – изохка тя и се закла-тушка към мен. – Случи ми се злополука. Много ме боли главата.

Тя се вмъкна между ръцете ми, преди да съм в състояние да я изблъскам назад. Облегна се на мен като обви ръце около врата ми.

– Не зная какво се случи. Бях ударена по главата.

Хванах я и със сила откъснах ръцете ѝ от шията си.

– Причиняваш ми болка, Чад! – изкрещя тя. – Чад, какво ти става? Какво се е случило?

С ужас си припомних една картина от моето детство. Кучето на баща ми побесня през един горещ летен ден и ме ухапа по ръката. Баща

ми го застреля. Той обичаше кучето и не искаше да го убие. Просто лошо се прицели. Улучи го в корема и му пречупи гръбнака. Наблюдавах от прозореца на спалнята си. Видях когато кучето падна и задните му крака се парализираха. Тялото му се заподмята в прахта. Беше ужасна гледка. Баща ми се опита да го простреля в главата. Стреля три пъти, преди да го улучи и все пак не го уби веднага. Минаха пет, шест кошмарни минути, преди то да спре да се гърчи и да потръпва. Споменът за смъртта му преследваше сънищата ми години наред.

Сега ми се струваше, че трябва насила да изиграя отново онази далечна сцена. Само че този път не баща ми, а аз бях главно действащо лице и то в опит да убия човек.

Мозъкът ми се стараеше с всички сили да насили ръцете ми да се вдигнат и да я хванат за гърлото. Знаех, че не трябва да я намерят удущена. Трябваше да я открият потрошена като стъкло от едно тристаметрово падане в пропастта.

– Чад! Какво има? Защо не ми говориш?

– Добре, добре – казах но думите ми не ставаха на звук. Само устните ми се движеха, като гледах надолу към нея и трескаво се чудех как да я убия.

Бях леко обърнат и стоях в най-силната светлина на фаровете, а тя ме гледаше. Сигурно беше прозряла в израза на лицето ми, че бях на път да я убия, защото изведнъж издаде един див писък, завъртя се и започна да бяга отчаяно към колата.

Няколко мига не бях в състояние да се помръдна. Стоях и я наблюдавах. Усещах ударите на сърцето си в устата, дишането ми представляваше дълбоки, спазматични тласъци.

Тръгнах след нея. Не можех да бягам. Сякаш някой беше обезкостил краката ми. Движех се след нея с бавни, хаотични крачки.

Тя погледна назад през рамо и ме видя да се приближавам. Чух пискливия ѝ плач от ужас. Опита се да ускори ход. Спъна се в един камък, глезенът ѝ се усуква и тя падна на длани и колена.

Остана коленичила по средата на пътя, в ослепителното светлинно петно от фаровете, с обърнато към мен лице, оцапано с кръв, посиняло и грозно от ужас.

Когато я наближих съвсем, съзрях случайно един голям камък в тревата. Тръгнах към него, без да забавям ход. Минах покрай камъка и го грабнах в движение.

Тя все още коленичеше и ме наблюдаваше. Устата ѝ висеше отворена. Черната ѝ шапка беше смачкана и прогизнала от дъжда, а

чорапите ѝ – разкъсани.

Приближих се бавно до нея.

– Чад! Умолявам те! Не ме докосвай! – извива през плач тя. – Ще ти дам всичко, което имам! Моля те, не ме удрай!

Хванах дясната ѝ китка. Целият се тресях. Усещах големия ръбат камък като непосилна тежест в ръбата си.

– Чад!!!

Чувам още този вик как звъни в ушите ми, докато седя в тази гореща барака на плажа.

Това беше най-ужасяващия звук, който бях чувал някога. Когато повдигнах камъка нагоре, тя затвори очи. Не направи никакъв опит да се запази със свободната си ръка. Само стоеше на колене, неподвижна, прилична на малко парализирано зайче, очакващо смъртта.

Стоварих камъка върху темето ѝ.

Почувствах сътресението от удара нагоре по ръката чак до рамото си. Отстъпих назад и пак се разтресох.

Тя лежеше на пътя така, както кучето бе лежало в краката на баща ми, потреперващо и гърчещо се в агония. Разбрах, че тя умира.

Нямах сили да вдигна тази потреперваща парцалена кукла. Нямах сили даже да се доближа до нея и да я държа до себе си. Хванах я за китката и я затътрих като чувал след себе си към колата.

Отворих вратата и я сгънах на две вътре. Като докосвах тялото ѝ, усещах спазмите на мускулите ѝ, потреперващи под пръстите ми.

Блъснах вратата на колата и стоях няколко секунди отвън, борейки се с чувството на гадене. Бях го свършил, край. Сега обаче моят живот беше в опасност.

Сетих се за камъка. Изтичах назад, вдигнах го и го запратих далеч в тъмнината на долината. Върнах се до колата наведох се вътре и запалих двигателя. Бутах, хванат за отворената врата, докато тръгна сама надолу по склона, като завъртях волана така, че да се насочи към бялата мантиanela, която предпазваше пътуващите от тристаметровата пропаст. Колата се задвижваше все по-бързо. Стоях под дъжда и наблюдавах.

Мощните фарове осветиха мантинелата. Гумите се качиха на тревния ръб, лъскавият радиатор удари оградата. Чу се силен звук на удар на метал с метал. Колата се надвеси за миг над пропастта и като в забавен кадър премина ръба на скалата.

Стоях и слушах ударите от падащите откъртени скали. Чувах трясъците на блъскащата се в тях кола, която продължаваше да пада надолу. Затичах се до зеещата дупка в оградата и погледнах надолу.

Колата беше паднала около седемдесет метра под мен и сега лежеше върху грамадна обла канара. Докато гледах към нея, внезапно трепна едно езиче на пламък изпод капака на двигателя. Само след миг колата представляваше разпалена, бушуваща пещ.

* * *

Когато прехвърлях крака си през прозореца, чух собствения си глас да казва:

– Имайки предвид нашият телефонен разговор и вашето писмо с днешна дата, потвърждавам плановете, които съставихме и очаквам да чуя вашето мнение за бъдещите планове и за развитието на дискутираната собственост в Идън Енд...

Това беше най-насърчителния звук, който бях чувал някога.

Ив стоеше до бюрото и ме гледаше. Очите ѝ бяха неестествено уголемени. Лентата на магнетофона се движеше спокойно и равномерно и гласът, който щеше да установи моето алиби, продължаваше да говори.

Прекрачих в стаята. Комбинезонът, който носех, беше напоен с вода и кал. По обувките ми се стичаше кал. Ръцете ми бяха мръсни до лактите. Ив взе кърпа и голяма чиста гъба, която стоеше на бюрото и ми ги хвърли.

– Бързо! Бързо! Чака те повече от половин час. Остават още само две минути от лентата.

Избърсах нервно лицето и ръцете си. Дръпнах ципа и отворих комбинезона.

– Как изглеждам?

Тя кимна с глава успокоително.

– Сложи си самото.

Взех от нея самото си и го навлякох. Избърсах си обувките с гъбата и се сресях. Чувствах краката си толкова халтави, че едва стоях на тях. Тя ми подаде чаша, пълна до половина с доброкачествено уиски.

– Изпий го бързо!

Беше помислила за всичко. Питието опари гърлото ми, но прекрати треперенето на мускулите.

– Избърши лицето си.

Използвах кърпата, поех цигарата, която тя пхна между пръстите ми и се наведе напред, за да ми я запали.

– Всичко наред ли е, Чад?

– Да. Добре ли е всичко при теб?

– Да. Започнах да се тревожа. Ти ужасно закъсня, но тук всичко

стана така, както го беше предсказал.

Почувствах прилив на триумфиращо облекчение да минава през мен.

– Добре, готов съм.

Тя направи вързопче от кърпата, гъбата, комбинезона и шапката ми и ги бутна в дълбокото чекмедже на бюрото.

– Ще изключа това нещо.

Тя натисна стопа на магнетофона. Внезапната тишина, връхлетяла в стаята беше по-страшна и от трясъка на гръмотевица.

Поех си дълбоко въздух, прекосих стаята и отворих вратата. Блейкстоун седеше в едно кресло и прелистваше списание.

– Извинявай, Райън, не смятах да те задържа толкова дълго.

Той се усмихна печално.

– Няма нищо. Толкова ли много работиш у дома си?

– Точно сега ми се струпа много работа. Влез вътре.

Когато Блейкстоун влезе в кабинета, Ив се измъкна покрай нас и мина през гостната в хола.

– Едно питие, Райън?

– Добре, ще пийна още едно. Мис Долън се погрижи за мен вече.

Той седна на един стол до бюрото ми.

– Видях жена ти в „Ролса“, когато се качвах нагоре. Кара дяволски бързо. Уплаши ме.

– Познава пътя дори гърбом.

– Но тя не караше назад – каза Блейкстоун сериозно. – Караше си напред... дяволски бързо! – като видя, че не ми харесва това, което говори, той повдигна леко рамене и продължи. – Хубаво местенце си имате тук.

– Не е лошо, нали? – подадох му чаша уиски и седнах зад бюрото. – Добре, че дойде, Райън.

– Надявам се, че имаш нещо хубаво за мен? Каква е сделката?

– Фирмата за уреди на Байленд. Това говори ли ти нещо?

– Разбира се. Направиха куп пари за някого. Самият аз имам малка част от техните акции.

– Те ще стигнат тавана, Райън. Мислех, че ти и аз...

Телефонът звънна остро и пронизително и ме накара да подскоча.

Мисълта ми се насочи към Вестъл.

– Извини ме. Ще се обадя – казах и вдигнах слушалката.

– Мисис Хенеси е на линията – прошепна гласът на Ив. – Пита за Вестъл. Казах й, че е на път към нея, но тя настоява да говори с теб.

Бях забравил за мисис Хенеси и за пореден път в момента ме обля гореща вълна.

– Добре, свържи ме – опитах се да удържа гласа си спокоен. Чу се изщракване, след това дрезгавият глас на мисис Хенеси забръмча в ухото ми.

– Мистър Уинтърс?

– Да, аз съм. Какво мога да направя за вас?

– Очаквам Вестъл. Мис Долън ми каза, че е тръгнала преди половин час. Не е дошла още тук.

– Ще пристигне до няколко минути – отговорих, като с шестото си чувство усещах, че Блейкстоун слуша и наблюдава напрегнато. – Нощта е лоша. Вероятно кара бавно.

– Шофьорът ѝ не е ли с нея?

– Не, Кара сама.

– Никога не се е бавила повече от двамадесет минути докато дойде. Вече закъснява чувствително.

– Успокоите се. Ще дойде. Струва ми се, че закъсня малко още с тръгването си. Сега съм много зает, мисис Хенеси. Ще трябва да ме извините.

Изглежда, че това беше най-глупавата линия на поведение от моя страна. Исках да успокоя страховете ѝ. Явно най-лошият начин да направя това беше като говоря с небрежен тон. Разбрах грешката си, когато тя ми се сонпа:

– Може да е претърпяла злополука. Тя желаше да бъде тук преди идването на мистър Стовенски. В действителност той е принуден да я чака. Този път по скалите е много опасен. Тревожа се много. Смятам, че трябва да се обадя в полицията.

Сърцето ми се преобърна. Помислих си за напоения комбинезон в чекмеджето, за колата на Ив, мокра, кална, с нагорещен от бързането по стръмния път двигател. Помислих си за възможността да има белези от кръв по пътя, за които досега се надявах, че ще имат достатъчно време да бъдат измити от дъжда. Ако тази дърта кучка докара полицията тук горе, преди да съм готов за нея ще се забърка страшна каша.

– Тревожете се за нищо – отвърнах остро. – Ако не дойде у вас до двамадесет минути, обадете ми се пак.

– А в това време тя може да лежи някъде наранена – раздражението в гласа ѝ го правеше достатъчно писклив, за да го чуе и Блейкстоун. – Никога не бях виждала такова дебелоочие.

– О'кей, о'кей, ще отида да видя дали има неприятности – отвърнах

аз, като се опитвах да не показвам гнева си. – Обадете се тук, ако пристигне преди да съм се върнал. Сигурен съм, че няма за какво да се безпокоите.

Тя започна отново да обяснява колко е опасен този път и колко много се безпокояла, но аз безцеремонно я прекъснах:

– Обадете ми се пак – отсякох и тръснах слушалката.

Блейкстоун ме гледеше изпитателно. Усетих гъделичкаща вадичка пот по лицето ми. Опитах се да овладее изражението си, но разбрах че не ми се удава.

– Тази проклетата, дърта кокошка, мисис Хенеси е започнала да се тревожи за Вестъл. Вестъл имала среща с нея, но все още не била отишла. Мисис Хенеси смята, че е претърпяла злополука. Това е безсмислица, разбира се. Няма да се изненадам, ако Вестъл е променила плановете си и е отишла на някое кино.

Изражението на Блейкстоун ме уплаши. Изглеждаше сериозно разтревожен.

– Това е много опасен път, Чад, а, както ти казах, тя караше бързо.

– За Бога, не започвай и ти. Вестъл познава този път и със затворени очи. Знае много добре колко да рискува – пресегнах се към един лист, на които бях правил някакви пресмятания. – Хайде да се захващаме за работа. Погледни тези числа.

Той пое листа неохотно.

– Наистина ли не мислиш, че трябва да излезем и да видим дали не се е случило нещо лошо, Чад?

– Хващам се на бас, че е отишла на някое кино, къде ще ходим? Навън вали ужасно.

Той се загледа в мен и присви устни.

– Добре, Чад. Тя е твоя жена.

– Престани да се занимаваш с дребни работи! – прекъснах го. – Дай да вършим нещо полезно!

Веднага щом се концентрира върху числата, той забрави да се тревожи за Вестъл. През следващите двадесет минути ние разисквахме различните гледни точки за предстоящата сделка и както обикновено намирах съветите му за правилни.

Тъкмо щях да му наляе още една чаша, когато телефонът иззвъня.

По израза на лицето му разбрах, че мисълта му е отскочила обратно към Вестъл. Той ме изгледа остро.

Вдигнах слушалката.

– Говорей лейтенант Легит. Имате ли новини за мисис Уинтърс?

Облизах пресъхналата си уста. Разбрах, че лицето ми променя цвета си. Обърнах се настрани и се присегнах за цигара, за да не може Блейкстоун да следи изражението ми.

– Не съм чул нищо. Очаквах...

– Намирам се у мисис Хенеси – прекъсна ме Легит. – Жена ви още не се е появила. Закъсняла е четиридесет минути. Веднага тръгвам към вас.

– Няма нужда да правите това. Ще изкарам моята кола...

Но той вече беше прекъснал.

Трябваше да положи страхотни усилия за да запазя гласа си спокоен.

– Съжалявам, Райън – казах, като ставах прав, – но ще трябва да прекъснем работата. Вестъл още не е пристигнала и полицаите идват насам.

Лицето му се стегна.

– Полиция?

– Лейтенант Легит. Изглежда, че и той е бил на срещата. – Запалих цигара. Ръката ми трепереше силно. – Той е близък на Вестъл. Ще взема колата си и ще тръгна надолу по пътя да видя дали не се е случило нещо. Абсолютно съм убеден, че това е фалшива тревога, но, все едно, по-добре да видя.

– Колата ми е навън. Ще дойда с теб.

Прекосихме приемната, и когато отворихме врата на хола, се появи Ив.

– Мисис Хенеси мисли, че мисис Уинтърс може да е претърпяла злополука. Лейтенант Легит е на път за тук. Отивам надолу по пътя да видя дали се е случило нещо.

Лицето на Ив беше безизразно.

– Надявам се да няма нищо лошо. Мисис Уинтърс е стабилен шофьор.

– Все пак отивам.

– Има ли нещо за мен?

– Може ли да подредиш в моя кабинет. Има някои книжа за съответните папки.

Очите ни се срещнаха. Тя знаеше какво имам предвид. Ония вещи в чекмеджето на бюрото трябваше да изчезнат.

Блейкстоун беше минал през хола и отворил предната врата. Гледаше ме нетърпеливо.

– Колата, – пошепнах на Ив – мокра е. Направи нещо за нея.

Обърнах се и се присъединих към него до вратата.

– Вали ужасно – каза той, като се пъхаше в дъждобрана си. – Хайде, няма да ни отнеме и пет минути. Последвах го в тъмнината.

ГЛАВА XVI

В заслепящата светлина на два прожектора, монтирани на един аварийен камион и под леещия се дъжд, десет полицейски служители и двадесет пожарници се силеха да вдигнат тялото на Вестъл нагоре по скалата.

Беше опасна работа. Трима пожарници се бяха спуснали долу, вързани с въжета.

Колата се бе заклешила между два масивни обли камъка, на около седемдесет метра надолу, пред лицето на скалата. Всеки метър от пътя беше застрашителен. Хлабави камъни и скали с добър размер бяха готови да се стоварят при най-леко докосване.

Седях в колата на Блейкстоун, с горяща цигара между пръстите ми, а тялото ми беше студено и трепереше.

Блейкстоун седеше до мене. Не говореше, но пушеше и се вираше навън през обливания от дъжда прозорец. Наблюдаваше малката група полицаи, които надзъртаха надолу през ръба на скалата.

Точно зад нас беше Ив в своята кола. Беше постъпила твърде умно да вземе колата си и да дойде след нас. Сега вече мокрото ѝ и окаляно състояние не можеше да бъде подозрително.

Много силно ми се искаше да отида при нея, но знаех, че това ще бъде опасно. Затова си седях мирно, чакайки, и мисълта ми оглеждаше всяка подробност от последните два часа, като се опитвах да се уверявам, че не съм направил грешка.

Една висока, широкоплещеста фигура изпъкна отпред, облягайки се на колата и вирайки се в мен през прозореца.

– Мъртва е. Току-що я намериха.

Насилих се да погледна нагоре и да срещна твърдите му сини очи.

– Не мислех че може да бъде жива – казах бавно. – Надявам, се че е станало бързо.

Усетих очите му да ме пронизват.

– По-добре вие да се върнете в къщата. Няма смисъл да стърчите тук наоколо. Можете да оставите всичко на мен.

– Благодаря.

Погледът му се премести от мен върху Блейкстоун.

– Кой е той?

– Райън Блейкстоун, моят брокер. Беше с мен тази вечер.

Трябваше да си откъсна езика, щом казах това. Разбрах че направих грешка. Не трябваше да предлагам алиби докато той не ми го поиска. Кимна и се дръпна назад.

– О'кей, мистър Уинтърс. Ще се видим на сутринта.

– Ще ви чакам в къщата.

– Искаш ли да тръгвам, Чад? – попита Блейкстоун, когато Легит се върна на края на скалата.

– Добре.

Обърнах колата и спрях успоредно на колата на Ив.

– Не можем да направим нищо, мис Долън. Вестъл е мъртва. Аз се връщам. По-добре идвайте и вие. – Потеглих за да й спестя мисълта да каже нещо, което Блейкстоун може да чуе, и карах към къщата в мълчание.

Блейкстоун не пожела да влезе. Каза няколко съчувствени думи, добави, че ще се занимае с фирмата на Байленд и си тръгна.

Отидох в кабинета си. Седнах. Краката ми бяха омалели и лошото чувство на шока ме владееше. С неспокойна ръка си налях уиски и го глътнах.

Ив влезе и затвори вратата.

– Какво направи с комбинезона? – я попитах.

– Суши се в моята стая. Ще го сложа пак в гаража – първата ми работа утре сутринта.

– Сигурна ли си, че Харгис и Блейкстоун са уверени, че аз бях в кабинета?

– Да. Беше толкова добре, че и аз самата почти вярвах, че ти самият си там.

– По-добре кажи на Харгис, че Вестъл е мъртва.

– Да.

Станах несигурно на краката си. Желаех да ме успокои с ръцете си.

– Свободни сме, Ив. Разбираш ли го?

Бледото й лице беше напълно безизразно. Сините й очи бляскаха зад очилата.

– Да.

Тръгнах към нея.

– След няколко месеца ще бъдем женени.

– Не се приближавай към мен!

Тонът й ме спря, като че ли се бях ударил в стена.

– Какво искаш да кажеш? В тази стая сме в безопасност. Какво ти става?

– Никъде не сме в безопасност. Стой по-далеч от мен. Ако лейтенант Легит си помисли, че между нас е имало нещо, ще разбере, че ние сме го планирали. – Гласът ѝ едва надвишаваше шепот. – Свърших с теб, Чад. Разбираш ли? Трябва да стоиш по-далеч от мен.

Усетих студена тръпка по гърба си.

– Свършила си с мен? За какво говориш? Ти ще се омъжиш за мен!

Очите ѝ светнаха.

– Сега не бих се омъжила за теб, дори и да си последния мъж на земята. Свърших с теб! Не разбираш ли английски?

– Ти обеща!

– Няма значение какво съм обещала. Страх ме е. Ако полицията разбере за нас, ще се досети, че ние сме го направили. Напускам тази къща веднага щом мога. А теб не желая никога да те видя.

– Няма да избягаш току-така – казах, внезапно побеснял. – Запомни какво казах! Ако не се ожениш за мен, ще предам и себе си и теб.

– Добре, действай! Не можеш да ме заблудиш, Чад. Може и аз да съм замесена колкото тебе в тази работа, но ти я уби. Карай и им кажи, ако смееш, че ти си я убил. Но стой далеч от мен!

Завъртя се и излезе от стаята.

Стоях за минута загледан във вратата, неспособен да повярвам, че тя мисли това което каза. Сърцето ми биеше силно, а краката ми се подкосиха и аз трябваше да седна.

Защо изведнъж се беше променила толкова?

Беше ли наистина уплашена или зад това се криеше нещо друго, което аз не знаех?

Мисълта ми премина към Лари. Имаше ли той нещо общо с внезапната промяна в поведението ѝ?

След малко реших, че тя е уплашена и като mine време, ще си върне самообладанието. Трябваше да я оставя сама за няколко дни. След това ще изчакам удобния случай да говоря пак с нея.

Не смятах да я губя.

Отидох бавно до стаята си и се заключих.

Тази нощ не спях.

Лежах в леглото, слушайки дъжда и вятъра, мислейки за ужасния начин, по който Вестъл беше умряла. Чувствах, че Ив ми се изплъзва. Това беше достатъчно, за да държи един мъж буден цяла нощ.

Усещах, че ме обхваща страх – повече, отколкото когато и да било по-рано през живота ми.

Знаех, че полицията може да дойде в тази къща и да ме прибере, да

ме държи в килия, докато стане време да ме изгори жив на стола. Можеха да дойдат и сега. И най-малкия мой пропуск би бил достатъчен. А аз нямах начин да узная дали съм го допуснал.

Наистина бях уплашен, твърде уплашен дори, за да се безпокоя за Ив.

* * *

Сутринта на следващия ден ми се стори безкрайна. Седях в кабинета си в нервно очакване да се случи нещо. Легит беше казал, че ще дойде да ме види, но сякаш не бързаше. Малко след единайсет реших, че той явно няма да дойде. Трябваше да отида в офиса му.

Къщата беше неестествено тиха. Когато слизах на закуска ми се мерна смътно Харгис. Изглеждаше блед и състарен. Въобще не погледна към мен, а и аз не го заговорих.

Двете момичета, които ми сервираха закуската, бяха с подути и зачервени от плач очи. Това ме изненада. Не беше ми минавало през ум, че някой от персонала обича Вестъл достатъчно, за да плаче след смъртта ѝ.

Тъкмо избутах стола си назад и станах за да тръгна, когато телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката.

– Ало, да?

– Чад? – беше гласът на Блейкстоун. – Помислих си, че трябва да ти се обадя. Лейтенант Легит дойде да ме види. Задава ми най-различни въпроси. Видя ли го вече?

За кой ли път почувствах ледената тръпка нагоре по гръбнака си.

– Не, не още. Какъв вид въпроси, Райън?

– Странни въпроси. Струва ми се, че подозира теб...

– Мен?

– Мисли, че имаш нещо общо със смъртта на жена си.

Отворих и затворих устата си, но не успях да издам звук.

– Там ли си, Чад?

Сепнах се. Ръката ми стисна слушалката, докато ми побеляха кокалчетата.

– Не разбрах, Райън. Какво беше това, което ми каза?

– Казах, че изглежда лейтенант Легит се съмнява в теб. Смята, че имаш нещо общо със смъртта на мисис Уинтърс. Казах му, че откача.

– Но какво те пита?

– Искаше да знае дали си бил навън между девет и десет снощи. Казах му, че работихме заедно. Той продължаваше да ме пита за все

повече подробности, докато се заинтересувах към какво се домогва. Отговори ми, че когато една жена умре мистериозно и е достатъчно богата, мъжът ѝ се превръща в първият заподозрян.

– Мръсна гадина! – извиках в слушалката, като напразно се опитвах да стабилизирам гласа си. Бях благодарен, че не виждаше лицето ми. Не се владеех и бях убеден, че лицето ми ме издава напълно. – Освен това Вестъл не умря мистериозно. Тя падна с колата си от скалата.

– Казах му го. Казах му още, че ти диктуваше писмата си в момента на нейната смърт. Казах му, ако не вярва на моите думи, да попита мис Долън и Харгис. Сметнах, че е по-добре да те уведомя, Чад. Струва ми се, че този човек не те обича много.

– Беше много близък с Вестъл. Естествено, че скърби за нея.

– Това е всичко. Трябваше да ти кажа. Мисля, че той просто се намира на работа. Обясних му, че жена ти караше много бързо. Злополука-та вероятно е станала няколко секунди след като се разминахме. Това ме кара да се чувствам зле. Аз може би...

– Ти не би могъл да направиш нищо. Благодаря ти за обаждането, Райън. Няма за какво да се безпокоиш. И двамата знаем, че не съм имал нищо общо със смъртта на Вестъл. Вероятно ченгето ще се откаже от идеята си, след като е говорил с теб.

– Надявам се. Можеш да разчиташ на мен. Ще се навъртам наоколо. Ако имаш нужда, обади се.

Благодарих му и затворих телефона.

Станах, приближих се до прозореца и се загледах в просторната градина.

Бях чакал нещо да се случи. Ето, че се случи. И така, Легит вече се чудеше дали не играя роля в смъртта на Вестъл. Това беше твърде умна хипотеза от негово страна. Задавах си тревожния въпрос дали не бях го подценил. Е, добре, нека да подозира каквото си иска. Скоро ще се изправи срещу стена в разсъжденията си. След като бе говорил с Харгис и Ив, трябва вече да е разбрал, че няма начин да ме улови на въдицата си.

* * *

Часът беше дванадесет без двадесет. Погледнах през прозореца и видях някаква кола, спряла на асфалта пред къщата. На волана седеше полицай.

Уплаших се. Легит беше пристигнал!

Докато минутите се влачеха бавно, проблесна нова мисъл в главата ми. По дяволите, това бе въпрос на живот и смърт. Ако не си

контролирах нервите, загивах. Бутнах назад стола си и отидох бързо до шкафчето с напитките. Налях си порядъчна доза уиски и я излях в гърлото си. Върнах се бързо обратно, седнах на бюрото и придърпах някои книга към себе си.

Опитах се да започна да работя, но въпреки че очите ми следяха напечатаните на машина думи върху листа, смисълът им не достигаше до мен. Седях си така, загледан в листа и чаках. Мина три четвърти час, преди да се почука на вратата и Легит да се озове пред мен.

– Добро утро, лейтенант – казах бодро, като се изправих на крака. – Не стойте до вратата. Ще пиете ли уиски.

Самият аз се изненадах да чуя спокойния си глас.

Той ми хвърли един твърд, търсещ поглед, после дръпна стол пред бюрото ми и седна. Масивното му тяло принуди стола да изпука, докато се наместваше.

– Не, благодаря.

Бутнах кутията с цигари през бюрото. Усещах пронизителният му поглед. Чувствах очите му, които ме изследваха нахално. Това ме ядоса.

Защо трябва да се страхувам от това едро и бавномислещо ченге? Сега струвах шестдесет милиона долара. Притежавах тази къща-палат. Имах собственисти по цялата страна. Само до преди шестнадесет месеца аз печелех по-малко, отколкото той сега. Не доказваше ли това, че аз съм много по-умен, отколкото той би могъл да бъде някога?

Наблюдавах го, докато си палеше цигарата, след това и аз запалих моята.

– Открихте ли как е станала злополуката, лейтенант? – попитах го след дълго чакане, тъй като той гледаше безмълвно в тавана.

– Предната гума откъм шофьора се е спукала.

– А-ха – погледнах към ръцете си, за да скрия тържествуващия израз в очите ми.

– Разбрах, че сте бил в тази стая от девет до десет часа снощи, мистър Уинтърс?

Вдървих се и погледнах към него.

– Защо? Тук бях. Диктувах писма, а след това работихме с моят брокер, докато се обади мисис Хенеси.

– На магнитофон ли диктувахте?

– Да, но какво общо има това със злополуката, лейтенант? Не разбирам на къде биете.

Твърдият му поглед ме прониза.

– Не е било злополука.

Сърцето ми се преобърна.

– Не е злополука ли? Но разбира се...

Той се облегна назад.

– Било е предумишлено убийство, мистър Уинтърс.

ГЛАВА XVII

Часовникът на бюрото ми зацъка шумно в тишината, която последва.

Мисълта ми се мятеше от една на друга страна, като мишка в капан. Как е разбрал това толкова бързо? Бях ли оставил някаква насочваща улика? Знаеше ли той, че аз съм убиецът? Дали бях сторил фатална грешка? Щеше ли сега да ме арестува?

Не знам как, но успях да запазя контрол върху изражението си. Бях длъжен да кажа нещо, което щеше да прозвучи правдоподобно и то веднага.

– Убита? Не може да мислите така!

– Напротив. Била е убита.

– Но как го разбрахте?

– След малко ще се върнем на този въпрос. Сега искам да поговорим за това ваше алиби.

– Алиби? Вие да не би да мислите, че аз имам нещо общо със смъртта на Вестъл? Нима...

Той изгаси цигарата си и каза:

– Когато някоя жена е убита, съпругът ѝ автоматично става първият заподозрян.

– Но това е нелепо! – с усилие вмъкнах гневна нотка в гласа си. – Откъде знаете, че е било убийство?

– Тук ли е вашият магнетофонен запис?

– Какъв запис? За какво говорите?

– Снощи между девет и десет сте диктувал писма. По същото време е била убита мисис Уинтърс. Записът е вашето алиби, нали така? Искам да го видя.

– Съжалявам, лейтенант, но той съдържа няколко търговски писма. Те още не са напечатани.

– Ще дам да направят копие от записа и ще ви го върна. Къде е той? Поколебах се и свих рамене.

– Държете се по необичаен начин, но смятам, че е по-добре да ви го дам, щом толкова ви е нужен. На машината е.

Топ стана, отиде до магнитофона, отвори капака и взе завършената ролка.

– Надраскайте инициалите си на края на лентата – каза той. – Ей

тук. Взех един нож за писма и внимателно надрасках инициалите си на тясната лента.

Топ стана, изсумтя и пусна ролката в джоба си.

– Добре. – Седна отново. – Разбрах, че вие и Харгис не се разбирате много.

– Не. Той не ме обича, нито пък аз имам полза от него. Какво да се прави?

– Той ми каза, че ви е видял в тази стая в девет часа и десет минути и отново в девет и двадесет.

– Да. Донесе ми кафе, а след това ми се обади за мистър Блейкстоун. Какво значи всичко това?

– Какво значи това ли? – лицето му стана твърдо като кремък. – Знаеш много добре това, което и аз зная! Ти си убил жена си и искам да зная как си го направил!

Седях неподвижно, вторачен в него. Усещах как кръвта ми бавно се изцежда от лицето ми. Студените куки на страха се забиха в червата ми и ги задърпаха.

– Не съм я убил! – чух се да прошепвам.

– О, да, убил си я! Това е нещо, за което залагам живота си – каза Легит. – Още в момента, когато я видях с теб, разбрах, че си е хванала белята. Зная всичко за теб, Уинтърс! Зная какво е отношението ти към жените. Нямах да се ожениш за Вестъл, ако тя нямаше пари. Не можа да получиш от нея това, което искаше и я уби. Как го направи? Само това искам да знам.

Посъвзех се. Той блъфираше. Не можеше да докаже нищо. В това бях сигурен. Трябваше само да запазя самообладание и той щеше да се оттегли.

– Добре. Щом сте толкова сигурен, че аз съм я убил, продължавайте в този дух и ме арестувайте – казах му, като се наведох напред и се вгледах в очите му.

Той изпъна масивните си крака, а широкото му месесто лице внезапно доби сънен израз.

– Ти си хитър, Уинтърс, но не достатъчно. Сигурен съм, че си я убил, но не мога да си обясня как си бил едновременно на две места. Този разговор си остава неофициален. Вестъл Шели ми беше приятелка. Познавах я от години. Имаше си своите недостатъци, понякога не беше лесно да се разбереш с нея, но ми се нравеше. Освен това я съжалявах. От парите си не получаваше много радости. Би дала всичките си пари за някой мил поглед. Отнасях се към нея както към приятел. Трябва да ти

кажа, че никой не може да убие мой приятел безнаказано. Ти се оказва хитър, Уинтърс, но аз ще те прикова към стената. Не си прави илюзии за това.

– Ти си луд! – извиках, като ударих с юмрук по бюрото. – През цялата вечер работих тук. Попитай Харгис и Блейкстоун! Те ме видяха!

Опитвах се да овладеем гласа си, но той се извиси във вик.

– Не можеш да го лепнеш на мен, Легит, и много добре го знаеш!

– Ти вече направи една грешка. Сигурен съм, че ще направиш и други. Вие, умните мошеници винаги правите грешки. Аз имам търпение и ще чакам. В този момент ти си спокоен. Признавам го. Убеден съм, че ти си я убил, но имаш, както се казва, желязно алиби. Не претендирам, че зная как си успял да бъдеш на две места едновременно, но ще го разбера и тогава се смятай седнал на електрическия стол.

Хвърлих му свиреп поглед. От какво да се страхувам? Той призна, че в тази игра аз съм победителя. Да предположим, че той е уверен, че съм убил Вестъл. Какво значение имаше това, щом не можеше да го докаже?

Седнах назад, опитвайки се да си откъсна.

– Какво те кара да мислиш, че аз съм я убил? Кажете ми го!

– Добре, ще ти кажа. Ти си планирал убийството да изглежда като нещастен случай. Идеята ти е била следната: когато жена ти кара надолу по скалата, гумата от далечната ѝ страна е трябвало да се спуска, колата да изгуби контрол, да завие надясно и да падне от скалата. Ти си я чакал в гаража. Ударил си я по главата, взел си я в колата и си тръгнал към първия опасен завой. В багажника си имал спукана гума. Спрял си. Сменил си здравата гума със спуканата и си насочил колата към ръба на пропастта. Това е, което си направил, нали?

Досега се контролирах. Едно подхлъзване и бях загубен. Знаех го отлично. Фиксирах го с поглед.

– Продължавай да обясняваш, но го докажи. Бях в тази стая през цялата вечер.

– Ще го докажа – каза той спокойно. – Ти си направил една фатална грешка, Уинтърс. Спуканата вътрешна гума съдържа известно количество пясък. Там, където е паднала колата няма пясък. Няма пясък и по пътя по скалата. Откъде дойде този шибан пясък? Бас държи, че гумата е спукана няколко дни по-рано, вероятно по пътя за Идън Енд. Сменил си колелото и си задържал спуканата гума в багажника, като си пропуснал, без да искаш, малко пясък във вътрешната гума. Когато проверявах, открих, че липсва една от гайките на колелото, Търсихме наоколо и

я намерихме. Беше на пътя пред пропастта. Тъпият ми полицейски мозък не може да разбере как се е озовала там. Как ти се харесва това?

– Докажи го – отговорих аз. – Докажи, че аз съм го направил!

– Естествено, не може да си го направил сам – ченгето се наведе напред, фиксирайки ме с очи. – Измислил си някакъв номер с магнетофона. Ще го разгадая. Убеден съм обаче, че не би могъл да го направиш сам. Ив Долън ли ти помогна? Може би тя се крие зад това? Може би тя е тази, която те накара да убиеш съпругата си, Уинтърс?

Студена пот започна да избива по лицето ми.

– Мис Долън? Защо да го направи? Ти си луд! Никой от нас няма нищо общо с това.

– Защо тя? – повтори топ и зъбите му лъснаха в подобие на усмивка. – Не си ли видял още завещанието на съпругата си, Уинтърс?

Беше време да се стресна отново.

– Разбира се, че не съм. Какво общо има нейното завещание с всичко това?

– Има много общо... То е в полза на мис Долън.

– И какво от това? Вестъл ми каза. Тя е оставила на мис Долън петдесет хиляди долара. Това е хубавичка сума, но не достатъчно голяма, за да я накара да извърши убийство. Знаеш това така добре, както и аз!

– Кой е казал, че са петдесет хиляди? – попита Легит, а суровите му очи дълбаеха по лицето ми. – Твоята жена й остави тридесет милиона. Тази къща също е нейна. Ти не се показва достатъчно умен, Уинтърс. Всичко, което изкара с твоето убийство е три милиона долара. Това е всичко, което ти е оставила твоята възлюбена. Тъй като секретарката й е посредствена, скучна и старомодна, тя получава всичко. Това знаеше ли го?

Студената пот обля лицето ми като душ и слезе в гърба ми.

– Лъжеш! – извиках и юмруците ми несъзнателно се стиснаха. Той ми се усмихна благо.

– Това беше удар право в сърцето, а? Аз видях завещанието. Ти получаваш три милиона. Ив Долън получава цялата собственост на жена ти, къщата и тридесет милиона долара. Остатъкът от парите се разпределят по разни милосърдни дарения. Жена ти пише в завещанието си, че никога не си вземал пари от нея. С удоволствие и от тази гледна точка се оправдава, че въобще ти оставя някакви средства. Като че ли си надценил коза си.

Успях да запазя контрола си по някакъв начин, но едва-едва. Бях ли станал за Ив дебелият край на тоягата? Дали тя и Лари не ме бяха

примамили да убия Вестъл? Това обясняваше внезапната промяна на поведението ѝ спрямо мен. „Сега не бих се оженила за теб, дори и да си последният мъж на земята.“ Това не беше ли достатъчно доказателство, че тя никога не ме е обичала? Тя беше признала, че е чела завещанието. Значи трябва да е знаела, че ще получи всичките тези пари. И още обичаше Лари. Като наследница на тези тридесет милиона долара беше достатъчно да му се усмихне и той щеше да дотърчи на бегом.

Един студен, свиреп възел от гняв започна да се затяга в мен. Знаех, че Легит ме наблюдава и се напънах да срещна погледа му.

– Е, вярно е тогава, че мис Долън е много щастлива жена – казах аз, като свих рамене. – За мен три милиона долара са предостатъчни. Прави си каквито щещ заключения, Легит, но не можеш да ми натресеш нищо.

– Тя помагаше ли ти? – попита той, като се вглеждаше упорито в мен. – Това ли беше начинът, по който го изработихте? Вие двамата сте успели някак си да измамите Харгис и Блейкстоун. Те са решили, че са видели в тази стая, докато ти си бил вън и си убивал жена си.

Господи! Той беше разгадал почти цялата истина.

– Продължавай да си сънуваш! Не съм убивал никого! Работих тук цяла вечер и си имам свидетели.

Той стана бавно от стола си – масивното му тяло не му позволяваше да скача като птичка.

– Ще те хвана, Уинтърс. Ще строша това твое алиби, ако ще това да е последното, което ще направя в живота си. Ще ми достави огромно удовлетворение да дойда тук и да те прибера. Няма да мине много време. Когато един убиец се старее да бъде умен, обикновено забравя нещо важно... Недей забравя и това, че съдът мрази умния убиец!

– Продължавай дърдоренето си – отговорих, като вдигнах очи нагоре и го погледнах. – То няма да те доведе до никъде.

– Ще видим! Ще човъркам това алиби, докато се разпадне не парчета. Някъде по веригата му има пролука и аз ще я открия.

Излезе от стаята, като затръшна вратата след себе си. Добрах се неуверено до прозореца и го проследих, докато тръгна.

* * *

По-късно взех колата и тръгнах към Идън Енд, където можех да бъда сам. Паркирах близо до пясъчните дюни, запалих цигара и се замислих дълбоко. Бях потресен. Знаех, че сега всичко зависеше от моето алиби. Бях убеден, че е желязно, иначе Легит щеше да поеме риска и да ме арестува.

Седях на слънце и разчепквах това алиби в детайли, като се опитвах да намеря пукнатини в него. Колкото повече го обмислях, толкова повече се убеждавах, че е непоклатимо.

Нямаше начин да го разчупят. Никакъв съдийски състав не би ме осъдил поради показанията на Харгис. Би било лесно да се убедят, че той ме мрази. Това беше достатъчно доказателство, че Харгис говори истината. Освен това, той би свидетелствал не само, че съм диктувал писма, но и че ме е видял в това време. Опасенията ми намаляха.

Легит блъфираше. Единствената му надежда беше в мистериозните заплахи, които трябваше да ме доведат до нервен срив. Е, добре, нямаше да стигне далеч с тази тактика. След като се бях уверил, че съм в безопасност, насочих мисълта си към Ив.

Сега бях сигурен, че тя ме беше измамилa. Беше ме излъгала, че ме обича. Ловко ме бе окуражила да убия Вестъл, обещавайки ми да се ожени за мен и насочвайки ръката ми. Бях като марионетка. Знаела е през цялото време, че ще получи парите на Вестъл и е залагала на факта, че в последствие аз няма да посмея да я издам. С нея издавах и себе си. В това беше права. Тя можеше да се отърве с доживотна присъда, но аз нямаше никакви съмнения относно моята съдба.

Изведнъж ми се прииска да обхвана с пръстите си хубавото й бяло гърло.

След ден-два тя щеше да напусне Клифсайд. Можеше да изчезне и никога повече да не я намеря. Това не трябваше да се случи. Трябваше да действам бързо. Трябваше да я наблюдавам. Познавах един малък човек, които вършеше поверителни работи за банката и припечелваше по малко. Той можеше да бъде човекът за тази работа. Върнах се от Лигъл Идън и отидох в неговото бюро.

Името му беше Джошуа Морган. Прашната му канцелария беше на най-горния етаж в един жилищен блок на една пресечка на булевард Рузвелт.

Малък човек „половин порция“, около петдесетте, с неподреден мустак, с обноски на работник в моргата и с грамадно чело, той приличаше на джудже.

Изглеждаше доволен да ме види.

– Имам една работица за вас – му казах, като седнах до бюрото му. – Искам да проследите една жена. Няма значение колко хора ще използвате. Наблюдавайте я денонощно. Искам да зная къде се намира по всяко време и във всяка минута на двадесет и четирите часа. Можете ли да го направите?

– Разбира се, мистър Уинтърс – зачервените му сиви очички ме изгледаха изпитателно. – Коя е госпожата?

– Госпожица е. Името ѝ е Ив Долън. В момента живее в моята къща, Клифсайд, но очаквам да изчезне в следващите двацет и четири часа. Тъмна е, носи очила и не е много за гледане. Вашите хора няма да я изпуснат. Освен прислугата тя е единствената жена, която живее в къщата.

Топ кимна и надраска нещо в един мазен бележник.

– Веднага ли трябва да започна?

– Да, това е идеята ми. Ако я изпуснете, виждате ме за последен път. Свършете си работата добре и ще получите хиляда долара. О'кей?

– Оставете я на мен, мистър Уинтърс. Няма да я изпуснем.

– Направете така, че дори и за миг да не се усъмни, че е под наблюдение. Това е важно.

Върнах се обратно в Клифсайд.

Харгис беше в хола.

Аз не му давах шанс да напусне работата си.

– Глася други неща – му казах. – Можеш да напуснеш, когато пожелаеш. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Смятам да замина тази вечер – отвърна той студено и се изправи. Усмихнах му се.

– Чудесно. Някой друг ще напусне ли?

– Всички – отсеке той рязко и се обърна да изчезне.

Не бях съгласен с това. Главата ми се стегна в изблик на гняв.

– Гледай да оставят адресите си и ти остави своя. Лейтенант Легит може да ви потърси пак. Мис Долън ще уреди заплащането ви. Вътре ли е тя?

– Не, сър. Тя каза, че ще се върне по някое време след шест.

Внезапно осъзнах, че Ив остава сама в тази къща и няма вероятност някой да ѝ се притече на помощ. Студена и жестока злоба ме обхвана, когато си помислих какво щях да направя с нея.

– Тогава аз ще ви платя сега. Искам вие и останалият персонал да изчезнете оттук до един час.

Той ме стрелна с безизразния си поглед.

– Много добре.

– Нека всички да дойдат в моя кабинет след четвърт час.

След като всички минаха през моето бюро разбрах колко много слуги беше наела Вестъл. Бяха общо тридесет души, включително и петима китайци градинари.

Това беше една неприятна малка церемония. Бях намерил книгата за надниците на Ив в нейното бюро и на всекиго от тях дадох пари за две седмици. Те преминаваха покрай бюрото ми, вземаха си парите и излизаха. Никои от тях не ме погледна в очите, никой не ми проговори. Харгис беше последен. Когато вземаше парите си, които аз бутнах по бюрото към него, той каза тихо:

– Вярвам и се надявам, че ще страдате за това, което сторихте на мис Вестъл, сър. Съвсем сигурен съм, че ако не беше ви видяла, днес щеше да е жива.

Погледнах го. Неговите показания бяха това, което щеше да ме спаси от електрическия стол. Ситуацията ме поразил с комичното в нея. Засмях се.

– Излез вън, стар глупако, преди да съм те изхвърлил!

Той прекоси стаята с достойнството на архиепископ. Дори се сети да затвори тихо и културно вратата след себе си.

Погледнах часовника на бюрото си. Часът беше пет без двацет.

В пет и половина целият персонал напусна вкупом. Петима от тях имаха коли. Всички успяха да се набутат в колите и да изчезнат бързо. Голямата, шумна къща изглеждаше внезапно умъртвена. Единствените звуци, които чувах, бяха прилежното цъккане на часовника на бюрото ми и неистовото блъскане на сърцето в гърдите ми.

Седях неподвижен, скрит зад завесата на прозореца. Гледах навън, към дългата, хубава алея и чаках Ив.

ГЛАВА XVIII

Падаше мрак, когато видях малката кола на Ив да се задава по алеята. Бях се схванал от стоенето до прозореца три дълги часа. Чаках я и заедно с бавното влачене на минутите, нарастваше яростта ми срещу нея.

Сега разбрах, че тя бе посяла в мисълта ми семето на убийството. Спомних си, че ѝ казах когато прекарвахме първата си нощ в тази къща, че може да остареем твърде много докато получим парите на Вестъл. Тя беше отговорила. „Има Провидение.“

– Искаш да кажеш, че може да се разболея, да претърпи злополука и да умре? – бях отвърнал аз.

– Случва се – това беше нейният отговор.

Тя беше тази, която спомена смъртта. Тя е планирала да ме убеди да убия Вестъл вероятно от момента, в който е научила, че ще се женя за нея.

Отдръпнах се от прозореца и я проследих с очи. Тя излезе от гаража и тръгна бързо нагоре по стъпалата към парадната врата.

Преместих се тихо към другата страна на стаята, прекосих приемната и клекнах зад едно от големите кресла.

Чух я когато отвори вратата и прекоси хола. Влезе в приемната. Постоя оглеждайки се за момент, след това се обърна, върна се обратно и тръгна нагоре по стъпалата.

Почаках докато мине извивката на широкото стълбище, после преминах тихо в хола, превъртях ключа на външната врата и го пуснах в джоба си.

Стоях и се заслушах. Чувах я като изкачва стълбите и след това като върви по коридора към своята стая. Мина известно време. Чух подрънването на звънец някъде из стайте на прислугата. Сега това беше нейната къща. Полагаше ѝ се да дава нареждания.

Тръгнах нагоре по стъпалата с ръка опряна на парапета. Стъпалата ми не издаваха никакъв звук по дебелия килим. Когато стигнах най-горното стъпало, звънецът звънна отново. Господарката на къщата проявяваше нетърпение. Никакъв слуга никога не бе принуждавал Вестъл да чака. Никакъв слуга не би трябвало да кара и Ив да чака.

Отворих вратата на една от резервните спални и влязох вътре, като оставих вратата откритата. Звънецът дрънна пак – дълго и упорито. След това чух вратата да се отваря и Ив излезе от своята стая.

Наблюдавах я докато вървеше по коридора и се спря над перилата.

На лицето ѝ имаше недоумяващо, сърдито изражение. Беше си махнала очилата и ги държеше в ръка. Носеше черна, падаща рокля, в която изглеждаше по-бледа, отколкото бе в действителност.

Наведе се над парапета. Погледна надолу към грамадния хол и се ослуша. Единственият звук, който стигаше до двама ни беше монотонното тиктакане на стенния часовник. Тя остана неподвижна няколко мига, след което мина по коридора до мястото, където на декоративна масичка стоеше вътрешен телефон.

Гледах я, докато набираше нетърпеливо номера. Държеше слушалката на ухото си и в тишината можех да чувам сигналът „свободно“ от слушалката. След продължително чакане, тя върна слушалката на мястото ѝ. Вдигна глава към мен. В сините ѝ очи се появи внезапно израз на уплаха. Не ме бе видяла. Погледна бързо нагоре и надолу по коридора, след това слезе на бегом по стълбите.

Аз излязох в коридора, промъкнах се дебнешком до перилата и се наведох да погледна към хола. Тя стоеше в центъра на кръга долу и се ослушваше.

– Харгис!

Гласът ѝ отекна из тъщата.

Почака малко, тръгна рязко към кабинета на Вестъл и го отвори. Влезе вътре и остави вратата отворена. Отново чух упоритото дрънчене на звънеца в стаите на прислугата. Приближих се до стъпалата. Сега чух въртенето на телефонния диск. Слязох по стъпалата бързо и тихо. Когато стигнах хола, чух тръшването на слушалката върху вилката на телефона. Отстъпих зад някакви рицарски доспехи, когато тя нахълта обратно в хола. Движенията ѝ бяха неловки. Почти чувах учестеното ѝ дишане. Тя се огледа в тъмния, неприветлив хол. Сега се ослушваше като човек, дочул неясен шум, който го е стреснал. Наблюдавах я и се наслаждавах на нарастващия ѝ ужас. Не бързах. Цялата нощ беше пред мен.

– Има ли някой тук? – извива тя с треперещ глас. – Харгис? Защо не ми отговаряш?

Последва я същата тежка тишина, озвучена единствено от часовника.

Тя сви сърдито рамене и се обърна към стълбите. После пак спря, погледна назад през рамо и се ослуша отново.

– Не може всички да са си отишли – каза тихо на себе си.

Обърна се напред и, вървейки бързо, прекоси хола и отиде до входната врата. Хвана голямата желязна дръжка и я дръпна. Но поради това,

че я бях заключил, тя не помръдна.

Излязох тихо иззад бронята, докато тя неистово дърпаше вратата и заех място в средата на хола.

– Заключена е, Ив – промълвих меко.

Тя се завъртя на пети с остър и кратък вик. Облегна се на масивната врата и се вторачи в мен с разширени от страх сини очи и с ръка пред устата.

– Изглеждаш уплашена – казах аз. – Да не би съвестта ти да не е чиста, Ив?

– Защо ме гледаш така? – попита ме тя с дрезгав глас.

– Не можеш ли да предположиш? Чух нещичко за завещанието.

Тя се дръпна назад.

– Не зная какво искаш да кажеш. Къде е Харгис? Звънях на Мариана. Къде е тя?

Усмигнах се.

– Аз им се разплатих и те всички си отидоха. Тук няма никой освен теб и мен, Ив. Сами сме. Заедно сме.

Чух как тя преглътна. Отдели се от входната врата и се запридвижва бавно и предпазливо около мен. Аз се завъртях, следвайки я с очите си.

– Уплашена ли си, Ив?

– Откъде накъде ще съм уплашена? Отивам си в стаята.

– Не още. Искам да приказвам с теб.

– Няма какво да ти кажа. Не би трябвало да сме тук сами заедно. Аз трябва да изчезна тази нощ.

– Не мисля, че ще успееш да излезеш. Много се съмнявам, дали ще напуснеш, Ив.

Излязох напред внезапно и бързо като й отрязвах пътя към стълбището.

– Щях да забравя да те поздравя. Как се чувства човек, когато притежава къща, голяма като тази и има трийсет милиона, с които може да прави каквото си иска?

– Не съм виновна, че ми е оставила парите, нали? – пророни тя, почти останала без въздух. – Не беше моя грешка.

– Заедно с Лари ли решихте да ме изкусите да я убия или беше чисто твоя идея?

– Идеята беше твоя и ти го знаеш много...

– О, не, не беше. Не се учудвам, че сега не искаш да се жениш за мен. Лари ще напълни гащите от радост да те вземе обратно, за да ти

харчи доларчетата, нали?

Тя се вцепени от натуралистичността ми и бледото ѝ лице доби суров вид.

– Това ми бе достатъчно! Отивам горе да си приготвя багажа.

Усмихнах се срещу нея.

– Легит знае отлично, че ти и аз сме го извършили. Той беше тук днес следобед и ми разказа точно как сме го извършили.

Тя побеля.

– Лъжеш!

– И на мен ми се иска да е лъжа. Той е далеч по-умен, отколкото си мислех. Намерил е пъськ във вътрешната гума. Пъськ нямаше нито на мястото, където беше спряла колата, нито пък по пътя по скалата. Това му е подсказало, че се касае за предумишлено убийство. Подозира теб повече от мен. Ти имаш мотив, Ив. Той ме попита дали ти си ме уговорила да убия Вестъл. Ето колко се е доближил до теб.

Усетих как краката ѝ се огънаха.

– А ти какво му каза? – попита тя с писклив глас.

– Казах му да го докаже. Не смятам, че може да го направи, но евентуално би могъл. Ако го направи, ще отидеш на стола заедно с мен.

– Опитваш се да ме сплашиш! Не ти вярвам!

– Няма нужда да ми вярваш. Ако той намери пролука в това алиби, ще разбереш достатъчно бързо колко е неприятно да те арестуват. Не смятам, че ще бъдат дружелюбни с теб.

– Той не може да го докаже!

– Надявам се да не го докаже. Успя ли вече да съобщиш добрата новина на Лари? Там ли беше през целия следобед?

– Това не те засяга! Отивам горе да си опаковам нещата.

– Ти го обичаш още, нали? Ще го доведеш да живее тук, нали? Той знае ли нещо за убийството?

– Разкарай се! – отсече тя отстъпвайки назад.

– Не можеш ли да отгатнеш какво става в мислите ми, Ив? Опитвам се да реша дали ще бъде безопасно да те убия. Аз искам да те убия. Искам да сложа ръцете си на хубавата ти шия и да измъкна от тялото ти твоето последно измамно, лъжовно дихание!

– Ти не се чуваш какво говориш!

Започнах бавно да се приближавам към нея.

– Не мисля, че би било безопасно да те убия сега, но това не значи, че ще ти се размине така. Ако не беше ти, нямаше да убия Вестъл. Исках да бъда с теб, желях те така, както никога не съм пожелал никого.

Исках да се ожена за теб и ти ми обеща. През цялото време ти си се подигравала с мен. Не, ти няма да се отървеш.

Внезапно тя се спусна покрай мен и побягна към стълбите. Аз хукнах след нея. Когато стигна началото на стълбите тя се извърна бързо настрани и протегнатата ми ръка се плъзна зад рамото ѝ. В следващия миг тя нахълта в кабинета на Вестъл.

Когато влязох в стаята, тя седеше зад писалището на бившата си господарка. Дватама вперихме погледи един в друг.

– Стоп далеч от мен! – извика задъхано тя. – Полудял си!

Ухилих ѝ се.

– Смятам да те отуча да мамаш. Ще ти хвърля един бой. Ще ти съдери кожата от гърба.

Когато тръгнах към нея, тя светкавично издърпа едно чекмедже на бюрото. Вече протягах ръце към нея, когато тя измъкна пистолета. Това ме спря така, сякаш се бях блъснал в стена.

– Ела да ме съдереши – каза тя кротко и пръстите ѝ се свиха около спусъка. Дулото гледаше в гърдите ми.

Дватама се фиксирахме свирепо. Изразът на омраза и отвращение в очите ѝ ме поразя.

– Май ти се изпари смелостта, а? – продължи тя. – Не мисли, че съм толкова глупава, че да се върна тук без никакво средство за защита. Доближи се малко и ще те убия.

Отстъпих назад.

Видът на пистолета и изражението на лицето ѝ едва не ме парализираха.

– Да, Чад. Мамех те. И се подиграх с теб – каза тя. – Нищо не можеш да промениш. Много добре знаех, че тя ще ми остави всичките тези пари. Разчитах на нейното състрадание. Тя беше милостлива към всекиго. Особено ако е обикновен и грозен като нея. Когато ти се появи, видях своя шанс. Защо трябваше да чакам години, докато тя умре, щом можеше ти да я убиеш? – тя се наведе напред на стола. – Да се жена за теб? Аз те мразя! Мразех всяка секунда от мръсното ти чукане. Понякога се чудех дали всичките тези пари си заслужаваха мъчението да се преструвам, че те обичам. Е добре, сега ги имам и съм платила прескъпо за това. Ти не можеш да ги докоснеш. Тази къща също е моя. Сега се измитай! И стой далеч от мен! Кажи на Бърни Хау къде се намираш и той ще се погрижи да си получиш полагаемото. Не желая нищо твое тук да ми напомня за теб. Събирай си парцалите и се махай!

– Ще си платиш за това, Ив – изкрещях разярено. – Пази се! При

първия удобен случай ще си го върна. Полага ти се и ще си го получиш!

– Вън!

Отидох в хола и през него до входната врата. Извадих ключа от джоба си, отключих вратата и я отворих. Погледнах назад през рамото си. Тя стоеше в рамката на вратата с насочен към мен пистолет.

– Лека нощ, Ив. Тази нощ няма да бъдеш сама. Призракът на Вестъл ще ти прави компания – казах аз и излязох навън, в тъмната влажна нощ.

* * *

Часът беше единадесет и тридесет. Барът на Джек беше претъпкан. Проправих си път през тълпата до бара, за да си поръчам четвъртото уиски.

Нямах къде да отида, нито какво да правя. Реших да се напия до смърт.

– Ало, Чад, скъпи...

Огледах се наоколо и видях Глория, която ми се усмихваше.

Дълго време стоях и я зяпах. Бяха минали повече от шест месеца, откакто я бях срещнал за последен път. Бях забравил за нея. Бях я видял през нощта преди да се ожена за Вестъл, и й казах, че ще се срещнем пак когато се върнем от медения месец. Тогава Ив направо я избута от мислите ми.

– Ах, Глория...

Тя се усмихна, като плъзна ръката си в моята и я стисна силно, приятелски.

– Не се ли радваш, че ме виждаш отново?

– Но, разбира се? Какво правиш тук?

– И аз искам да узная – тя се нацупи. – Въобразявах си, че едно хубаво момче ще дойде да се срещнем тук, но изглежда, че няма да дойде.

– Защо се безпокоиш? Намерила си вече хубаво момче. Хайде да излезем някъде, където ще можем да поговорим.

Тя кимна. Проправихме си път към изхода.

– Колата ми е ей там. Къде ще отидем, Глория?

– У нас – влезе в колата и се свлече на седалката до мен. – Третата вляво по булевард „Рузвелт“. Чад, скъпи, всичко ли си забравил?

Ухилих й се и изстрелях колата от паркинга.

– Не напълно. След като те видях последния път нещата тръгнаха много трескаво. Когато те видях сега, разбрах колко много си ми липсвала. Какво прави?

– Бях във Флорида. Един добър стар джентълмен лапна по мен, когато ти замина за Венеция – тя се изкикоти. – Съпругата му дойде при него миналата седмица. Съпругите могат да бъдат ужасни, нали, Чад?

– Предполагам – завъртях колата и излязох от булевард „Рузвелт“.
– Това ли е отклонението?

– Точно така. Спри при втория електрически стълб. Спях до едно високо здание.

– Някъде да оставя колата? Ще прекарам нощта с теб.

– Не си поканен, но не предполагам, че това има някакво значение. Закарай я отзад. Ще те чакам на най-горния апартамент, мили. И бързай!

Оставих колата на едно свободно място зад зданието и взех асансьора за най-горния етаж.

Апартаментът на Глория се състоеше от една малка спалня и голям хол. Удобно нещо, но не чак да се възхитиш.

Тя ме очакваше, когато бутнах вратата и отворих. Беше си сменила облеклото и сега носеше лимоненожълт пеньоар. Изглеждаше толкова хубава, че се зачудих как по дяволите бях забравил въобще за нея.

– Влез и затвори вратата, Чад. Боже! Колко се радвам, че пак те виждам!

– Важи за двамата – казах, докато затварях и отивах към нея. Сложих ръцете си на бедрата ѝ и я дръпнах към себе си. – Дълго време мина, Глория. Твърде дълго.

– Какво се случи, Чад? Беше ли толкова зла, колкото си мислеше?

– Достатъчно зла беше. Знаеш ли, че е мъртва?

– Прочетох го във вестника – облегна се, като притисна тялото си към моето и ме погледна в очите. – Значи имаш парите ѝ, Чад?

– Имам някои от тях. Много от тях раздаде.

– Много?

– Достатъчно. Да не говорим за това. Има по-приятни неща за правене от разговарянето.

* * *

Беше време за закуска, когато Глория пусна бомбата си.

Мислих си, че силната утринна светлина показваше дефектите по-рязко, отколкото бях забелязал по-рано Реших, че застарява. Тежкия, безразсъден живот, които водеше, пиенето, късните часове, твърде щедрото ѝ, чувствено отдаване на мъже под път и над път започнаха да остават следи.

– Чад, скъпи, влюбил ли си се в някоя? – попита ме внезапно тя. Продължих да ям бърканите й яйца, които беше сложила пред мен, но избегнах погледа й.

– Не ставай любопитна, Глория.

– Помислих си само, че може би ти се иска да говориш за това. Знаеш, че за мен няма значение. Отдавна съм се отказала от надеждата да направя честна жена от мен. Разкажи ми за нея, ако ти се иска.

Бутнах чинията си настрана и завъртях стола си с гръб към прозореца.

– Тя беше секретарката на Вестъл. Бях много влюбен, докато връзката ни продължаваше, но сега я заличих от съзнанието си – казах, като се опитвах да звуча небрежно.

– Бедни Чад.

Напрегнах се и погледнах нагоре.

– Какво искаш да кажеш?

Тя се усмихна и потупа ръбата ми.

– Никога по-рано не ти се е случвало, нали? Винаги ти си бил този, който изоставя. Боли, нали, Чад?

Усмихнах се насила.

– Да. Откъде го знаеш, Глория?

– По-рано аз самата напусках мъжете. Сега те ме изоставят. Не съм така хубава вече.

– Дрън, дрън. Какво става с теб тази сутрин?

– Струва ми се, че ми се разхождаш върху гроба – тя отиде до огледалото над камината. – Изглеждам ужасно. Нищо чудно, че си лапнал, но – тази нощ беше много брутален, Чад.

– Хайде да изпуснем аутопсията – озъбих й се. – Ела и си изпий кафето.

Тя се върна, вдигна чашата с кафето и се опъна на кушетката.

– Хубава ли беше, Чад?

– Красива беше, не хубава. В нея имаше нещо, което никога не съм откривал в друга жена. Нещо, което никакви думи не могат да опишат.

– Не ми хареса гласът й. Трудна жена ли беше, Чад?

– Да, трудна беше – започнах да крача нагоре надолу. – Кога чу гласа й?

– По телефона. Когато се върнах от Маями, се чудех какво е станало с теб и се обадох.

– Търсила си ме...? Тя не ми каза.

Глория повдигна елегантните си рамене.

- Не я упреквам.
- Каза ли й коя си?
- Нямах възможност. Каза, че те няма и тръшна слушалката, но лъжеше. Аз чух, че ти диктуваше някакво писмо. Внезапно почувствах студ.
- Какво искаш да кажеш? Диктувал съм писмо? Погледна ме и сините й очи се отвориха широко.
- Чад, скъпи! Защо изглеждаш така подплашен? Отидох при нея и седнах на кушетката.
- Кога си телефонираше?
- Преди няколко дни. Защо се вълнуваш така?
- Ще отговориш ли на въпроса ми? – Извиках, неспособен да се контролирам. – Точно кога се обади?
- Тя се стресна.
- Съжалявам, Чад. Нямахме да те търся, ако знаех, че това ще те разстрои толкова.
- Хванах я с две ръце и я разтърсих, отмятайки главата й назад.
- Ще отговориш ли на въпроса ми, дявол да го вземе! – викнах пак.
- Кога телефонира?
- Преди две нощи... през нощта... – изглеждаше смъртно уплашена.
- През нощта, когато убих Вестъл!
- По кое време?
- Около девет...
- Не си ли спомняш точното време? Проклетие! Хайде, спомни си!
- Чад, скъпи, боли ме. Какво съм сторила?
- Каж ми точното време? – изкрещях в лицето й.
- След девет... Около девет и двадесет.
- И казваш, че си ме чула да диктувам?
- Да. Но ти ме плашиш. Нещо ужасно ли се е случило?
- Млъкни! Телефонираше ми в девет и двадесет вечерта преди вчера? Така ли?
- Тя кимна.
- Кой отговори на телефона?
- Мисля, че тя. Тя, момичето, което ти...
- Жена ли отговори?
- Да.
- Какво каза?
- Попитах за теб. Каза, че си излязъл. А аз те чух да говориш.

Диктуваше някакво търговско писмо. Не исках да те смущавам, затова затворих.

Пуснах я. Чувствах се толкова зле, че сметнах, че ми прилошава.

– Чад, мили!

– Затвори си проклетата муцуна! – изръмжах аз.

Смъкна се боязливо от кушетката и притича до барчето. Можех да ѝ призная това: знаеше какво да прави в стресова ситуация. Количеството уиски, което бутна в ръката ми, можеше да събори и муле.

Изпих го сякаш беше вода. Ако не беше взела чашата от треперещата ми ръка, щях да я изпусна.

– Миличък, ужасяваш ме. Какво ти стана? Защо изглеждаш така?

Уискито ме поуспокои. Погледнах я.

– Сигурна ли си, че си ме чула да диктувам писмо?

– Да. Беше нещо за някакъв цимент... „Конуси“...

– Докато аз говорех, тази жсена ти каза, че ме няма?

– Да.

– Ясно ли говореше? Чу ли я ясно? – Да. Дори ми се стори, че звучи нервно. Гласът ѝ беше писклив.

– Добре – станах на крака. – Остави ме сам за момент. Искам да помисля.

Тя седна на кушетката, втренчена в мен. Лицето ѝ беше тебеширено бяло, а очите ѝ – широко отворени и пълни със страх.

Уви. Не можех да мисля. Треперех от главата до петите. Единственото нещо, което изпълваше главата ми, бяха думите на Легит, когато говорехме след боксовият мач: „Точно когато някой е напълно уверен в себе си, тогава се открива за някакъв баламски удар. Виждал съм да се случва много пъти в моята професия. Да вземем пример: някой извършва убийство. С много труд успява да го прикрие, измисля си фалшиво алиби или прави това да изглежда, сякаш друг го е извършил. След това си въобразява, че е в безопасност. Но не е. Точно когато най-малко го очаква и... бам! Подхлъзва се на собствената си увереност и пада на гърба си. Само че го очаква нещо по-лошо от една счупена челюст.“

Движех се бавно из стаята. Бях толкова уплашен, че дишах с усилие.

– Чад, какво има мили?

Обърнах се и я погледнах. Не знам какво изразяваше лицето ми, но тя изписка тихо и покри уста с ръка.

– Какво съм направила, Чад?

Доближих се до нея.

– Направила? Ти, глупава кучко! – изкрещях насреща ѝ – Отнела си бъдещето ми.

Свих си юмрука и я ударих по глупавото, уморено, порочно лице. Тя изхвъркна от кушетката и се претърколи на гърба си върху пода.

Не я погледнах повторно, дори не се бавих да си взема шапката. Отворих широко входната врата и изхвърчах надолу по стълбите, сякаш всички дяволи от ада ме гонеха.

ГЛАВА ХІХ

Големият часовник на кметството удари девет и половина. Булевард „Рузвелт“ беше претъпкан. Смесих се с тълпата като гол човек, прикриващ се под одеало.

Погледът ми се рееше навсякъде. Знаех, че полицията вече ме търси. Бях оставил „Кадилака“ зад блока на Глория. Неговото характерно кафяво и бяло оцветяване представляваше лесна цел за полицаите, ако вече ме търсеха.

Хлътнах в една аптека на ъгъла и си купих зелено оцветени слънчеви очила. Нямах да бъдат голяма маскировка, но ми даваха слабо усещане за сигурност. Искаше ми се да не бях изхвърквал от апартамента на Глория без шапката си. Прекосих площада до редицата телефонни будки и набрах номера на Джошуа Морган.

– Тук е Чад Уинтърс – изграчих в слушалката. – Къде е тя сега?

– Почакайте, мистър Уинтърс. Сега ще проверя – отговори отзивчивият глас на Морган.

Стоях срещу стената на будката и наблюдавах входа на аптеката. Сърцето ми биеше до пръсване, а устните ми лепнеха. Не можех да задържа ръцете си спокойни.

– Там ли сте, мистър Уинтърс? Напуснала е Клифсайд снощи, скоро след вас – каза той. – Взела е със себе си голям куфар. Сега пребивава в „Палм Бийч хотел“.

– В момента там ли е?

– Да. Закуската ѝ е била изпратена в стаята преди двадесет минути.

– Кой е номерът на стаята ѝ?

– Сто педесет и девет, първи етаж, отпред.

– Благодаря ви. Продължавайте да я наблюдавате.

– Разбира се, мистър Уинтърс.

Затворих телефона, запалих цигара, сложих си слънчевите очила и излязох на улицата. Спрях едно такси.

– „Палм Бийч хотел“.

Хотелът имаше изглед към морето. Това бе най-реномираният и най-скъпият хотел в града. Спрях таксито пред входа на площадката пред хотела.

– По нататък ще вървя – казах на шофьора и платих. Пред главния вход бяха наредени на опашка много коли. Главният носач и малка

армия от помощници обикаляха около колите, събираха бакшиши и се занимаваха с багажа на пристигащите. Бяха твърде заети за да ме забележат, когато минах край тях и се отправих към въртящата се врата.

Голямото фоайе беше също пълно със заминаващи гости. Пред рецепцията се бе събрала малка тълпа от тях. Всички носачи се занимаваха с багажите на гостите. Отидох да стълбището, без някои да ми обърне внимание.

Качвах се по стъпалата спокойно, като сних слънчевите си очила и ги задържах в ръка. Един келнер мина край мен по стълбите. Дори не ме погледна. Най-горе на стълбището имаше обширна площадка. Дълги и широки коридори тръгваха в няколко посоки от нея. Една указателна плочка със златни букви показваше къде е стаята на Ив.

По средата на коридора съзрях стая номер сто петдесет и девет. Пристъпих към вратата и почуках.

– Кой е? – попита Ив отвътре. Звукът на гласа й ми спря дъха.

– Телеграма, моля, мис Долън – извиках аз.

Чух раздвижване и се съвзех. Вратата се откряна. Наблегнах силно с рамото си. Бях вече в стаята и вратата бе затворена зад гърба ми, преди Ив да възстанови равновесието си.

Носеше бял копринен пеньоар. Нямаше ги очилата й, нито опънатата назад коса. Изглеждаше по-хубава, от когато и да било.

Тя се втренчи в мен с бяло като сняг лице. Долових писъка в очите й, преди да си отвори устата.

– Спри! – извиках остро. – Трябваше да те видя, Ив. Алибито свърши! Тя се дръпна назад, а ръката й се вдигна към гърлото.

– Лъжеш! Изчезвай, преди да извикам да те изхвърлят!

– Защо не ми каза, че някой е телефонирал онази вечер?

За пръв път видях нещо различно от ярост в очите й.

– Какво искаш да кажеш?

– Една моя позната с питала за мен тогава, когато аз уж диктувах? Защо, по дяволите, не ми каза?

– Аз... забравих. Все пак, какво значение има това?

– Забравила си? Не мога да повярвам! Говорила си с нея, нали? Каза си й, че съм излязъл.

– Какво значение има? – отвърна тя нетърпеливо. – Трябваше да кажа нещо. Сега изчезвай и ме остави сама!

– Не може да си толкова глупава, да не разбереш какво означава това – опитах се да говоря със спокоен глас. – Блейкстоун трябва да е чул звъненето. А сигурно и Харгис?

– Предполагам. Използваш това като претекст да висиш на врата ми. Моля те, ще си отидеш ли?

– Предполагаш, че Харгис е чул? Не знаеш ли със сигурност какво точно вършеше ти, когато звънна телефонът?

Тя ме погледна остро.

– Току-що бях казала на Блейкстоун, че няма да го задържиш много дълго. Връщах се към кабинета, когато звънна. За щастие, не беше около минута по-рано. Щеше да развали ефекта от гласа ти, докато говореше на Блейкстоун.

– Харгис беше ли излязъл от стаята?

Тя се намръщи, после поклати глава.

– Тъкмо напускаше, но не бе излязъл.

– Значи и той е чул. Беше ли оставила вратата на кабинета отворена? Биха ли могли да чуят, като казваш, че ме няма?

– Предполагам. Но какво значение има това? Те знаеха, че ти не беше навън. Знаеха, че търся извинение да не бъдеш обезпокояван. За какво вдигаш толкова много шум?

– Господи! Ако магнетофонът записваше, а не възпроизвеждаше както бе в действителност, щеше да се запише и звука на телефонния звънец, а също и твоят глас!

Тя застина тихо, втречена в мен.

– Но магнетофона не записваше! Той възпроизвеждаше твоя глас! Какво значение има това? Не би могъл да запише телефонния звън. Опитваш се само да ме сплашиш.

– Отвратителна, проста глупачка! Версията е, че машината е била на запис. Трябвало е да запише и твоя глас, и звъна. Не можеш ли да разбереш? Легит трябва само да открие, че телефонът е звънял, за да разбере, че магнетофонът не е записвал, а е възпроизвеждал. У него е лентата и той сигурно я е прослушвал отново, и отново, търсейки нещо непредвидено. Досега той сигурно я знае дори и отзад напред. Ако Блейкстоун му каже, че телефонът е звънял, веднага ще разбере, че го мамим. Не разбираш ли? Алибито вече не съществува!

Стори ми се, че й прилошава, и я сграбчих. За миг тя се облегна на мене, след това ме бутна назад.

– Не ме докосвай! – и отиде да седне на леглото. – Може и да не го открие.

– Смяташ ли, че можеш да заложиш на това? Смяташ ли да чакаш и да се надяваш, че няма да го разбере? Познавам го. Ще го открие. Той ми каза, че в алибито трябва да има някаква пукнатина, и е бил прав.

Защо не ми каза, че телефонът е звънял?

Тя склучи ръцете си.

– Излезе ми от ума. Тогава не ми изглеждаше важно. Какво ще правим?

– Ще ти кажа какво ще правим: няма да харчим парите на Вестъл.

– Чад! Не говори така! Трябва да има някакъв изход. Какво ще правим?

Отидох и седнах на кревата до нея.

– Ще се махнем. Ще отидем колкото може по-далеч и колкото може по-бързо.

– Но къде? Ще ни намерят – те винаги ги откриват.

– Зная едно място, където може да не ни намерят. Ще дойдеш ли с мен, Ив?

Тя ме погледна с очи помръднали от ужас.

– Искаш ли ме да дойда с теб? След всичко, което ти казах?

– Не бих те питал, ако не исках. Сега вече нямаме нищо. Твоите трийсет милиона се изпариха. Сега трябва да избереш – Лари или мен. Мисля, че мога да те спася. Той не може. Желаш ли да се бориш заедно с мен или искаш да опиташ самостоятелно?

– Ти къде ще отидеш?

– Хавана, след това Южна Америка. С късмет и, ако действаме бързо, бихме могли да се загубим в Южна Америка. Идваш ли с мен?

– Да.

Сграбчих я.

– Сигурна ли си? Ще започнем заедно нов живот. Можем да преодолеем този удар, Ив, ако се държим заедно. Но сигурна ли си?

– Да, Чад.

Дръпнах я към себе си и я целунах по устата.

Почувствах, че трепери.

– Облечи се и побързай – казах ѝ, като я пуснах. – Остави всичките си неща. Нека хората от хотела да не разберат, че напускаш. Аз ще ида да събера всичките пари, върху които мога да сложа ръце. Върви в къщата, Ив. Отвори касата и вземи скъпоценностите ѝ. Нищо от тях, освен диамантите, не е застраховано. Никой не знае какво е имала. Остави диамантите, но вземи останалото. В тази каса трябва да има неща за един милион долара и ние трябва да ги вземем. Ще те видя в къщата след три четвърти час. Аз ще купя самолетните билети. Легит сигурно още не е отишъл при Блейкстоун, но ние трябва да бързаем.

Тя кимна и започна да се облича.

– Ще се видим в къщата. Доближих се до вратата.

– Дръж си нервите! Ще ги бием, но трябва да побързаме.

– Да, Чад.

Тя ме погледна. Очите ѝ бяха като дупки в чаршаф.

– Ние двамата заедно можем да преобърнем света – казах аз.

– Да, Чад.

Движех се нагоре по скалата. Бях нащрек, готов за изненади. Взех под наем един стар „Буик“ от един клиент на банката, собственик на гараж.

Познавах го добре и в неговата безлична овехтяlost се чувствах в безопасност от дебнещите очи на ченгетата.

На задната седалка лежеше един куфар. Той съдържаше акции и пари на стойност сто хиляди долара, взети от банката и от сейфа в моя кабинет. Имах два самолетни билета за Хавана в джоба си. Бях готов да изчезна.

Забавих се малко повече, отколкото бях предвидил. Имах над петнайсет минути закъснение.

Портите на Клифсайд зееха отворени и аз преминах през тях без проблеми. Продължих нагоре по алеята. Нямаше и следа от колата на Ив, но това не означаваше нищо. Тя нямаше намерение да огласява факта, че си е у дома.

Оставих колата в един от гаражите и отидох пеша до къщата. Бутнах вратата и влязох в обширния, мрачен хол. Спрях и се ослушах. Никакъв звук не достигна до мен. Чудех се дали Легит беше идвал вече тук и дали не чакаше някъде в къщата, за да ни залови.

– Ив!

Гласът ми прокънтя нагоре по стълбището, по дългите коридори и изпълни въздуха в огромния хол.

Никакъв глас не отговори. Влязох в приемната, но и там бе мъртвило. Вдигнах домашния телефон и набрах номера на нейната стая. Никой не отговори на упоритото ми звънене.

Времето минаваше. Разполагахме с четиридесет и пет минути, за да стигнем до летището.

Излязох пак в хола.

– Ив!

Пак останах без отговор.

Студена бяс започна да се навдига в мен. Нова измама! Не бях изненадан. Това потреперване в нея когато я целувах беше ме предупредило за възможността да избяга отново.

Този път обаче нямаше да ѝ се размине!

Върнах се в приемната и набрах номера на Морган.

– Тук е Уинтърс. Къде се намира сега?

– Моят човек току-що ми докладва, мистър Уинтърс – отговори Морган. – Когато вие напуснахте хотела, тя води разговор с хотел „Атлантик“, в Идън Енд. Моят човек познава оператора на Палм Бийч...

– Това няма значение. С кого говори в хотел „Атлантик“?

– С някой си Лари Грейнджър. Тя уговори да се срещнат в някаква барака на плажа в два и половина днес следобед.

– Каза ли коя барака?

– Не. Изглежда, че той знае. Но аз ще наредя на моя човек да я следи, мистър Уинтърс. Ще го направя заради вас.

– Всичко е о'кей. Можеш вече да си изтеглиш човека. Мис Долън вече не ме интересува. Изтегли го веднага и ми пригответи сметката си. Направи я хиляда долара: ти си ги спечели.

– Благодаря ви, мистър Уинтърс. Оставам ви задължен. Сигурен ли сте, че не желаете повече доклади?

Стиснах слушалката тъй силно, че пръстите ме заболяха.

– Да. Изтегли си човека веднага.

– Добре, мистър Уинтърс. Винаги когато желаете...

Така, значи пак беше Лари.

Можеше да бъде само една барака на плажа – тази на Вестъл, където бяхме репетирали и заговорничили за смъртта пак там тези двамата сяха да изчезнат. Така поне смятаха да направят.

Погледнах часовника си. Беше дванадесет и половина. Имах много време. Вдигнах слушалката и се обадох на хотел „Атлантик“.

– Рецепцията? Имам съобщение за мистър Грейнджър. Ще го приемете ли?

– В момента е навън.

– Предайте му следното: „Лари Грейнджър, закъснение, не идвай до пет и тридесет. Същото място, както е уговорено. Ив.“ Приехте ли?

Служителят потвърди.

– Предайте му го веднага, щом дойде. Очаквате ли го скоро?

– Всеки момент. Отиде да пригответи колата си.

– Отлично – и затворих телефона.

Отидох към вратата. След това се спрях, като усетих, че космите на тила ми настръхнаха.

По алеята идваше една синьо-бяла полицейска кола. Докато я гледах през прозореца, тя спря рязко и Легит излезе от нея, последван от

Блейкстоун, Харгис и едно униформено ченге.

Те тръгнаха към къщата.

* * *

Тъкмо когато влизах в една тъмна ниша между приемната и кабинета на Вестъл, звънна звънецът на главния вход.

Можех да напусна къщата прел жилищата на прислугата, без да бъда видян, но ме обхвана внезапно любопитство да разбере какви намерения има Легит и защо е довел Блейкстоун и Харгис със себе си. Обстановката беше твърде сложна, за да се откажа да се сдобия с някаква свободна информация.

Звънецът на входната врата звънна няколко пъти, преди Легит да я отвори и да влезе в хола.

– Обиколи и огледай къщата, Джонстън – каза той на ченгето. – Не изглежда да има някой в нея, но да проверим. – Обърна се към Блейкстоун. – Ако вие двамата дойдете в приемната...

Гледах как Харгис и Блейкстоун го последваха, докато ченгето се движеше по коридора и мина през вратата, водеща в квартирите за прислугата.

– Във всичко това грешите, – чух Блейкстоун да казва. – Чад не би направил такова нещо. Зная, че през цялото време беше в кабинета. Аз не само, че го чувах, но, дявол го взел, също така и го виждах!

– Видял сте ръката му върху стола. Това не значи, че сте видял него, мистър Блейкстоун – троснато каза Легит. – Може и да е сложил самото си на стола с шина вътре в ръкава. Видяхте ли някаква друга негова част, освен ръката му, Харгис?

– Не, сър, не видях.

– Мис Долън ли ви държеше далеч от него?

– Да, сър.

– Още не мога да го повярвам – каза разгорещено Блейкстоун. – Ами, че той ми говори.

– Тя е управлявала магнетофона: малко упражнения, повече самообладание и постановката е готова – каза Легит. – Лентата е била приготвена предварително.

– Съжалявам. Все още не ми се вярва – каза Блейкстоун.

– Съдиите ще повярват – озъби се Легит. – Ако той е бил тук и е диктувал писма, защо звънът на телефона не е бил записан? Това е единичното нещо, за което той не е могъл да се подготви. Вие двамата сте чули звънца и сте били във външната стая. Лентата е трябвало да го

запише, но не го е записала. Това доказва, че магнетофонът е възпроизвеждал!

Избърсах с носната си кърпа изпотеното си лице. Явно бях подценил това ченге. Дори и в най-лошите си кошмари не съм си представял, че може толкова бързо да се добере до истината.

– Той няма никакъв шанс да избяга, нали, сър? – тихо попита Харгис. – Не бих желал дори да си помисля, че може да избегне наказанието след всичко което стори на мис Вестъл.

– Няма да избяга – каза Легит мрачно. – Засега се е укрил от погледа ни, но всички пътища, летището и железницата са наблюдавани. Няма да стигне далеч.

Това беше информация, която си заслужаваше да се знае. Дори още докато стоях в тъмната ниша и слушах самоуверения глас на Легит, един план за измъкване започна да се оформя в главата ми.

Ченгето се върна в хола, мина покрай мен и влезе в приемната.

– Няма никой в стаите на прислугата, сър. Да се кача ли горе?

– Да, поогледай. Не смятам, че той ще е тук, но може тя да е. Напуснала е хотела си преди един час. Мак е изпуснал да я залови само за десет минути. Виж дали не е в стаята си.

Значи те търсиха вече и Ив.

Тихичко излязох от моето скривалище и се вмъкнах в кабинета на Вестъл. Стоях зад вратата и се ослушвах. Чух ченгето да прекосява хола и да се качва по стълбите.

На бюрото се намираще магнетофонът на Вестъл. Отидох до него, взех го и тихичко излязох от кабинета. Отворих вратата към стаите на прислугата и тръгнах бързо по коридора към задния изход.

Стигнах до гаража. Отворих вратата на колата и сложих магнетофона на предната седалка. Не рискувах да паля двигателя на колата. Знаех, че звукът на мотора ще се чуе ясно в къщата. Пътят започваше със спускане по наклон. Клекнах под волана и освободих ръчната спирачка. Колата се запуска надолу и излезе на алеята. Запази инерцията си до отдалечената желязна порта. Когато бях убеден, че съм във от видимостта на къщата, завъртях ключа за запалването и включих на скорост. Когато двигателят заработи, натиснах педала за газта и изчезнах бързо от това проклето място.

Веднъж излязъл на пътя по скалата, карах по-внимателно. Още не бях готов за тристаметрово падане. Първо трябваше да свърша някои неща.

Стигнах до бараката на плажа няколко минути преди един и

половина. Паркирах колата в гъсталака зад бараката. После натиснах бравата на вратата, но беше заключена.

Върнах се в хралалака и седнах облегнат на едно дърво. Зачаках. Знаех, че бях свършил пътя си. Изгубих и последната капчица надежда да избягам от полицията. Може би бих имал някакъв шанс, ако имах повече време, но при блокираните пътища, летище и ж.п. гара нямах надежда.

Вече не се и страхувах. Единственият път, когато ме беше обхванал страх беше, когато си въобразих, че имам нещо да губя. Сега, когато знаех, че всичко се изплъзна през пръстите ми, не давах и пукната пара как ще свърша.

Имаше две неща, които трябваше да направя: да се оправя с Ив, а след това – със себе си.

За мен беше важно да си разчистя сметките с Ив. Остатъкът от гордостта ми ми нашепваше, че никоя жена не беше ме мамила досега и изпитвах някакво задоволство, че тя ще е първата и последната. След нея нямаше да има никой.

Минути след два и половина видях малката сива кола до идва по пътя край пясъка.

Ив караше бързо. Без съмнение тя се безпокоеше да не остави любовника си да я чака.

Стигна до бараката, завъртя колата така, че да не се вижда от пътя, спря, взе един куфар от багажника, отключи вратата и влезе вътре.

Изправих се.

Обедното слънце беше ясно и силно. Под краката си усещах нагорещеният пясък.

Отидох тихо до бараката, бутнах вратата и я отворих.

ГЛАВА XX

На това място, мистър Харингтън, повече или по-малко, трябва да се намесите вие. Аз говорих непрекъснато повече от два часа. Смятам, че ви дадох една доста пълна престава за събитията, които доведоха до убийството на моята съпруга.

Мислейки за това сега, аз съм убеден, че нямаше да я убия, ако не бях се влюбил в Ив. Сигурно ви се струва, че се опитвам да се оневиня, но не е така. Ако няхах любовната връзка с Ив, нямаше в този момент да диктувам това признание за убийство. Щях да бъда доволен да се облагодетелствам с парите на Вестъл и щях да се примиря с негодите на женитбата си с нея. Друго решение трябваше да потърся, когато разбрах, че нямам друг изход, освен да заговорнича срещу нея и да кроя планове как да се срещна с Ив.

Дори и тогава не би ми хрумнало да убия Вестъл, ако не бяха хитрите подмятания на Ив. Ако трябва някой да бъде обвинен за предумишленото убийство на Вестъл, това трябва да бъде тя.

Сега мога да кажа простичко и откровено, че аз убих и Ив. И толкова. Смятам, обаче, че това няма да е честно спрямо самия мен. Ако не бях я убил аз, тя щеше да убие мен. Признавам, че убих Вестъл със зла умисъл, но убийството на Ив беше при самозащита.

През цялото време тя беше с един скок преди мен. И когато влязох в бараката, пак си бе оставила един скок в аванс.

Може би тя ме чу и реагира светкавично. Предполагам, че ме е видяла през страничния прозорец, когато излизам от прикритието си. Не зная, но тя ме очакваше с лице към мен и с автоматичния си, девет и половина милиметров в ръка.

– Здравей, Ив – казах и затворих вратата след себе си.

Чудно е, как страхът прави жената ужасяващо грозна. Точно сега, стояща неподвижно, облегната на стената, тя беше толкова грозна, колкото беше Вестъл в най-тежките си моменти. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове. Костите на лицето ѝ изпъкваха. Целият ѝ вид беше неимоверно измъчен, а устата ѝ беше една тънка и зла линия.

– Не можем да избягаме – продължих аз, като се пазех да не мръдна. – Полицията ни търси навсякъде.

– Не можеш да ме стреснеш с бездарните си лъжи – отвърна тя задъхано. – Как разбра, че съм тук?

– Нямах никакво основание да ти вярвам. Дни наред те следяха за мен. Не се самозалъгвай, Ив, аз говоря истината. В момента Легит е в къщата. Заедно с Блейкстоун и Харгис възпроизвеждат нашето алиби. Той знае дори и последната подробност от това, как сме го извършили. Чух го добре, докато говореше на Блейкстоун. За това трябва да благодариш на себе си, Ив. Ако беше си спомнила за телефонното обаждане навреме, сега щяхме да сме вече в Хавана. Чух Легит да казва, че пътищата, летището и железницата са завардени. Не можем да мръднем.

Тя ме зяпна и остана известно време безмълвна.

– Ти не можеш да избягаш – каза най-сетне тя. – Но аз ще избягам.

– Да, би могла. Може и да не те познаят при отсъствието на грозните очила и приличния изглед на стара мома. Освен това не знаят как изглежда Лари, нали? Не бях помислил за това. Да, Ив, ти имаш по-добър шанс от мен. Признавам това. Ако беше играла честно с мен, щях да ти дам шанс да избягаш, но сега е вече късно. И двамата сме вътре с двата крака. Ти си толкова отговорна за смъртта на Вестъл, колкото и аз. Кажи ми само едно: Лари знае ли всичко?

Тя поклати глава.

– Предполагах, че не знае. Ти ме убеди да убия Вестъл, за да можеш да си го върнеш, нали? Ти знаеше, че той ти се изплъзва. Знаеше, че ако имаш трийсет милиона долара, той ще притича обратно при теб. Затова се правеше, че си влюбена в мен, за да убия Вестъл, а ти да прибереш лъвския пай. Лошо си го планирала, Ив. Не трябваше да се замесваш в убийството. Ако не беше ми помогнала, аз, който бях луд по теб щях да търся друг начин да се отърва от нея. Тогава ти щеше да бъдеш спокойна. Но ти беше нетърпелива. Сега полицията те търси заедно с мен. Качнаха в хотела ти десет минути, след като го напусна.

Докато говорех, забелязах, че тя хвърля погледи към прозореца. Разбрах, че не ме слуша. Трябваше да действам бързо. Тя щеше да ме убие. Това беше единственият й изход. Въобразяваше си, че Лари ще дойде всеки момент и трябваше да ме убие преди това. След като ме убиеше, щеше да изчака възлюбения си пред бараката и да влезе в колата му. Така той нямаше да узнае какво е направила. Това беше добър шанс за нея. Полицията нямаше да я познае в този вид.

Мръднах леко и небрежно към нея. Между нас имаше дистанция от пет-шест метра. Прекалено рисковано бе да скоча върху нея.

– Не мърдай! – извика рязко тя. – Върни се назад!

– Ще ме убиеш, нали, Ив? – казах нежно. – Това е единственият изход за теб. Бих казал, изход и за мен. Предпочитам да го направиш сега,

вместо да минавам през ада на съдилищата и след това на електрическия стол. Хайде, стреляй!

Виждах, че се опитва да се овладее, за да бъде сигурна, когато натисне спусъка. Искаше го с цялото си същество, но нещо я задържаше. Щеше да го направи веднага, щом мръднеш, но без този подтик ѝ липсваше увереност.

Но нямаше да се колебае дълго.

– Защо го отлагаш? – казах и кимнах с глава към прозореца. – Любownikът ти е вече тук.

Тя очакваше Лари всеки момент, иначе този стар като света трик нямаше да подейства. Планът ѝ включваше задължително да ме убие преди идването на Лари. Бързо погледна над рамото си през прозореца към пустия пясък.

Хвърлих се отчаяно напред, като китката ми сграбчи нейната. Пистолетът гръмна с трясък, от който задрънчаха прозорците. Тя почти ме улучи. Усетих горещината на изстрела. Дръпнах пистолета от ръката ѝ и го хвърлих в другия край на стаята. Той падна на пода и ненадейно изгърмя отново.

Ив беше доста по-силна, отколкото си мислех. Изскубна се от мен и се спусна към пистолета. Когато се навеждаше да го вдигне, скочих с целият си ръст върху нея, забих колене в гърба ѝ и я съборих. Търколихме се на пода. Лежаща по гръб, тя стисна дръжката на пистолета. Хванах протегнатата ѝ настрани ръка, ударих я силно в пода и избих пистолета от пръстите ѝ.

Завъртя се и бутна свития си юмрук в лицето ми. Дълго време се бихме яростно като животни. Опитах се да я уловя за гърлото, но тя успя да отстрани ръцете ми. Беше изненадващо силна и едва я задържах призована към пода. Ив все още имаше какво да губи, а можеше и да спечели. Отчаянието ѝ даваше допълнителна сила. Но моето тегло надделя над нея. Усетих съпротивата ѝ да отслабва. Поех си дъх с тежко хълцане, когато успях да притисна дясната ѝ ръка. Сложих коляно върху гърдите ѝ. Тя дращеше отчаяно по лицето ми с лявата си ръка и едва успях да задържа нокти ѝ в страни от очите си. Хванах лявата ѝ китка с двете си ръце и я притиснах към пода. Свалих колената си и ги сложих върху ръцете ѝ.

Сега я държах призована по гръб. Тя риташе, извиваше се и ръмжеше. За част от секундата се удивих, че съм я обичал. Това не беше жена. Това беше едно отчаяно животно, хванато в капан. Отвори устата си да пици. Ръцете ми се спуснаха към гърлото ѝ. Учудих се, че чак сега

започва да пици. Не, че щеше да ѝ помогне. Нямахте кой да я чуе. Лари щеше да дойде най-малко след два часа.

Усещането на меката плът под пръстите ми повдигна изтерзания ми дух изключително много. Погледнах надолу към сините ѝ очи. Тя знаеше, че от смъртта я дели само един удар на сърцето. Очите ѝ не молеха за милост. Горяха от омраза.

– Довиждане, Ив – прошепнах. – Идвам след теб. Ще се видим в Ада. И за двамата ни няма място на този свят. Дори и да беше избягала, нямаше да живееш дълго със себе си.

Тя изви гърба си в дъга, опита се да се извърти и да разкъса хватката ми върху гърлото ѝ. Забих палци в дихателната ѝ тръба. Очите ѝ се разтвориха широко и започна да се задушава. Устата ѝ се отвори широко. Увеличих натиска и понеже гледката на смъртта ѝ ме отвращаваше, затворих очи.

Това е всичко, мистър Харингтън. Това е цялата история от начало до края.

Смятам да ви изпратя тези две ролки по пощата и бих ви посъветвал да действате бързо. Тази барака е адски гореща, а Ив Долън е мъртва.

Съжалявам, че не мога да направя нищо повече за нея, но най-малкото е да ви кажа къде е тя.

Мен ще ме намерите твърде бързо. Някои ще докладва за горяща кола долу в пропастта съвсем скоро.

Признавам, че нямам смелост да използвам пистолета на Ив и да пусна един куршум в главата си. Най-лесният и прост изход за мен е да вляза в „Буика“ и да отида по пътя до мястото на счупването на мантизелата. След това ще скоча след Вестъл. Това мога да направя. Всичко, което трябва да свърша е да карам бързо и да завъртя волана настрани в подходящия момент.

От това не ме е страх. Поне ще продължи само няколко секунди. Когато падна, няма да чувствам нищо.

Кой знае? Вестъл може и да ме очаква. Ще падне голям смях, ако наистина ме чака, но някак си не ми се вярва. Сега ми минава през ум, че наистина няма да чувствам нищо, когато падна: само тишина, спокойствие и тъмнина, а това не ме плаши.

Сбогом, господин районен прокурор и благодаря, че ми отделихте толкова много от времето си.

Подписвам се: Чад Уинтърс. Пожелайте ми късмет.

* * *

Един пращан силно износен „Форд“ идваше с тракане по пътя край брега от Идън Енд. Чад го видя, бутна стола си назад и стана. Една сурова, изкуствена и застинала усмивка правеше красивото му лице злобно и страшно. Наведе се напред и взе френския ключ, който лежеше на масата. След това се добря до вратата на бараката и зае позицията до стената. Остана така безмълвен.

Шумът от двигателя на колата се усилваше. През отворения прозорец Чад я видя. Тя спря пред бараката. Чу затръшването на вратата.

– Тук ли си, Ив? – извика Лари, вървейки по горещия пясък към входа на бараката.

Чад чакаше. Дясната му ръка стискаше ключа с всички сили.

Вратата се отвори и Лари влезе.

Той никога не узна какво го удари. Тежкият френски ключ го уцели по темето със смазващ черепа удар. Беше мъртъв преди тялото му да докосне пода.

Чад стоеше над него и дишаше тежко. Сътресението от удара беше навехнало рамото му. Чувстваше инстинктивно, че няма нужда да удря повече.

Постави ключа на масата и коленичи до умрелия. Обърна го по гръб и без да гледа лицето му, бързо пребърка джобовете. Имаше един мек портфейл, съдържащ разрешително за шофиране, няколко писма и една банкнота от двадесет долара. В другия джоб намери една табакера, носна кърпичка и кутия кибрит, които остави върху масата. След това с бързи движения започна да съблича дрехите на мъртвия. Остави го само по долно бельо, чорапи и обувки.

Съблече своята собствена бяла, найлонова риза и моряшкия си панталон. Облече карираната риза на Лари, протрития му сив трикотажен панталон и спортното му яке. След това облече своята риза и панталона си на умрелия.

Това беше бавна, пипкава и отвратителна работа. Чад се потеше и трепереше, докато я свърши. Погледна часовника си. Наближаваше шест. Имаше три часа на разположение, преди да стане достатъчно тъмно, за да изпълни последният етап от плана си за бягство.

Нямаше намерение да прекара тези три часа в задушната барака. Погледна към мъртвата на дивана и направи гримаса. Нямаше намерение да остава тук и да се принуждава да я гледа непрекъснато.

Прехвърли Лари напреко през раменете си и се заклапушка с него по горещия пясък към скрития „Буик“. Изтърси тялото на пода пред предната седалка. После се върна в бараката и с кафява хартия и канап, които намери в едно чекмедже, направи пакет от двете магнетофонни ролки.

Адресира колета до „Районния прокурор Ажсон Харингтън“ и написа с големи букви „Спешно“.

Като хвърли един последен поглед наоколо, забеляза куфара на Ив до стената.

– Проклятие! Почти го бях забравил – каза на висок глас той.

Вдигна куфара, постави го на масата и го отвори. Върху набързо прибраните дрехи на Ив беше сложена кутията за бижута на Вестъл. Усмихна се, когато повдигна капака ѝ. Ив не беше обърнала внимание на предупреждението му. Беше взела диамантите, както и повечето ценни бижута. В кутията имаше ценности на стойност над един милион долара.

Взе кутията и колета и се върна до „Буика“. След това седна на сянка и зачака. Нямаше представа колко време ще мине, докато Легит разбере, че тялото в колата не е неговото. Спомни си колко буйно беше горяла колата на Вестъл. Тялото щеше да стане неузнаваемо, но той не се съмняваше, че Легит ще провери това, което е останало от него с присъщото си съвършенство. Възможно беше зъбите на Лари да издадат истината, но всичко това щеше да отнеме време. Докато изследването се извършваше, той щеше да бяга. Щеше да има добър аванс от време. Нямаше да започнат лова, преди да се убедят, че тялото не е негово. Реши, че най-лесният начин е да си проправи път нагоре към Канада. От Канада можеше да отиде в Англия. Имаше пари, а парите можеха да му купят паспорт. Парите можеха да купят всичко. Беше сигурен, че спортният шанс е на негова страна.

Седеше с гръб към едно дърво, пушеше и мислеше, докато падна мрак. Следващият етап беше да кара до пътя върху скалата и да изпрати колата в пропастта. След като се увери, че колата гори, ще се върне в бараката и ще вземе колата на Лари. Ще започне пътешествието си по крайбрежието.

Щеше да бъде изморително да се върне обратно. Беше голямо разстояние и щеше да му отнеме повече от час, но нямаше друга алтернатива.

Влезе в „Буика“ и направи гримаса, когато кракът му се допря до прегънатото тяло на Лари. Когато започна да кара покрай брега се

чудеше дали полицаите не пазеха горе по скалата. Ако бяха там, играта свършваше. Но не видя основание да го чакат там. Може да са оставили една двойка в къщата, но защо трябваше да оставят човек цяла нощ на пътя по скалата.

Това беше риск, който трябваше да поеме. Колата подскочи напред.

Караше бързо, като използваше само габаритните светлини. Много скоро започна дългото изкачване по завоите и сърцето му заби силно, когато наближи мястото на катастрофата с Вестъл. В тъмнината той забеляза зеещата дупка в оградата и спря.

Нямаше време за губене. Извади куфара си от колата и го остави на ивицата трева. Върху него сложи колетчето за прокурора и кутията с бижута на Вестъл. След това влезе в „Буика“ и го закара до ръба на тревата, насочен към счупената ограда.

Изключи от скорост и излезе от колата, като остави мотора да работи. Следващата стъпка беше деликатна. Колата трябваше да бъде намерена включена на скорост. Легит можеше да заподозре нещо, ако намереха скоростния лост в неутрално положение.

Чад се облегна вътре в колата, като държеше вратата отворена с рамото си. Натисна педала на съединителя с ръка, постави лоста на трета скорост, изтегли ръчната спирачка напълно, докато машината заработи на пълни обороти. След това освободи педала и се отблъсна назад.

Колата подскочи мощно напред.

Вратата се залюля със замах и удари Чад силно по рамото. Той се претърколи, като отчаяно се мъчеше да дръпне краката си, върху които минаха задните гуми на колата.

Видя как „Буикът“ изчезна, след това внезапно почувства, че краката му пропадат в пространството. Вече прехвърляше ръба на бездната! Заби пръсти в дебелия трева и извика тревожно. Усети останалата част от тялото си да се плъзва върху ръба и се залюля в пространството. Пръстите му се впиха в меката пръст и с мъка успя да се закотви.

Висеше там, сърцето му щеше да изхвъркне, а напрежението в ръцете му го обливаше със студена пот.

Пръстите на краката му търсеха опора, но не намираха нищо. Опитва се да се издърпа нагоре, но склонът на който висеше, беше много стръмен.

Чу силният трясък на скали и камъни, причинен от ударите на

колата върху издатините и потръпна. След миг небето бе озарено от оранжево червен огън.

Усети, че силите в пръстите му бавно чезнат. Мисълта му бе грабната от сляп и отчаян ужас.

Направи последно усилие да се вдигне. Успя да опре коляното си някъде в скалата, когато снопчето груба трева, за което се държеше, се отскубна изведнъж и той започна продължителното, ужасяващото пътуване към смъртта.

КРАЙ

© Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Любен Попов, превод от английски

James Hadley Chase

Сканиране и разпознаване: Xesiona, 2008
Редакция: ВНorse, 2008

Издание:

Издателство „Дизайн“, Варна, 1992
Английска. Първо издание
Редакционна колегия: Константин Щерев, Румен Стоянов, Живко Казаков
Художник: Свилен Димитров
Формат 16/60/84. Печатни коли 10,5. Цена 14,00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9529>]